

Dziennik Urzędowy L 32

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

4 lutego 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 194/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 195/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1377/2005 w zakresie ilości objętej stałym przetargiem na wywóz jęczmienia znajdującego się w posiadaniu fińskiej agencji interwencyjnej 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 196/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w celu uwzględnienia europejskiej normy EN ISO 14001:2004 i uchylające decyzję 97/265/WE 4

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 197/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. w sprawie przejściowych środków na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 w odniesieniu do gromadzenia, transportu, obróbki, wykorzystania lub usuwania wycofanych środków spożywczych ⁽¹⁾ 13

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 198/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. wykonujące rozporządzenia Rady (WE) nr 1552/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk dotyczących kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach ⁽¹⁾ 15

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 199/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 466/2001 ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych w odniesieniu do dioksyn i dioksynopodobnych PCB ⁽¹⁾ 34

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 200/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005, na rok gospodarczy 2005/2006 39

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 201/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniające refundacje wywozowe do cukru białego i cukru surowego w stanie nieprzetworzonym, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 186/2006 41

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 202/2006 z dnia 3 lutego 2006 r. ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny	43
★ Dyrektywa Komisji 2006/13/WE z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniająca załączniki I i II do dyrektywy 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niepożądanych substancji w paszach zwierzęcych w odniesieniu do dioksyn i dioksynopodobnych PCB ⁽¹⁾	44

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Rada

2006/61/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokołu EKG-ONZ w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń	54

2006/62/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 23 stycznia 2006 r. umożliwiająca krajom objętym europejską polityką sąsiedztwa, jak również Rosji korzystanie z Programu Pomocy Technicznej i Wymiany Informacji (TAIEX)	80

Komisja

2006/63/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 26 listopada 2003 r. dotycząca programu pomocy, który zamierzają wprowadzić Włochy, region Piemont, na rzecz ograniczenia zanieczyszczenia powietrza na jego terytorium (notyfikowana jako dokument nr C(2003) 3520) ⁽¹⁾	82

2006/64/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 1 lutego 2006 r. zmieniająca decyzję 2005/393/WE w zakresie stref zamkniętych w odniesieniu do choroby niebieskiego języka w Hiszpanii i Portugalii (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 180) ⁽¹⁾	91

2006/65/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 3 lutego 2006 r. zmieniająca decyzję 97/467/WE w zakresie włączenia jednego zakładu z Urugwaju do tymczasowego wykazu zakładów państw trzecich, z których państwowym członkowskim zezwala się na przywóz mięsa ptaków bezgrzebieniowych (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 233) ⁽¹⁾	93

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 194/2006

z dnia 3 lutego 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lutego 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 3 lutego 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	89,0
	204	50,3
	212	103,5
	624	111,0
	999	88,5
0707 00 05	052	105,4
	204	102,1
	628	167,7
	999	125,1
0709 10 00	220	66,1
	999	66,1
0709 90 70	052	161,6
	204	115,9
	999	138,8
0805 10 20	052	45,4
	204	48,8
	212	45,0
	220	49,4
	448	47,8
	624	81,8
	999	53,0
0805 20 10	204	87,4
	999	87,4
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	57,2
	204	112,0
	400	87,6
	464	135,7
	624	71,7
	662	36,9
	999	83,5
0805 50 10	052	61,9
	999	61,9
0808 10 80	400	125,0
	404	104,7
	720	82,0
	999	103,9
0808 20 50	388	92,4
	400	90,3
	720	57,9
	999	80,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 195/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1377/2005 w zakresie ilości objętej stałym przetargiem na wywóz jęczmienia znajdującego się w posiadaniu fińskiej agencji interwencyjnej**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2131/93⁽²⁾ ustanawia procedury i warunki sprzedaży zbóż znajdujących się w posiadaniu agencji interwencyjnych.
- (2) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1377/2005⁽³⁾ ogłoszono stały przetarg na wywóz 27 780 ton jęczmienia znajdującego się w posiadaniu fińskiej agencji interwencyjnej.
- (3) Finlandia poinformowała Komisję o zamiarze przystąpienia jej agencji interwencyjnej do zwiększenia o 35 000 ton ilości zgłoszonej do przetargu na wywóz. Uwzględniając ten wniosek, dostępne ilości oraz sytuację na rynku, należy pozytywnie rozpatrzyć wniosek złożony przez Finlandię.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1377/2005.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 1377/2005 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Przetarg obejmuje maksymalną ilość 62 780 ton jęczmienia do wywozu do wszystkich krajów trzecich, z wyłączeniem Albanii, Bośni i Hercegowiny, Bułgarii, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Chorwacji, Kanady, Liechtensteinu, Meksyku, Rumunii, Serbii i Czarnogóry (*), Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz Szwajcarii.

- (*) Włącznie z Kosowem, zgodnie z określeniem zawartym w rezolucji nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z dnia 10 czerwca 1999 r.”.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 191 z 31.7.1993, str. 76. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 749/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 10).

⁽³⁾ Dz.U. L 219 z 24.8.2005, str. 21.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 196/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w celu uwzględnienia europejskiej normy EN ISO 14001:2004 i uchylające decyzję 97/265/WE**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczające dobrowolny udział organizacji w systemie eko-zarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a) oraz art. 15 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wymagania określone w sekcji 4 europejskiej normy EN ISO 14001:1996 stanowią wymagania dotyczące systemu zarządzania środowiskowego określone w rozporządzeniu (WE) nr 761/2001 zgodnie z częścią A załącznika I do tego rozporządzenia.
- (2) W wyniku prac komitetu TC207/SC1 (Komitet ds. Systemu Zarządzania Środowiskiem) Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO) w roku 2004 zmieniono międzynarodową normę ISO 14001:1996 w celu zwiększenia zgodności normy ISO 14001 z normą ISO 9001 oraz przejrzystości obowiązującej treści normy ISO 14001 bez dodawania nowych wymagań dodatkowych.
- (3) ISO następnie opublikowała zmienioną wersję międzynarodowej normy ISO 14001:2004 oraz europejskiej normy EN ISO 14001:2004.
- (4) Należy zmienić załącznik I A do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 w celu uwzględnienia europejskiej normy EN ISO 14001:2004.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 761/2001.
- (6) Konieczne są uzgodnienia przejściowe dla organizacji już zarejestrowanych w ramach EMAS.

(7) Należy uchylić decyzję Komisji 97/256/WE ⁽²⁾ w sprawie uznania międzynarodowej normy ISO 14001:1996 i europejskiej normy EN ISO 14001:1996.

(8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 761/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Część A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 zastępuje się tekstem Załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Organizacje figurujące w rejestrze EMAS w momencie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pozostają w tym rejestrze z zastrzeżeniem weryfikacji określonej w ust. 2.

2. Zgodność z wymaganiami rozporządzenia (WE) nr 761/2001 zmienionego niniejszym rozporządzeniem zostaje sprawdzona podczas następnej weryfikacji organizacji.

Jeśli termin następnej weryfikacji przypada przed upływem 6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, termin ten może zostać przedłużony o 6 miesięcy, w porozumieniu z weryfikatorem środowiskowym i właściwym organem.

Artykuł 3

Decyzja 97/265/WE traci moc.

Artykuł 4Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 104 z 22.4.1997, str. 37.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Stavros DIMAS
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

A. WYMAGANIA DOTYCZĄCE SYSTEMU ZARZĄDZANIA ŚRODOWISKOWEGO

Organizacje uczestniczące w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) wdrażają wymagania normy EN ISO 14001:2004, które są opisane w sekcji 4 europejskiej normy (*) i których pełną treść przytoczono poniżej:

I-A. Wymagania dotyczące systemu zarządzania środowiskowego**I-A.1. Wymagania ogólne**

Organizacja ustanawia, dokumentuje, wdraża, utrzymuje i ciągle doskonali system zarządzania środowiskowego zgodnie z wymaganiami niniejszej normy międzynarodowej oraz określa jak będzie spełniać te wymagania.

Organizacja określa i dokumentuje zakres systemu zarządzania środowiskowego.

I-A.2. Polityka środowiskowa

Najwyższe kierownictwo określa politykę środowiskową organizacji i zapewnia, że w określonym zakresie systemu zarządzania środowiskowego:

- a) jest ona odpowiednia do charakteru, skali oraz wpływów na środowisko jej działań, produktów i usług;
- b) zawiera zobowiązanie do ciągłego doskonalenia oraz zapobiegania zanieczyszczeniom;
- c) zawiera zobowiązanie do spełnienia mających zastosowanie wymogów prawnych i innych wymagań, do których spełnienia organizacja się zobowiązuje i które dotyczą jej aspektów środowiskowych;
- d) stanowi ramy do ustalenia i przeglądu celów oraz zadań środowiskowych;
- e) jest udokumentowana, wdrożona i utrzymywana;
- f) jest zakomunikowana wszystkim osobom pracującym dla lub w imieniu organizacji; oraz
- g) jest publicznie dostępna.

I-A.3. Planowanie**I-A.3.1. Aspekty środowiskowe**

Organizacja ustala, wdraża i utrzymuje procedurę(-y):

- a) identyfikowania aspektów środowiskowych – związanych z jej działaniami, produktami i usługami w ramach określonego zakresu systemu zarządzania środowiskowego – które może kontrolować i na które może wpływać, biorąc pod uwagę planowane lub nowe przedsięwzięcia albo nowe lub modyfikowane działania, produkty i usługi; oraz
- b) określania tych aspektów środowiskowych, które mają lub mogą mieć znaczący(-e) wpływ(-y) na środowisko (tzn. znaczących aspektów środowiskowych).

Organizacja dokumentuje i stale aktualizuje te informacje.

(*) Wykorzystania tekstu normy w niniejszym Załączniku dokonano za zgodą CEN. Pełny tekst jest dostępny do nabycia w krajowych instytucjach normalizacyjnych, których wykaz zamieszczono w niniejszym Załączniku. Jakiegokolwiek wykorzystanie treści niniejszego Załącznika w celach komercyjnych jest zabronione.

Organizacja zapewnia uwzględnianie znaczących aspektów środowiskowych przy ustanawianiu, wdrażaniu i utrzymywaniu jej systemu zarządzania środowiskowego.

I-A.3.2. *Wymogi prawne i inne wymagania*

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y):

a) identyfikowania i posiadania dostępu do mających zastosowanie wymogów prawnych i innych wymagań, do których spełnienia organizacja się zobowiązała i które są związane z jej aspektami środowiskowymi; oraz

b) określania, jak te wymagania stosują się do jej aspektów środowiskowych.

Organizacja zapewnia, że mające zastosowanie wymogi prawne i inne wymagania, do których spełnienia organizacja się zobowiązała, zostały wzięte pod uwagę przy ustanawianiu, wdrażaniu i utrzymywaniu jej systemu zarządzania środowiskowego.

I-A.3.3. *Cele, zadania i program(-y)*

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje udokumentowane cele i zadania środowiskowe dla odpowiednich służb oraz na odpowiednich szczeblach organizacji.

Cele i zadania są mierzalne, jeżeli jest to możliwe, oraz spójne z polityką środowiskową, łącznie ze zobowiązaniami do zapobiegania zanieczyszczeniom, zgodności z mającymi zastosowanie wymogami prawnymi i innymi wymaganiami, do których spełnienia organizacja się zobowiązała oraz do ciągłego doskonalenia.

Ustanawiając cele i zadania oraz dokonując ich przeglądu, organizacja uwzględnia wymogi prawne i inne wymagania, do których spełnienia się zobowiązała, oraz swoje znaczące aspekty środowiskowe. Bierze również pod uwagę opcje technologiczne, wymagania finansowe, operacyjne i biznesowe oraz punkt widzenia stron zainteresowanych.

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje program(-y) osiągnięcia swoich celów i zadań. Program(-y) obejmuje(-ą):

a) przypisanie odpowiednim służbom oraz odpowiednim szczeblom organizacji odpowiedzialności za osiągnięcie celów i zadań; oraz

b) środki i terminy, w których mają być one osiągnięte.

I-A.4. *Wdrażanie i funkcjonowanie*

I-A.4.1. *Zasoby, role, odpowiedzialność i uprawnienia*

Kierownictwo zapewnia dostępność zasobów niezbędnych do ustanowienia, wdrożenia, utrzymywania i doskonalenia systemu zarządzania środowiskowego. Zasoby te obejmują zasoby ludzkie i specjalistyczne umiejętności, infrastrukturę organizacyjną, technologię i zasoby finansowe.

W celu umożliwienia skutecznego zarządzania środowiskowego role, odpowiedzialność i uprawnienia należy określić, udokumentować i zakomunikować.

Najwyższe kierownictwo organizacji wyznacza specjalnego(-ych) przedstawiciela(-li) kierownictwa, który(-rzy) niezależnie od innych obowiązków ma(-ją) określone zadania, zakres odpowiedzialności i uprawnienia w celu:

- a) zapewnienia, że system zarządzania środowiskowego jest ustanowiony, wdrożony i utrzymywany zgodnie z wymaganiami niniejszej normy międzynarodowej;
- b) przedstawienia najwyższemu kierownictwu sprawozdań z wyników funkcjonowania systemu zarządzania środowiskowego w celu dokonania przeglądu, łącznie z zaleceniami dotyczącymi doskonalenia.

I-A.4.2. *Kompetencje, szkolenie, świadomość*

Organizacja zapewnia, że każda osoba wykonująca dla organizacji lub w jej imieniu zadania, które mogą mieć znaczący(-e) wpływ(-y) na środowisko zidentyfikowany(-e) przez organizację, jest kompetentna dzięki odpowiedniemu wykształceniu, szkoleniu lub doświadczeniu oraz zachowuje związane z tym zapisy.

Organizacja identyfikuje potrzeby szkoleniowe związane z jej aspektami środowiskowymi i systemem zarządzania środowiskowego. Zapewnia ona szkolenia lub podejmuje inne działania, aby spełnić te potrzeby oraz zachowuje związane z tym zapisy.

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) w celu uświadomienia osobom pracującym dla organizacji lub w jej imieniu:

- a) znaczenia zgodności z polityką środowiskową i procedurami oraz wymaganiami systemu zarządzania środowiskowego;
- b) znaczących aspektów środowiskowych i związanych z nimi rzeczywistych lub potencjalnych wpływów ich pracy na środowisko oraz korzyści dla środowiska wynikających z poprawy ich indywidualnego działania;
- c) ich zadań i odpowiedzialności w osiągnięciu zgodności z wymaganiami systemu zarządzania środowiskowego; oraz
- d) potencjalnych konsekwencji odstępstwa od ustalonych procedur.

I-A.4.3. *Komunikacja*

Uwzględniając aspekty środowiskowe i system zarządzania środowiskowego, organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y):

- a) wewnętrznej komunikacji między różnymi szczeblami i służbami organizacji;
- b) otrzymywania, dokumentowania i udzielania odpowiedzi w procesie komunikowania się z zewnętrznymi stronami zainteresowanymi.

Organizacja podejmuje decyzję, czy komunikować na zewnątrz informacje o znaczących aspektach środowiskowych, oraz dokumentuje swoją decyzję. Jeśli organizacja podejmuje decyzję o komunikowaniu, ustanawia i wdraża metodę(-y) dotyczącą(-ce) zewnętrznej komunikacji.

I-A.4.4. *Dokumentacja*

Dokumentacja systemu zarządzania środowiskowego zawiera:

- a) politykę, cele i zadania środowiskowe;
- b) opis zakresu systemu zarządzania środowiskowego;
- c) opis głównych elementów systemu zarządzania środowiskowego i ich wzajemnego oddziaływania, a także odniesienia do dokumentów związanych;

- d) dokumenty, w tym zapisy wymagane postanowieniami niniejszej normy międzynarodowej; oraz
- e) dokumenty, w tym zapisy określone przez organizacje jako niezbędne do zapewnienia skutecznego planowania, przebiegu i kontrolowania procesów, które są związane z jej znaczącymi aspektami środowiskowymi.

I-A.4.5. *Kontrola nad dokumentami*

Dokumenty wymagane przez system zarządzania środowiskowego i niniejszą normę międzynarodową są objęte kontrolą. Zapisy są szczególnym rodzajem dokumentu i podlegają kontroli zgodnie z wymaganiami podanymi w pkt A.5.4.

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y):

- a) zatwierdzania dokumentów pod kątem ich adekwatności, zanim zostaną wydane;
- b) przeglądu dokumentów i ich aktualizowania w razie potrzeby oraz ponownego zatwierdzenia;
- c) zapewnienia, że zmiany i status aktualnych wydań dokumentów są zidentyfikowane;
- d) zapewnienia, że odpowiednie wersje mających zastosowanie dokumentów są dostępne w miejscach ich użytkowania;
- e) zapewnienia, że dokumenty są zawsze czytelne i łatwe do zidentyfikowania;
- f) zapewnienia, że dokumenty pochodzące z zewnątrz, określone przez organizację jako niezbędne do planowania i działania systemu zarządzania środowiskowego, są identyfikowane i ich rozpowszechnianie jest kontrolowane; oraz
- g) zapobiegania niezamierzonemu stosowaniu nieaktualnych dokumentów i odpowiedniego ich oznaczania, jeżeli z jakichkolwiek powodów są zachowane.

I-A.4.6. *Sterowanie operacyjne*

Organizacja identyfikuje i planuje te operacje, które są związane ze zidentyfikowanymi, znaczącymi aspektami środowiskowymi zgodnie z jej polityką, celami i zadaniami środowiskowymi w celu zapewnienia, że są one prowadzone w ustalonych warunkach przez:

- a) ustanowienie, wdrożenie i utrzymywanie udokumentowanej(-ych) procedury (procedur) w celu kontrolowania sytuacji, gdy jej (ich) brak mógłby doprowadzić do odchyień od polityki, celów i zadań środowiskowych; oraz
- b) określenia w procedurze(-ach) kryteriów operacyjnych; oraz
- c) ustanowienia, wdrożenia i utrzymywania procedur dotyczących zidentyfikowanych znaczących aspektów środowiskowych związanych z produktami i usługami, wykorzystywanymi przez organizację, a także informowanie dostawców, w tym wykonawców, o procedurach i wymaganiach, które mają zastosowanie.

I-A.4.7. *Gotowość i reagowanie na awarie*

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) identyfikowania możliwych sytuacji niebezpiecznych i awarii, które mogą mieć wpływ(-y) na środowisko, oraz reagowania na nie.

Organizacja reaguje na występujące sytuacje niebezpieczne i awarie oraz zapobiega lub ogranicza związane z nimi niekorzystne wpływy na środowisko.

Organizacja okresowo dokonuje przeglądu i, jeżeli to niezbędne, aktualizuje swoje procedury gotowości i reagowania na awarie, w szczególności po zaistnieniu awarii lub sytuacji niebezpiecznych.

Organizacja również okresowo sprawdza takie procedury, jeżeli jest to wykonalne.

I-A.5. Sprawdzenie

I-A.5.1. Monitorowanie i pomiary

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) w celu regularnego monitorowania i wykonywania pomiarów kluczowych charakterystyk swoich operacji, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko. Procedura(-y) ta (te) obejmuje(-ą) dokumentowanie informacji w celu monitorowania efektów, stosowanych środków sterowania operacyjnego oraz zgodności z celami i zadaniami środowiskowymi organizacji.

Organizacja zapewnia, że stosowane i utrzymywane wyposażenie do monitorowania i pomiarów jest wzorowane lub sprawdzane oraz że są zachowywane zapisy z tym związane.

I-A.5.2. Ocena zgodności

I-A.5.2.1. Zgodnie ze zobowiązaniem do zgodności organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) okresowej oceny zgodności z mającymi zastosowanie wymogami prawnymi.

Organizacja prowadzi zapisy wyników okresowych ocen.

I-A.5.2.2. Organizacja ocenia zgodność z innymi wymaganiami, do których spełnienia się zobowiązała. Organizacja może połączyć tę ocenę z oceną zgodności z wymogami prawnymi zgodnie z ppkt A.5.2.1 lub ustanowić odrębną(-e) procedurę(-y).

Organizacja prowadzi zapisy wyników okresowych ocen.

I-A.5.3. Niezgodność, działania korygujące i zapobiegawcze

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) postępowania z występującymi i potencjalnymi niezgodnościami oraz podejmowania działań korygujących i zapobiegawczych. Procedura(-y) określa(-ją) wymagania dotyczące:

- a) identyfikowania i korygowania niezgodności oraz podejmowania działania (działań) w celu ograniczenia jej (ich) wpływu na środowisko;
- b) badania niezgodności, określania ich przyczyn (przyczyny) i podejmowania działań w celu uniknięcia ich (jej) ponownego wystąpienia;
- c) oceny potrzeby podjęcia działania (działań) mającego(-ych) na celu zapobieganie niezgodnościom i wdrażanie odpowiednich działań w celu uniknięcia ich wystąpienia;
- d) zapisywania wyników podjętego(-ych) działania (działań) korygującego(-ych) i zapobiegawczego(-ych);
- e) przeglądu skuteczności podjętego(-ych) działania (działań) korygującego(-ych) i zapobiegawczego(-ych). Podjęte działania są odpowiednie do skali problemu oraz do wywołanego wpływu na środowisko.

Organizacja gwarantuje, że wszelkie konieczne zmiany zostały wprowadzone do dokumentacji systemu zarządzania środowiskowego.

I-A.5.4. Kontrola nad zapisami

Organizacja ustanawia i utrzymuje zapisy niezbędne do wykazania zgodności z wymaganiami systemu zarządzania środowiskowego i niniejszej normy międzynarodowej oraz zapisy osiągniętych wyników.

Organizacja ustanawia, wdraża i utrzymuje procedurę(-y) identyfikowania, przechowywania, zabezpieczania, wyszukiwania i zachowywania zapisów przez określony czas i ich likwidacji.

Zapisy są czytelne, możliwe do zidentyfikowania i prześledzenia.

I-A.5.5. Audyt wewnętrzny

Organizacja zapewnia, że audyty wewnętrzne systemu zarządzania środowiskowego są prowadzone w zaplanowanych odstępach czasu w celu:

a) określenia, czy system zarządzania środowiskowego jest:

— zgodny z zaplanowanymi ustaleniami związanymi z zarządzaniem środowiskowym, łącznie z wymaganiami niniejszej normy międzynarodowej, oraz

— właściwie wdrożony i utrzymywany, oraz

b) dostarczania kierownictwu informacji o wynikach audytu.

Organizacja planuje, ustanawia, wdraża i utrzymuje program(-y) audytów, biorąc pod uwagę środowiskowe znaczenie rozważanych działań oraz wyniki wcześniejszych audytów.

Należy ustanowić, wdrożyć i utrzymywać procedurę(-y) audytowania, która(-e) ustala(-ją):

— odpowiedzialność i wymagania dotyczące planowania i przeprowadzania audytów, przedstawiania wyników i zachowywania związanych zapisów,

— określenie kryteriów audytu, zakresu, częstości i metod.

Wybór audytorów i prowadzenie audytów zapewniają obiektywność i bezstronność procesu audytu.

I-A.6. Przegląd zarządzania

Najwyższe kierownictwo przeprowadza przegląd systemu zarządzania środowiskowego organizacji w zaplanowanych odstępach czasu w celu zapewnienia jego stałej przydatności, adekwatności i skuteczności. Przegląd ten obejmuje ocenianie możliwości doskonalenia i potrzebę zmian w systemie zarządzania środowiskowego, łącznie z polityką środowiskową oraz celami i zadaniami środowiskowymi.

Należy zachowywać zapisy z przeglądu zarządzania.

Dane wejściowe do przeglądów zarządzania obejmują:

a) wyniki audytów wewnętrznych i ocen zgodności z wymogami prawnymi i innymi wymaganiami, do których spełnienia organizacja się zobowiązała;

b) komunikację z zewnętrznymi stronami zainteresowanymi, w tym skargi;

c) efekty działalności środowiskowej organizacji;

d) stopień osiągnięcia celów i zadań;

e) status działań korygujących i zapobiegawczych;

f) działania podjęte w następstwie wcześniejszych przeglądów zarządzania;

g) zmieniające okoliczności, w tym zmiany wymogów prawnych i innych, związanych z jej aspektami środowiskowymi; oraz

h) zalecenia dotyczące doskonalenia.

Dane wyjściowe z przeglądu zarządzania obejmują wszelkie decyzje i działania związane z możliwymi zmianami polityki środowiskowej, celów i zadań oraz innych elementów systemu zarządzania środowiskowego, zgodnie ze zobowiązaniem do ciągłego doskonalenia.

WYKAZ KRAJOWYCH INSTYTUCJI NORMALIZACYJNYCH

BE: IBN/BIN (Institut belge de normalisation/Belgisch Instituut voor Normalisatie)

CZ: ČNI (Český normalizační institut)

DK: DS (Dansk Standard)

DE: DIN (Deutsches Institut für Normung e.V.)

EE: EVS (Eesti Standardikeskus)

EL: ELOT (Ελληνικός Οργανισμός Τυποποίησης)

ES: AENOR (Asociación Española de Normalización y Certificación)

FR: AFNOR (Association française de normalisation)

IE: NSAI (National Standards Authority of Ireland)

IT: UNI (Ente Nazionale Italiano di Unificazione)

CY: Κυπριακός Οργανισμός Προώθησης Ποιότητας

LV: LVS (Latvijas Standarts)

LT: LST (Lietuvos standartizacijos departamentas)

LU: SEE (Service de l'Energie de l'Etat) (Luxembourg)

HU: MSZT (Magyar Szabványügyi Testület)

MT: MSA (Awtorità Maltija dwar l-Istandards/Malta Standards Authority)

NL: NEN (Nederlands Normalisatie-Instituut)

AT: ON (Österreichisches Normungsinstitut)

PL: PKN (Polski Komitet Normalizacyjny)

PT: IPQ (Instituto Português da Qualidade)

SI: SIST (Slovenski inštitut za standardizacijo)

SK: SÚTN (Slovenský ústav technickej normalizácie)

FI: SFS (Suomen Standardisoimisliitto ry.)

SE: SIS (Swedish Standards Institute)

UK: BSI (British Standards Institution)."

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 197/2006

z dnia 3 lutego 2006 r.

w sprawie przejściowych środków na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 w odniesieniu do gromadzenia, transportu, obróbki, wykorzystania lub usuwania wycofanych środków spożywczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje przeprowadzenie pełnego przeglądu przepisów wspólnotowych dotyczących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, w tym wprowadzenie licznych rygorystycznych wymogów. Ponadto przewiduje ono również możliwość przyjęcia odpowiednich środków przejściowych.
- (2) Zważywszy na ścisły charakter tych wymogów, rozporządzeniem Komisji (WE) nr 813/2003 z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie środków przejściowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odbioru, transportu i usuwania wycofanych środków spożywczych⁽²⁾ państwom członkowskim przyznano odstępstwo umożliwiające im zezwalanie podmiotom na dalsze stosowanie przepisów krajowych w odniesieniu do gromadzenia, transportu i usuwania wycofanych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego do dnia 31 grudnia 2005 r. Państwa członkowskie zwróciły się o przedłużenie okresu obowiązywania tego odstępstwa w celu uniknięcia zakłóceń w handlu. Niezbędne jest zatem przedłużenie okresu obowiązywania odstępstwa.
- (3) Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽³⁾ ustanawia warunki przyznawania zezwoleń na składowanie i opisuje odpady przyjmowane na różnych rodzajach składowisk. Właściwe jest zatem stosowanie środków przewidzianych w tej dyrektywie w przypadku gdy właściwy organ uzna, że wycofane środki spożywcze nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt, jeśli są usuwane na składowisku.
- (4) Niektóre wycofane środki spożywcze, takie jak chleb, makarony, ciasta i wyroby podobne, stanowią niewielkie zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt pod warunkiem, że nie miały kontaktu z surowcami pochodzenia zwierzęcego, takimi jak surowe mięso, surowe produkty rybactwa, surowe jaja i surowe mleko. W takim przypadku właściwy organ powinien mieć możliwość zezwalania na wykorzystanie wycofanych środków spożywczych jako surowce paszowe, jeśli jest przekonany o tym, że takie praktyki nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt. Właściwy organ powinien mieć również możliwość zezwalania na wykorzystanie wycofanych środków spożywczych do innych celów, jak np. nawozy, bądź zezwalania na obróbkę lub wycofanie w inny sposób, np. w wytwórni biogazu lub kompostowni, które nie są zatwierdzone zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- (5) Komisja powinna zwrócić się o opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności w sprawie zagrożenia, które mogłoby być spowodowane przekształceniem obowiązującego przedłużonego odstępstwa w środki wykonawcze zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- (6) W celu zapobieżenia zagrożeniu dla zdrowia ludzi i zwierząt właściwe systemy kontroli w Państwach Członkowskich należy utrzymać na czas stosowania środków przejściowych.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Odstępstwo dotyczące gromadzenia, transportu, obróbki, wykorzystania i usuwania wycofanych środków spożywczych

1. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 2 i art. 7 oraz rozdziałów I–III i rozdziałów V–VIII w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, państwa członkowskie mogą zezwalać na gromadzenie, transport, obróbkę, wykorzystanie i usuwanie wycofanych środków spożywczych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia („wycofane środki spożywcze”), zgodnie z art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że:

- a) środki te nie miały kontaktu z żadnymi produktami ubocznymi, o których mowa w art. 4, art. 5 i art. 6 ust. 1 lit. a)–e) i lit. g)–k) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 lub innymi surowcami pochodzenia zwierzęcego;
- b) nie stanowi to zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt.

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 416/2005 (Dz.U. L 66 z 12.3.2005, str. 10).

⁽²⁾ Dz.U. L 117 z 13.5.2003, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

2. Odstępstwo przewidziane w ustępie pierwszym nie ma zastosowania do surowców pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 2

Gromadzenie i transport

Państwa członkowskie mogą zezwalać na gromadzenie i transport wycofanych środków spożywczych, pod warunkiem że osoba wysyłająca lub transportująca wycofane środki spożywcze:

- a) zapewnia, że wycofane środki spożywcze są wysyłane i transportowane do zakładu lub innego punktu zatwierdzonego zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 bądź do zakładu, innego punktu lub składowiska zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia; oraz
- b) prowadzi rejestr wysyłek przez okres co najmniej dwóch lat od dnia takiej wysyłki lub transportu, potwierdzający przestrzeganie wyżej wymienionego wymogu i udostępnia go na prośbę właściwego organu.

Artykuł 3

Obróbka i usuwanie

Państwa członkowskie mogą zezwalać na:

- a) usuwanie wycofanych środków spożywczych jako odpadów przez zakopywanie na składowiskach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE;
- b) obróbkę wycofanych środków spożywczych zgodnie z zatwierdzonymi systemami alternatywnymi w warunkach ograniczających do minimum zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt, pod warunkiem że:

i) otrzymany surowiec jest wysyłany do usunięcia w spalarni lub współspalarni zgodnie z dyrektywą 2000/76/WE⁽⁴⁾ bądź składowiska zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE; oraz

ii) nie jest wykorzystywany jako surowiec paszowy, nawóz organiczny lub dodatek do wzbogacania gleby;

lub

c) wykorzystanie wycofanych środków spożywczych w paszach bez dalszej obróbki lub wykorzystanie do innych celów bez dalszej obróbki, jeśli takie wycofane środki spożywcze nie miały kontaktu z surowcami pochodzenia zwierzęcego, a właściwy organ jest przekonany o tym, że takie wykorzystanie nie stanowi zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt.

Artykuł 4

Środki kontroli

Właściwy organ podejmuje środki niezbędne w celu sprawdzenia, czy podmioty spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 lipca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽⁴⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 198/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****wykonujące rozporządzenia Rady (WE) nr 1552/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie
statystyk dotyczących kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1552/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie statystyk dotyczących kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3, art. 8 ust. 2, art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1552/2005 ustanawia jednolite ramy systematycznego tworzenia statystyk Wspólnoty dotyczących kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach.
- (2) W celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1552/2005 należy przyjąć środki dotyczące wymagań w zakresie wyboru próby i dokładności oraz liczebności próby potrzebnej do spełnienia tych wymagań, a także szczegółowe kategorie NACE oraz kategorie wielkości, według których można sklasyfikować wyniki.
- (3) Komisja powinna określić szczegółowe dane, które mają być gromadzone, dotyczące przedsiębiorstw zapewniających kształcenie i niezapewniających kształcenia oraz różnych form kształcenia zawodowego.
- (4) Należy przyjąć środki wykonawcze dotyczące wymagań w zakresie jakości danych gromadzonych i przekazywanych do statystyk Wspólnoty odnoszących się do kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach, struktury sprawozdań dotyczących jakości oraz wszelkich środków niezbędnych do oceny lub poprawy jakości danych.
- (5) Należy ustalić pierwszy rok odniesienia, za który dane będą gromadzone.
- (6) Należy również przyjąć przepisy dotyczące właściwego formatu technicznego i standardu wymiany danych przekazywanych elektronicznie.

- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Programu Statystycznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki mające na celu wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 1552/2005 w sprawie statystyk dotyczących kształcenia zawodowego w przedsiębiorstwach.

Artykuł 2

Pierwszym rokiem odniesienia, dla którego należy zgromadzić dane, jest rok kalendarzowy 2005.

Artykuł 3

Szczegółowe zmienne, które mają zostać przekazane Komisji (Eurostatowi) określono w załączniku I.

Artykuł 4

Wymaganie dotyczące wyboru próby i dokładności, liczebności próby niezbędnej do spełnienia tych wymagań oraz szczegółowe specyfikacje dotyczące kategorii NACE i kategorii wielkości, według których można sklasyfikować wyniki, określono w załączniku II.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za sprawdzanie danych, poprawianie błędów, imputację i ustalanie wag.

Imputacja i ustalanie wag zmiennych powinny odbywać się według zasad określonych w załączniku III. Odstępstwo od tych zasad uzasadnia się w sposób wyczerpujący w sprawozdaniu dotyczącym jakości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, str. 1.

Artykuł 6

Dane są przekazywane Komisji (Eurostatowi) w sposób i w formacie określonym w załączniku IV.

Artykuł 7

Każde Państwo Członkowskie dokonuje oceny jakości swoich danych, które mają zostać przekazane w formie sprawozdania dotyczącego jakości. Sprawozdanie takie należy sporządzić i przedstawić Komisji (Eurostatowi) w formacie określonym załączniku V.

Artykuł 8

W celu osiągnięcia wysokiego poziomu harmonizacji wyników badania w krajach, Komisja (Eurostat) w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi przedstawi, w formie „podręcznika Unii Europejskiej”, metodologiczne i praktyczne zalecenia i wskazówki dotyczące realizacji badania.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

ZMIENNE

Uwagi do tabeli:

Wartości „podstawowa” i „kluczowa” w kolumnie „grupa zmiennych” zostały wyjaśnione w załączniku III.

Wartość „ID” oznacza, że zmienna jest „zmienną identyfikacyjną”.

W kolumnie „typ zmiennej” wartość „QL” odnosi się do „zmiennej jakościowej” a „QT” do „zmiennej ilościowej”.

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
COUNTRY	ID		2	Alfanum	Kod kraju	Obowiązkowa – jednoznaczna dla kraju
ENTERPR	ID		6	Num	ID przedsiębiorstwa	Obowiązkowa – jednoznaczna dla danego przypadku
WEIGHT	ID		10	Num	Do dwóch miejsc po przecinku – stosować „.” jako separator dziesiętny	Obowiązkowa
NACE_SP	ID		4	Num	Plan wyboru próby wg NACE – kategoria działalności gospodarczej	Obowiązkowa
SIZE_SP	ID		1	Num	Plan wyboru próby – liczebność grupy	Obowiązkowa
NSTRA_SP	ID		5	Num	Plan wyboru próby – liczba przedsiębiorstw w warstwie wyznaczonej zmiennymi NACE_SP i SIZE_SP, czyli populacja	Obowiązkowa
N_SP	ID		5	Num	Plan wyboru próby – liczba przedsiębiorstw objętych próbą w operacji losowania w warstwie wyznaczonej zmiennymi, NACE_SP i SIZE_SP	Obowiązkowa
SUB_SP	ID		1	Num	Współczynnik podpróby, wskazuje czy przedsiębiorstwo należy do podpróby	Obowiązkowa
N_RESPST	ID		5	Num	Liczba przedsiębiorstw respondentów w warstwach wyznaczonych zmiennymi NACE_SP i SIZE_SP, czyli populacja	Obowiązkowa
N_EMPREG	ID		6	Num	Liczba osób zatrudnionych według rejestru	
RESPONSE	ID		1	Num	Wskaźnik odpowiedzi	Obowiązkowa
PROC	ID		2	Num	Metoda gromadzenia danych w rekordzie	Obowiązkowa
IDLANGUA	ID		2	Alfanum	Identyfikator języka	
IDREGION	ID		3	Alfanum	Identyfikator regionu NUTS – poziom 1	Obowiązkowa
EXTRA1	ID		10	Num	Dodatkowa zmienna 1	
EXTRA2	ID		10	Num	Dodatkowa zmienna 2	
EXTRA3	ID		10	Num	Dodatkowa zmienna 3	
A1	Podstawowa	QL	4	Num	Właściwy kod NACE	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
A2tot04	Kluczowa	QT	6	Num	Łączna liczba osób zatrudnionych na dzień 31.12.2004	Zmienna kluczowa – obowiązkowa

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
A2tot05	Podstawowa	QT	6	Num	Łączna liczba osób zatrudnionych na dzień 31.12.2005	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
A2m05		QT	6	Num	Łączna liczba mężczyzn zatrudnionych na dzień 31.12.2005	
A2f05		QT	6	Num	Łączna liczba kobiet zatrudnionych w dniu 31.12.2005	
A3a		QT	6	Num	Osoby zatrudnione – poniżej 25 roku życia	
A3b		QT	6	Num	Osoby zatrudnione – między 25 a 54 rokiem życia	
A3c		QT	6	Num	Osoby zatrudnione, które osiągnęły 55 rok życia i starsze	
A4	Kluczowa	QT	12	Num	Łączna liczba przepracowanych godzin w roku odniesienia 2005 przez osoby zatrudnione	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w godzinach
A4m		QT	12	Num	Łączna liczba przepracowanych godzin w roku odniesienia 2005 przez zatrudnionych mężczyzn	W godzinach
A4f		QT	12	Num	Łączna liczba przepracowanych godzin w roku odniesienia 2005 przez zatrudnione kobiety	W godzinach
A5	Kluczowa	QT	12	Num	Łączne koszty pracy (bezpośrednie + pośrednie) wszystkich osób zatrudnionych w roku odniesienia 2005	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w euro
A6		QL	1	Num	ZNACZĄCO nowe udoskonalone technicznie produkty lub usługi albo metody produkcji lub dostawy produktów i usług w ciągu roku odniesienia.	
B1a	Podstawowa	QL	1	Num	Wewnętrzne kursy ustawicznego szkolenia zawodowego (USZ)	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B1b	Podstawowa	QL	1	Num	Zewnętrzne kursy USZ	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2aflag	Podstawowa	QL	1	Num	Flaga – szkolenie na stanowisku pracy	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2a		QT	6	Num	Uczestnicy innych form USZ – szkolenie na stanowisku pracy	
B2bflag	Podstawowa	QL	1	Num	Flaga – rotacja na stanowiskach pracy	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2b		QT	6	Num	Uczestnicy innych form USZ – rotacja na stanowiskach pracy, wymiany, tymczasowe przeniesienia lub wizyty o charakterze informacyjnym	
B2cflag	Podstawowa	QL	1	Num	Flaga – zespoły i koła wspólnego doształcania się	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2c		QT	6	Num	Uczestnicy innych form USZ – zespoły i koła wspólnego doształcania się	

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
B2dflag	Podstawowa	QL	1	Num	Flaga – samodzielna nauka	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2d		QT	6	Num	Uczestnicy innych form USZ – samodzielna nauka	
B2eflag	Podstawowa	QL	1	Num	Flaga – uczestnictwo w konferencjach	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
B2e		QT	6	Num	Uczestnicy innych form CZS – uczestnictwo w konferencjach itp.	
B3a		QL	1	Num	Kursy USZ dla osób zatrudnionych w poprzednim roku (2004)	
B3b		QL	1	Num	Przewidywane kursy USZ dla osób zatrudnionych w ciągu następnego roku (2006)	
B4a		QL	1	Num	Inne formy USZ dla osób zatrudnionych w poprzednim roku (2004)	
B4b		QL	1	Num	Przewidywane inne formy USZ dla osób zatrudnionych w ciągu następnego roku (2006)	
C1tot	Kluczowa	QT	6	Num	Łącznie uczestnicy kursów USZ	Zmienna kluczowa – obowiązkowa
C1m		QT	6	Num	Uczestnicy kursów USZ – mężczyźni	
C1f		QT	6	Num	Uczestnicy kursów USZ – kobiety	
C2a		QT	6	Num	Uczestnicy USZ – poniżej 25 roku życia	
C2b		QT	6	Num	Uczestnicy USZ – między 25 a 54 rokiem życia	
C2c		QT	6	Num	Uczestnicy USZ, którzy osiągnęli 55 rok życia i starsi	
C3tot	Kluczowa	QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na wszystkie kursy USZ	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w godzinach
C3i		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na wewnętrzne kursy USZ	W godzinach
C3e		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na zewnętrzne kursy USZ	W godzinach
C4tot	Kluczowa	QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na wszystkie kursy USZ	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w godzinach
C4m		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na kursy USZ – mężczyźni	W godzinach
C4f		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) przeznaczony na kursy USZ – kobiety	W godzinach
C5a		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – języki obce (222) i język ojczysty (223)	W godzinach

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
C5b		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – sprzedaż (341) i marketing (342)	W godzinach
C5c		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – rachunkowość (344) i finanse (343), zarządzanie i administracja (345) oraz praca biurowa (346)	W godzinach
C5d		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – umiejętności osobiste/rozwój osobisty (090), życie zawodowe (347)	W godzinach
C5e		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – informatyka (481) i obsługa komputera (482)	W godzinach
C5f		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – inżynieria, produkcja i budownictwo (5)	W godzinach
C5g		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – ochrona środowiska (850) oraz bezpieczeństwo i higiena pracy (862)	W godzinach
C5h		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – usługi publiczne (81), usługi transportowe (84), ochrona osób i mienia (861) oraz szkolenie wojskowe (863)	W godzinach
C5i		QT	10	Num	Płatny czas pracy w godzinach – pozostałe przedmioty szkoleniowe	W godzinach
C6a		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – szkoły, kolegia, uniwersytety i inne instytucje szkolnictwa wyższego	W godzinach
C6b		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – publiczne instytucje szkoleniowe (finansowane lub kierowane przez rząd, np. ośrodki kształcenia dla dorosłych)	W godzinach
C6c		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – prywatne przedsiębiorstwa szkoleniowe	W godzinach
C6d		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – przedsiębiorstwa prywatne, których głównym przedmiotem działalności nie jest szkolenie (dostawcy sprzętu, spółki dominujące/stowarzyszone)	W godzinach
C6e		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – stowarzyszenia pracodawców, izba handlowa, organy sektorowe	W godzinach
C6f		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – związki zawodowe	W godzinach
C6g		QT	10	Num	Płatny czas pracy (w godzinach) – inne podmioty realizujące szkolenia	W godzinach
C7aflag		QL	1	Num	Flaga – opłaty	
C7a		QT	10	Num	Koszty kursów USZ – opłaty i płatności za kursy dla pracowników	W euro

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
C7bflag		QL	1	Num	Flaga – koszty podróży	
C7b		QT	10	Num	Koszty kursów USZ – koszty podróży i diet	W euro
C7cflag		QL	1	Num	Flaga – koszty pracy – realizatorzy szkolenia	
C7c		QT	10	Num	Koszty kursów USZ – koszty pracy wewnętrznych wykładowców	W euro
C7dflag		QL	1	Num	Flaga – ośrodki szkoleniowe, materiały dydaktyczne itp.	
C7d		QT	10	Num	Koszty kursów USZ – ośrodki szkoleniowe lub sale i materiały dydaktyczne do kursów USZ	W euro
C7sflag		QL	1	Num	Flaga „tylko suma cząstkowa”	
C7sub	Kluczowa	QT	10	Num	Suma cząstkowa kosztów USZ	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w euro
PAC	Kluczowa	QT	10	Num	Koszty nieobecności pracownika – do obliczenia ($PAC=C3_{tot} * A5/A4$)	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w euro
C8aflag		QL	1	Num	Flaga – wpłaty USZ	
C8a		QT	10	Num	Wpłaty USZ	W euro
C8bflag		QL	1	Num	Flaga – wpływy USZ	
C8b		QT	10	Num	Wpływy USZ	W euro
C7tot	Kluczowa	QT	10	Num	Łącznie koszty USZ do obliczenia ($C7_{sub} + C8a - C8b$)	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w euro
C9a1		QL	1	Num	Migranci i przedstawiciele mniejszości etnicznych – liczba zatrudnionych	
C9a2		QL	1	Num	Migranci i przedstawiciele mniejszości etnicznych – specjalne kursy	
C9b1		QL	1	Num	Osoby niepełnosprawne – liczba zatrudnionych	
C9b2		QL	1	Num	Osoby niepełnosprawne – kursy specjalne	
C9c1		QL	1	Num	Osoby nieposiadające formalnych kwalifikacji – liczba zatrudnionych	
C9c2		QL	1	Num	Osoby nieposiadające formalnych kwalifikacji – kursy specjalne	
C9d1		QL	1	Num	Osoby zagrożone utratą pracy/zwolnieniem – liczba zatrudnionych	
C9d2		QL	1	Num	Osoby zagrożone utratą pracy/zwolnieniem – kursy specjalne	
C10a1		QL	1	Num	Osoby zatrudnione w niepełnym wymiarze godzin na kontraktach	

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
C10a2		QL	1	Num	Kursy USZ dostosowane dla osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin na kontraktach	
C10b1		QL	1	Num	Osoby zatrudnione na umowę na czas określony	
C10b2		QL	1	Num	Kurs USZ dla osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin na kontraktach	
D1		QL	1	Num	Własne lub wspólnie użytkowane ośrodki szkoleniowe	
D2		QL	1	Num	Osoba lub jednostka w przedsiębiorstwie odpowiedzialna za organizację USZ	
D3		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo korzysta z zewnętrznych usług doradczych	
D4		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo wdraża regularne procedury formalne w celu oceny przyszłych potrzeb przedsiębiorstwa w zakresie kwalifikacji	
D5		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo przeprowadza wywiady zorganizowane celem określenia konkretnych potrzeb szkoleniowych osób zatrudnionych	
D6		QL	1	Num	Planowanie USZ w przedsiębiorstwie oznacza sporządzenie pisemnego planu lub programu szkoleniowego	
D7		QL	1	Num	Roczny budżet szkoleniowy uwzględniający USZ	
D8		QL	1	Num	Ocena stopnia zadowolenia osób szkolonych po szkoleniu	
D9		QL	1	Num	Ocena osób szkolonych po szkoleniu w celu ustalenia czy zamierzone kwalifikacje faktycznie zostały osiągnięte	
D10		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo ocenia zachowanie zawodowe uczestników szkoleń i zmiany w wypełnianiu obowiązków zawodowych po szkoleniu	
D11		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo ocenia wpływ szkolenia na wyniki gospodarcze przy użyciu wskaźników	
D12		QL	1	Num	Krajowe, sektorowe lub inne porozumienia pomiędzy partnerami społecznymi, które miały wpływ na plany, politykę i praktykę w zakresie USZ	
D13		QL	1	Num	Istnienie struktury formalnej	
D13a		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – określanie celu i priorytetu dla działań związanych z USZ	
D13b		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – ustanawianie kryteriów wyboru populacji docelowej, która powinna uczestniczyć w USZ	

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
D13c		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – przedmiot działalności USZ	
D13d		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – procedury budżetowe związane z USZ	
D13e		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – procedura wyboru zewnętrznych podmiotów realizujących zewnętrzne USZ	
D13f		QL	1	Num	Rola struktury formalnej – ocena wyników szkolenia	
D14a		QL	1	Num	Usługi doradcze finansowane z funduszy publicznych, w celu określenia potrzeb szkoleniowych i/lub sporządzenia planów szkoleniowych	
D14b		QL	1	Num	Subsydia finansowe na pokrycie kosztów szkolenia osób zatrudnionych	
D14c		QL	1	Num	Ulgi podatkowe od wydatków na szkolenia osób zatrudnionych	
D14d		QL	1	Num	Procedury gwarantujące poziom merytoryczny realizatorów szkoleń (np. poprzez rejestry krajowe, ocenę itd.)	
D14e		QL	1	Num	Zapewnianie uznanych norm i wytycznych dla kwalifikacji i certyfikacji	
D15a		QL	1	Num	Wysokie koszty kursów USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15b		QL	1	Num	Brak stosownych kursów USZ na rynku	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15c		QL	1	Num	Trudności w ocenie potrzeb przedsiębiorstwa w zakresie USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15d		QL	1	Num	Główne działania szkoleniowe zostały zrealizowane w poprzednim roku	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15e		QL	1	Num	Duże obciążenie pracą i ograniczony czas osób zatrudnionych	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15f		QL	1	Num	Obecny poziom szkolenia jest odpowiedni dla potrzeb przedsiębiorstwa	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15g		QL	1	Num	Większy nacisk na PSZ (początkowe szkolenie zawodowe) niż na USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
D15h		QL	1	Num	Inne powody	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1a		QL	1	Num	Obecne kwalifikacje i umiejętności odpowiadają obecnym potrzebom przedsiębiorstwa	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1b		QL	1	Num	Preferowaną strategią przedsiębiorstwa było zatrudnienie osób z wymaganymi kwalifikacjami i umiejętnościami	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1c		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo miało trudności z określeniem potrzeb w zakresie USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności

Nazwa zmiennej	Grupa zmiennych	Typ zmiennej	Długość zmiennej	Format zmiennej	Opis zmiennej	Uwagi na temat zmiennej
E1d		QL	1	Num	Brak stosownych kursów USZ na rynku	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1e		QL	1	Num	Koszty kursów USZ były zbyt wysokie dla przedsiębiorstwa	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1f		QL	1	Num	Przedsiębiorstwo przedkładało PSZ nad USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1g		QL	1	Num	Inwestycję w USZ poczyniono w poprzednim roku i nie zaistniała potrzeba powtarzania jej w 2005 r.	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1h		QL	1	Num	Osoby zatrudnione nie dysponowały czasem na uczestnictwo w USZ	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
E1i		QL	1	Num	Inne powody	Maksymalnie 3 – w dowolnej kolejności
F1tot05	Podstawowa	QT	6	Num	Łączna liczba uczestników PSZ w przedsiębiorstwie w roku 2005	Zmienna podstawowa – obowiązkowa – bez imputacji
F1m05		QT	6	Num	Łączna liczba mężczyzn uczestniczących w PSZ w przedsiębiorstwie w roku 2005	
F1f05		QT	6	Num	Łączna liczba kobiet uczestniczących w PSZ w przedsiębiorstwie w roku 2005	
F2aflag		QL	1	Num	Flaga – indywidualne koszty pracy związane z PSZ	
F2a		QT	10	Num	Koszty PSZ – koszty pracy osób zapisanych na kursy w ramach PSZ	W euro
F2bflag		QL	1	Num	Flaga – inne koszty związane z PSZ	
F2b		QT	10	Num	Koszty PSZ – inne koszty – opłaty za szkolenie, koszty podróży, materiały dydaktyczne, koszty ośrodków szkoleniowych itd.	W euro
F2cflag		QL	1	Num	Flaga – koszty pracy realizatora szkoleń lub mentora PSZ	Zmienna nieobowiązkowa
F2c		QT	10	Num	Koszty PSZ – koszty pracy realizatorów szkoleń lub mentorów PSZ	Zmienna nieobowiązkowa – w euro
F3aflag		QL	1	Num	Flaga – wpłaty PSZ	
F3a		QT	10	Num	Wpłaty PSZ	W euro
F3bflag		QL	1	Num	Flaga – wpływy PSZ	
F3b		QT	10	Num	Wpływy PSZ	W euro
F2tot	Kluczowa	QT	10	Num	Łącznie koszty PSZ (F2b + F3a – F3b)	Zmienna kluczowa – obowiązkowa – w euro

ZAŁĄCZNIK II

PRÓBA

1. Rejestr przedsiębiorstw do celów statystycznych, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2186/93 ⁽¹⁾ przyjmuje się zwyczajowo jako główne źródło operatu losowania. Z operatu pobiera się reprezentatywną dla kraju próbę warstwową przedsiębiorstw.
2. Próba jest podzielona na warstwy według kategorii NACE i kategorii wielkości zgodnie z następującymi minimalnymi specyfikacjami:
 - 20 kategorii NACE rev1.1 [C, D (15–16, 17–19, 21–22, 23–26, 27–28, 29–33, 34–35, 20 + 36–37), E, F, G (50, 51, 52), H, I (60–63, 64), J (65–66, 67), K + O]
 - 3 kategorie wielkości przedsiębiorstw, według liczby zatrudnionych osób: (10–49) (50–249) (250 i więcej)
3. Liczebność próby oblicza się tak, aby **maksymalna** rozpiętość 95 % przedziału ufności wyniosła 0,2 dla szacowanych parametrów, czyli udziału „przedsiębiorstw zapewniających kształcenie” (po uwzględnieniu wskaźnika braku odpowiedzi w próbie) dla każdego z 60 powyżej określonych elementów warstwujących.
4. Do określenia liczebności próby można zastosować następujący wzór:

$$n_h = 1/[c^2 \cdot te_h + 1/N_h] / r_h$$

Gdzie:

n_h = liczba jednostek należących do próby w warstwie, h

r_h = przewidywany wskaźnik odpowiedzi w warstwie, h

c = maksymalna długość połowy przedziału ufności

te_h = przewidywany udział w warstwie przedsiębiorstw zapewniających kształcenie, h

N_h = łączna liczba przedsiębiorstw (zapewniających kształcenie i niezapewniających kształcenia) w warstwie, h

⁽¹⁾ Dz.U. L 196 z 5.8.1993, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

ZAŁĄCZNIK III

Reguły imputacji i ustalanie wag rekordów

Kraje podejmują stosowne działania w celu ograniczenia braku odpowiedzi na niektóre pytania i całkowitego braku odpowiedzi. Przed dokonaniem imputacji kraje dołożą wszelkich starań, aby wykorzystać inne źródła danych.

Podstawowymi zmiennymi, dla których podanie wartości jest obowiązkowe i imputacja jest niedozwolona, są:

— A1, A2tot05, B1a, B1b, B2aflag, B2bflag, B2cflag, B2dflag, B2eflag, F1tot05.

Kluczowymi zmiennymi, dla których należy starać się unikać brakujących wartości i dla których zaleca się dokonanie imputacji, są:

— A2tot04, A4, A5, C1tot, C3tot, C4tot, C7sub, C7tot, PAC, F2tot.

Zaleca się dokonanie imputacji dla braku odpowiedzi na niektóre pytania z zastosowaniem następujących ograniczeń ogólnych (eksperti z Państw Członkowskich powinni zawsze wydać profesjonalną opinię odnośnie do stosowania tych zasad):

1. W przypadku gdy rekord zawiera mniej niż 50 % przedstawionych zmiennych, wówczas w odniesieniu do tego rekordu przyjmuje się zwykle całkowity brak odpowiedzi.
2. W odniesieniu do pojedynczych komórek kategorii NACE/kategorii wielkości nie dokonuje się imputacji, jeśli w przypadku ponad 50 % przedsiębiorstw udzielających odpowiedzi brakuje danych dla ponad 25 % zmiennych ilościowych.
3. W odniesieniu do pojedynczych komórek kategorii NACE/kategorii wielkości nie dokonuje się imputacji zmiennej ilościowej, jeżeli udział przedsiębiorstw udzielających odpowiedzi dla tej zmiennej jest mniejszy niż 50 %.
4. W odniesieniu do pojedynczych komórek kategorii NACE/kategorii wielkości nie dokonuje się imputacji zmiennej jakościowej, jeżeli udział przedsiębiorstw udzielających odpowiedzi dla tej zmiennej jest mniejszy niż 80 %.

Zmienne ilościowe i jakościowe określone są w załączniku I.

Odstępstwa od tych reguł należy w pełni udokumentować i uzasadnić w krajowym sprawozdaniu dotyczącym jakości.

Państwa Członkowskie obliczają i przekazują wagę, która zostanie zastosowana w odniesieniu do każdego rekordu danych wraz z wszelkimi zmiennymi pomocniczymi, które ewentualnie zostały użyte do obliczenia tej wagi. Zmienne pomocnicze należy zapisać jako zmienne EXTRA1, EXTRA2, EXTRA3 według potrzeb. Metodę zastosowaną do ustalania wag należy określić w sprawozdaniu dotyczącym jakości.

ZAŁĄCZNIK IV

Format plików z danymi i zasady przekazywania danych

Dane przekazywane są Komisji (Eurostatowi) w formie elektronicznej przy pomocy bezpiecznego oprogramowania aplikacyjnego do przekazywania danych (STADIUM/EDAMIS), które zostanie udostępnione przez Komisję (Eurostat).

Kraje przekazują dwa zbiory sprawdzonych danych do ESTAT:

- a) zbiór wstępnie sprawdzonych danych przed imputacją;
- b) w pełni sprawdzone dane po imputacji.

Oba zbiory danych zawierają zmienne określone w załączniku I.

Oba pliki należy przekazać w formacie pliku danych oddzielonych przecinkami (.csv). Pierwszy rekord w każdym pliku jest nagłówkiem zawierającym „nazwę zmiennej”, zgodnie z załącznikiem I. Kolejne rekordy zawierają wartości zmiennej dla każdego przedsiębiorstwa udzielającego odpowiedzi.

ZAŁĄCZNIK V

FORMAT SPRAWOZDANIA DOTYCZĄCEGO JAKOŚCI

1. TRAFNOŚĆ

Realizacja badania oraz stopień, w jakim statystyki spełniają obecne i potencjalne potrzeby użytkownika.

- Opis i klasyfikacja użytkowników.
- Indywidualne potrzeby każdej grupy użytkowników.
- Ocena czy potrzeby te zostały zaspokojone i w jakim stopniu.

2. DOKŁADNOŚĆ

2.1. Błędy próby

- Opis projektu wyboru próby oraz zrealizowanej próby.
- Opis obliczania ostatecznych wag, w tym zastosowany model braku odpowiedzi oraz zmienne pomocnicze.
- Zastosowany estymator np. estymator Horvitz i Thompsona.
- Wariancja estymacji według warstw próby.
- Oprogramowanie do estymacji wariancji.
- W szczególności należy podać opis zmiennych pomocniczych lub użytych informacji, aby Eurostat mógł ponownie obliczyć ostateczne wagi, ponieważ jest to potrzebne do estymacji wariancji.
- W przypadku analizy braku odpowiedzi opis błędu systematycznego w próbie i wynikach.

Tabele, które należy przedstawić (z podziałem na **kategorie NACE oraz klasy wielkości** według krajowego planu wyboru próby):

- Liczba przedsiębiorstw w operacie losowania.
- Liczba przedsiębiorstw w próbie.

Tabele, które należy przedstawić (z podziałem na **kategorie NACE oraz klasy wielkości** według krajowego planu wyboru próby, lecz z alokacją według zauważalnych cech przedsiębiorstwa):

- Współczynnik zmienności ⁽¹⁾ dla następujących **kluczowych statystyk**:
 - Łączna liczba zatrudnionych osób.
 - Łączna liczba przedsiębiorstw oferujących USZ.
 - Stosunek łącznej liczby przedsiębiorstw oferujących kursy USZ, do łącznej liczby przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Współczynnik zmienności jest stosunkiem pierwiastka kwadratowego wariancji estymatora do wartości oczekiwanej. Jest estymowany przez stosunek pierwiastka kwadratowego estymatora wariancji z próby do wartości estymowanej. Estymacja wariancji z próby musi uwzględnić projekt wyboru próby i zmiany warstw.

- Łączna liczba przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
- Stosunek łącznej liczby przedsiębiorstw realizujących kursy USZ do łącznej liczby przedsiębiorstw.
- Łączna liczba osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach realizujących USZ.
- Łączna liczba uczestników w kursach USZ.
- Stosunek łącznej liczby przedsiębiorstw oferujących kursy USZ do łącznej liczby przedsiębiorstw.
- Stosunek łącznej liczby przedsiębiorstw realizujących kursy USZ do łącznej liczby przedsiębiorstw.
- Łączny koszt kursów USZ.
- Łączna liczba przedsiębiorstw realizujących PSZ.
- Łączna liczba uczestników w kursach PSZ.
- Łączny koszt kursów PSZ.
- Stosunek łącznej liczby przedsiębiorstw realizujących PSZ do łącznej liczby przedsiębiorstw.

2.2. Błędy niezwiązane z wyborem próby

2.2.1. Błędy zakresu próby

- Opis rejestru użytego przy wyborze próby oraz jego ogólna jakość.
- Informacje zawarte w rejestrze oraz częstotliwość aktualizacji.
- Błędy wynikające z rozbieżności pomiędzy operatem losowania a populacją i subpopulacjami docelowymi (nadmierny zakres próby, niewystarczający zakres próby, błędy klasyfikacji).
- Metoda zastosowana w celu uzyskania tych informacji.
- Uwagi na temat przetwarzania błędów klasyfikacji.

Tabele, które należy przedstawić (z podziałem na **kategorie NACE oraz klasy wielkości** według krajowego planu wyboru próby, lecz z alokacją według zauważalnych cech przedsiębiorstwa):

- Liczba przedsiębiorstw.
- Stosunek liczby przedsiębiorstw, dla których zaobserwowane warstwy są zgodne z warstwami próby do liczby przedsiębiorstw w warstwach próby. Należy wskazać, czy zmiany działalności zostały uwzględnione.

2.2.2. Błędy pomiarowe

W stosownych przypadkach należy dokonać oceny błędów, które wystąpiły w fazie gromadzenia danych **np. z powodu:**

- Formy kwestionariusza (wyniki badań wstępnych lub metody laboratoryjne; strategie zadawania pytań) – kwestionariusz należy dołączyć w formie aneksu.
- Jednostka sprawozdawcza/respondenci (reakcje respondentów):
 - Błędy pamięci.
 - Nieuwaga respondentów.

- Wpływ wieku, wykształcenia itd.
- Błędy przy wypełnianiu formularzy.
- System informatyczny respondenta i wykorzystanie akt administracyjnych (zgodność pomiędzy pojęciem administracyjnym i badawczym, np. okres odniesienia, dostępność poszczególnych danych).
- Sposoby gromadzenia danych (porównanie różnych sposobów gromadzenia danych).
- Cechy charakterystyczne i zachowanie ankietera.
- Cechy społeczno-gospodarcze.
- Różne sposoby przeprowadzania badania.
- Różne rodzaje pomocy udzielanej respondentom.
- Szczegółowe badania lub techniki oceny tych błędów.
- Metody zastosowane w celu zmniejszenia liczby tego rodzaju błędów.
- Szczegółowe uwagi na temat problemów z kwestionariuszem jako całością lub z poszczególnymi pytaniami (uwagi do wszystkich zmiennych).
- Opis i ocena działań podjętych w celu zagwarantowania wysokiej jakości „uczestników” oraz zapewnienia, że nie gromadzono „zdarzeń uczestników”.

2.2.3. *Przetwarzanie błędów*

Opis procesu weryfikacji danych.

- Zastosowany system i narzędzia przetwarzania.
- Błędy wynikające z kodowania, weryfikacji, ustalania wag, przedstawiania w tabelach itd.
- Sprawdzanie jakości na szczeblu makro/mikro.
- Podział poprawek i błędów wykrytych przy weryfikacji na brakujące wartości, wartości błędne i anomalie.

2.2.4. *Błędy braku odpowiedzi*

- Opis działań podjętych w zakresie „ponownego kontaktu”.
- Wskaźnik braku odpowiedzi na niektóre pytanie i całkowitego braku odpowiedzi.
- Ocena całkowitego braku odpowiedzi.
- Ocena braku odpowiedzi na niektóre pytania.
- Pełne sprawozdanie dotyczące procedur imputacji, w tym metody zastosowane do imputacji i/lub ponownego ustalenia wag.
- Uwagi na temat metod i wyniki analiz braku odpowiedzi lub inne metody oceny wpływu braku odpowiedzi.

Tabele, które należy przedstawić (z podziałem na **kategorie NACE oraz klasy wielkości** według krajowego planu wyboru próby, lecz z alokacją według zauważalnych cech przedsiębiorstwa):

- Wskaźniki odpowiedzi ⁽¹⁾.
 - Wskaźniki odpowiedzi na pytania ⁽²⁾ w zakresie podanym poniżej w odniesieniu do wszystkich respondentów.
 - Łączna liczba przepracowanych godzin jako funkcja wszystkich respondentów.
 - Łączny koszt pracy jako funkcja wszystkich respondentów.
 - Wskaźniki odpowiedzi na pytania w zakresie podanym poniżej, w odniesieniu do przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Kursy USZ według określonych grup wiekowych jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Łączna liczba uczestników w kursach, mężczyzn i kobiet, jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Łączna liczba godzin przeznaczonych na kursy USZ, z podziałem na mężczyzn i kobiety, jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Liczba godzin przeznaczonych na kursy USZ zarządzane wewnątrz i zewnątrz jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Łączny koszt kursów USZ jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy USZ.
 - Wskaźniki odpowiedzi na pytania w zakresie podanym poniżej, w odniesieniu do przedsiębiorstw oferujących kursy PSZ.
 - Łączny koszt kursów PSZ jako funkcja przedsiębiorstw oferujących kursy PSZ.
3. AKTUALNOŚĆ I TERMINOWOŚĆ
- Tabela dni, w których każda z poszczególnych faz projektu rozpoczęła się i zakończyła.
 - Gromadzenie danych.
 - Przesłanie kwestionariuszy.
 - Przypomnienia i działania następcze.
 - Wywiady bezpośrednie.
 - Sprawdzanie i weryfikacja danych.
 - Dalsze sprawdzanie i imputacja.
 - Badanie dotyczące braku odpowiedzi (w stosownych przypadkach).
 - Estymacje.
 - Przekazanie danych Eurostatowi.
 - Rozpowszechnianie wyników krajowych.

⁽¹⁾ Wskaźnik odpowiedzi jest stosunkiem liczby respondentów wewnątrz zakresu do liczby kwestionariuszy wysłanych do wybranej populacji.

⁽²⁾ Wskaźnik odpowiedzi na pytanie dla danej zmiennej jest stosunkiem liczby dostępnych danych do liczby dostępnych i brakujących danych (równy liczbie i zakresowi respondentów).

4. DOSTĘPNOŚĆ I PRZEJRZYSTOŚĆ

- Jakie wyniki zostały lub zostaną przesłane do przedsiębiorstw.
- Plan rozpowszechniania wyników.
- Kopia wszelkich dokumentów metodologicznych odnoszących się do dostarczonych statystyk.

5. PORÓWNYWALNOŚĆ

- W zależności od przypadku, stosowne państwa powinny przedstawić następujące uwagi:
 - Odstępstwa od kwestionariusza europejskiego.
 - Czy badanie było połączone z innym badaniem krajowym.
 - W jakim stopniu badanie zostało przeprowadzone z wykorzystaniem istniejących danych w rejestrach.
 - Definicje i zalecenia.

6. SPÓJNOŚĆ

- Porównanie statystyk dotyczących tego samego zjawiska lub pytania z innych badań bądź źródeł.
- Ocena spójności ze strukturalnymi statystykami dotyczącymi przedsiębiorstw w odniesieniu do liczby osób zatrudnionych jako funkcji kategorii NACE oraz grupy wielkości.
- Ocena spójności dystrybucji grup wiekowych osób zatrudnionych (A3a, A3b, A3c) z innymi krajowymi źródłami danych jako funkcji kategorii NACE oraz grupy wielkości (jeśli takie dane są dostępne).
- Ocena spójności dystrybucji grup wiekowych uczestników USZ (C2a, C2b, C2c) z innymi krajowymi źródłami danych jako funkcji kategorii NACE oraz grupy wielkości (jeśli takie dane są dostępne).

Tabele, które należy przedstawić (z podziałem na **kategorie NACE oraz klasy wielkości** według krajowego planu wyboru próby, lecz z alokacją według zauważalnych cech przedsiębiorstwa):

- Liczba osób zatrudnionych pochodząca ze statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (rozporządzenie Komisji (WE) nr 2700/98 ⁽¹⁾ – kod 16 11 0).
- Liczba osób zatrudnionych pochodząca z CVTS3.
- Wartość procentowa różnic [statystyki strukturalne dotyczące przedsiębiorstw (SBS – CSZS3)/statystyki strukturalne dotyczące przedsiębiorstw].
- Liczba osób zatrudnionych dla każdej grupy wiekowej A3a, A3b, A3c.
- Liczba osób zatrudnionych w innym źródle dla każdej grupy wiekowej.
- Wartość procentowa różnic $(A3x - \text{inne źródło krajowe } A3x)/A3x$ (gdzie $x = a, b, c$).
- Liczba uczestników USZ w każdej grupie wiekowej C2a, C2b, C2c.
- Liczba uczestników USZ w innym źródle w każdej grupie wiekowej.
- Wartość procentowa uczestników USZ $(C2x - \text{inne źródło krajowe } C2x)/C2x$ (gdzie $x = a, b, c$).

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 18.12.1998, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1670/2003 (Dz.U. L 244 z 29.9.2003, str. 74).

7. OBCIĄŻENIE I KORZYŚCI

- Analiza obciążenia i korzyści na szczeblu krajowym np. poprzez rozważenie:
 - Przeciętnego czasu na odpowiedź na każdy kwestionariusz.
 - Pytań i zmiennych problematycznych.
 - Zmiennych, które były najbardziej/najmniej przydatne w opisie USZ na szczeblu krajowym.
 - Szacowanego lub faktycznego poziomu satysfakcji użytkowników danych na szczeblu krajowym.
 - Różnicy obciążeń dla małych i dużych przedsiębiorstw.
 - Działań poczynionych w celu zmniejszenia obciążenia.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 199/2006

z dnia 3 lutego 2006 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 466/2001 ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych w odniesieniu do dioksyn i dioksynopodobnych PCB

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 466/2001⁽²⁾ ustala najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych.
- (2) Temin „dioksyny”, przywołany w niniejszym rozporządzeniu, obejmuje grupę 75 polichlorowanych dibenzop-diooksyn („PCDD”) oraz grupę 135 polichlorowanych dibenzofuranów („PCDF”), z których 17 ma działanie toksyczne. Polichlorowane bifenyly („PCB”) stanowią grupę 209 różnych kongenerów, które mogą być podzielone, ze względu na swoje właściwości toksykologiczne, na dwie grupy: niewielka ich liczba wykazuje własności toksykologiczne podobne do dioksyn i dlatego są one nazywane „dioksynopodobnymi PCB”. Większość z nich nie wykazuje toksyczności „dioksynopodobnej”, lecz ma inny profil toksykologiczny.
- (3) Każdy kongener dioksyn lub dioksynopodobnych PCB prezentuje inny poziom toksyczności. Aby móc podsumować toksyczność tych różnych kongenerów, w celu ułatwienia oceny ryzyka i kontroli regulacyjnej wprowadzona została koncepcja współczynników równoważności toksycznej („TEF”). Oznacza to, że wyniki analizy odnoszące się do poszczególnych kongenerów dioksyn i dioksynopodobnych PCB są wyrażone w postaci jednej jednostki wartościującej: „Równoważnik toksyczny TCDD” („TEQ”).
- (4) W dniu 30 maja 2001 r. Komitet Naukowy ds. Żywności (SCF) wydał opinię w sprawie oceny ryzyka dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności, aktualizując swoją opinię w tej sprawie z dnia 22 listopada 2000 r.⁽³⁾ w oparciu o nowe informacje naukowe dostępne od czasu wydania poprzedniej opinii. SCF ustalił dopuszczalną tygodniową dawkę („TWI”) dla dioksyn i dioksynopodobnych PCB na 14 pg WHO-TEQ/kg masy ciała. Szacunki dotyczące narażenia wskazują, że u znacznej części populacji Wspólnoty w pokarmie przekraczana jest dopuszczalna tygodniowa dawka. Dla pewnych grup ludności w niektórych krajach ryzyko może być większe ze względu na szczególne nawyki żywieniowe.
- (5) Z toksykologicznego punktu widzenia, wszelkie ustalone poziomy powinny dotyczyć zarówno dioksyn, jak i dioksynopodobnych PCB, jednakże w 2001 r. najwyższe dopuszczalne poziomy ustalono jedynie dla dioksyn, a nie dla dioksynopodobnych PCB, ponieważ dostępne dane dotyczące obecności dioksynopodobnych PCB były bardzo ograniczone. W międzyczasie jednak udostępniono więcej danych dotyczących obecności dioksynopodobnych PCB.
- (6) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 466/2001 Komisja miała dokonać przeglądu przepisów dotyczących dioksyn w świetle nowych danych na temat obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB, w szczególności w celu włączenia dioksynopodobnych PCB do poziomów, jakie mają zostać ustalone.
- (7) Wszystkie podmioty w łańcuchu żywnościowym i paszowym nadal muszą dokładać wszelkich starań i podejmować niezbędne działania w celu ograniczenia obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB w paszy i żywności. Rozporządzenie (WE) nr 466/2001 stanowi, odpowiednio, że najwyższe dopuszczalne poziomy powinny zostać poddane kolejnemu przeglądowi najpóźniej do dnia 31 grudnia 2006 r. w celu znacznego ich obniżenia i ewentualnego ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów dla innych środków spożywczych. Biorąc pod uwagę czas niezbędny do otrzymania danych z monitorowania, wystarczających do ustalenia znacznie niższych poziomów, należy ten termin przedłużyć.

⁽¹⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.1993, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 16.3.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1822/2005 (Dz.U. L 293 z 9.11.2005, str. 11).

⁽³⁾ Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności w sprawie oceny ryzyka dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności wydana dnia 30 maja 2001 r. – wersja zaktualizowana oparta na nowych informacjach naukowych dostępnych od czasu przyjęcia przez SCF opinii z dnia 22 listopada 2000 r. (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scf/out90_en.pdf).

- (8) Proponuje się ustalić najwyższe dopuszczalne poziomy sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB wyrażonej w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF, gdyż jest to najbardziej odpowiednie podejście z toksykologicznego punktu widzenia. W celu zapewnienia płynnego przejścia do nowych zasad w okresie przejściowym oprócz nowo ustalonych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB nadal powinno się stosować dotychczas obowiązujące poziomy dioksyn. Środki spożywcze wymienione w sekcji 5 załącznika I muszą w tym okresie spełniać wymagania dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów dioksyn i najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB. Do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozpatrzona kwestia zrezygnowania z odrębnego najwyższego dopuszczalnego poziomu dla dioksyn.
- (9) Bardzo ważne jest, aby wyniki analiz były przekazywane i interpretowane w sposób jednolity w celu zapewnienia zharmonizowanej metody wdrożenia w całej Wspólnocie. Dyrektywa Komisji 2002/69/WE z dnia 26 lipca 2002 r. ustanawiająca metody pobierania próbek i metody analizy do celów urzędowej kontroli dioksyn i oznaczania dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych⁽¹⁾ stanowi, że partię należy uznać za niezgodną z ustanowionym najwyższym dopuszczalnym poziomem, jeżeli wyniki analiz potwierdzone po przeprowadzeniu powtórnej analizy i wyliczone jako średnia przynajmniej z dwóch odrębnych oznaczeń ponad uzasadnioną wątpliwość przekraczają najwyższy dopuszczalny poziom, biorąc pod uwagę niepewność pomiaru. Istnieją różne możliwości szacowania niepewności rozszerzonej⁽²⁾.
- (10) W celu stymulowania proaktywnego podejścia do zmniejszenia obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności i paszy w zaleceniu Komisji 2002/201/WE z dnia 4 marca 2002 r. w sprawie zmniejszenia obecności dioksyn, furanów i PCB w paszy i żywności⁽³⁾ określono progi podejmowania działań. Progi podejmowania działań są narzędziem dla właściwych władz i podmiotów gospodarczych umożliwiającym wyodrębnienie przypadków wymagających zidentyfikowania źródła zanieczyszczeń i podjęcia odpowiednich działań, aby je zredukować lub zlikwidować. Ponieważ źródła dioksyn i dioksynopodobnych PCB są różne, należy ustalić odrębne progi podejmowania działań z jednej strony dla dioksyn, a z drugiej strony dla dioksynopodobnych PCB. W związku z tym zalecenie 2002/201/WE zostanie odpowiednio zmienione.
- (11) Finlandii i Szwecji przyznano odstępstwa zezwalające na wprowadzanie do obrotu pochodzących z rejonu Bałtyku i przeznaczonych do spożycia na terytorium tych państw ryb, zawierających poziomy dioksyn przekraczające poziomy ustalony w pkt 5.2 sekcji 5 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 466/2001. Te Państwa Członkowskie spełniły warunki dotyczące zapewnienia konsumentom informacji o zaleceniach dietetycznych. Każdego roku informują one Komisję o wynikach prowadzonego przez siebie monitorowania poziomów dioksyn w rybach z rejonu Bałtyku i powiadamiają o środkach podjętych w celu zmniejszenia narażenia ludności na dioksyny z ryb z rejonu Bałtyku.
- (12) Z rezultatów monitorowania poziomów dioksyn i dioksynopodobnych PCB prowadzonego przez Finlandię i Szwecję wynika, że należy przedłużyć okres przejściowy, w którym obowiązują odstępstwa przyznane tym Państwom Członkowskim. Odstępstwa te należy jednak ograniczyć do niektórych gatunków ryb. Powinny one mieć zastosowanie do najwyższych dopuszczalnych poziomów dioksyn i najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB ustalonych w pkt 5.2 sekcji 5 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 466/2001.
- (13) Zmniejszenie wynikającego ze spożycia żywności narażenia ludności na dioksyny i dioksynopodobne PCB jest ważne i konieczne dla zapewnienia ochrony konsumentów. Ponieważ zanieczyszczenie żywności jest bezpośrednio zależne od zanieczyszczenia paszy, należy przyjąć jednolite podejście, aby zmniejszyć występowanie dioksyn i dioksynopodobnych PCB w poszczególnych ogniwach łańcucha żywnościowego, począwszy od materiałów paszowych poprzez zwierzęta służące do produkcji żywności do ludzi. Aby znacznie zmniejszyć obecność dioksyn i dioksynopodobnych PCB w paszy i żywności stosuje się proaktywne podejście, dlatego najwyższe dopuszczalne poziomy należy poddać przeglądowi w określonym terminie w celu ustalenia niższych poziomów. W związku z powyższym najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozpatrzona kwestia znacznego obniżenia najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB.
- (14) Podmioty gospodarcze muszą dołożyć starań, aby skutecznie zwiększyć swoje zdolności w zakresie usuwania dioksyn, furanów i dioksynopodobnych PCB z oleju ze zwierząt morskich. Znacznie niższe poziomy, których ustalenie zostanie rozpatrzone do 31 grudnia 2008 r., będą oparte na możliwościach technicznych najskuteczniejszej procedury usuwania zanieczyszczeń.
- (15) Odnośnie do ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów dla innych środków spożywczych do dnia 31 grudnia 2008 r., szczególną uwagę należy zwrócić na potrzebę ustalenia konkretnych, obniżonych najwyższych dopuszczalnych poziomów dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności dla niemowląt i małych dzieci w świetle danych z monitorowania otrzymanych w toku realizacji programów monitorowania dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności dla niemowląt i małych dzieci w latach 2005, 2006 i 2007.
- (16) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 466/2001.

(1) Dz.U. L 209 z 6.8.2002, str. 5. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2004/44/WE z dnia 13 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 113 z 20.4.2004, str. 17).

(2) Informacje na temat różnych sposobów szacowania niepewności rozszerzonej i wartości niepewności pomiaru można znaleźć w raporcie „Raport na temat relacji między wynikami analiz, niepewnością pomiaru, współczynnikami odzysku i przepisami prawodawstwa UE dotyczącego żywności i paszy” – http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/report-sampling_analysis_2004_en.pdf

(3) Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 69.

- (17) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 466/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ustęp 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W drodze odstępstwa od ust. 1, Finlandia i Szwecja są upoważnione, podczas okresu przejściowego przedłużonego do dnia 31 grudnia 2011 r., do wprowadzania do obrotu łososia (*Salmo salar*), śledzia (*Clupea harengus*), minoga rzecznego (*Lampetra fluviatilis*), pstrąga (*Salmo trutta*), pstrąga źródłanego (*Salvelinus* spp) i sielawy (*Coregonus albula*) pochodzących z rejonu Bałtyku, przeznaczonych do konsumpcji na terytorium tych państw, z poziomem dioksyn oraz/lub poziomem dioksynopodobnych PCB przekraczającym poziomy ustalony w pkt 5.2 sekcji 5 załącznika I, pod warunkiem że istnieje system, który zapewnia konsumentom pełną informację o zaleceniach dietetycznych dotyczących ograniczenia konsumpcji ryb z rejonu Bałtyku przez najbardziej narażone grupy ludności w celu uniknięcia potencjalnych zagrożeń dla zdrowia.

Do dnia 31 marca każdego roku Finlandia i Szwecja informują Komisję o otrzymanych w ubiegłym roku wynikach prowadzonego przez nie monitorowania poziomów dioksyn i dioksynopodobnych PCB w rybach z rejonu Bałtyku oraz składają sprawozdanie o środkach podjętych w celu zmniejszenia narażenia ludności na dioksyny i dioksynopodobne PCB z ryb z rejonu Bałtyku. Finlandia i Szwecja kontynuują wdrażanie niezbędnych działań w celu zapewnienia, aby ryby i produkty rybne niespełniające wymagań pkt 5.2 sekcji 5 załącznika I nie były wprowadzane do obrotu w pozostałych Państwach Członkowskich.”;

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

- b) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Najwyższe dopuszczalne poziomy określone w załączniku I odnoszą się do jadalnej części wymienionych środków spożywczych, o ile w tym załączniku nie określono inaczej.”;

- 2) artykuł 4a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4a

W odniesieniu do dioksyn oraz sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB w produktach, o których mowa w sekcji 5 załącznika I, zabrania się:

- a) mieszania produktów spełniających wymagania dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów z produktami przekraczającymi te najwyższe dopuszczalne poziomy;
- b) wykorzystywania produktów niespełniających wymagań dotyczących najwyższych dopuszczalnych poziomów jako składników do wytwarzania innych środków spożywczych.”;

- 3) w art. 5 skreśla się ust. 3;

- 4) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 4 listopada 2006 r.

W odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do produktów, które zostały wprowadzone do obrotu przed dniem 4 listopada 2006 r. zgodnie z obowiązującymi przepisami. Obowiązek udowodnienia, kiedy produkty zostały wprowadzone do obrotu, spoczywa na przedsiębiorstwie spożywczym.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Sekcja 5 załącznika I rozporządzenia (WE) nr 466/2001 otrzymuje brzmienie:

„**Sekcja 5. Dioksyny** [suma polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD) oraz polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF), wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) przy zastosowaniu współczynników równoważności toksycznej WHO-TEF (*toxic equivalency factors*, 1997), jak również suma dioksyn i dioksynopodobnych PCB (suma polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD), polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF) i polichlorowanych bifenyl (PCB), wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu współczynników równoważności toksycznej WHO-TEF z 1997 r. (1))

Żywność	Najwyższe dopuszczalne poziomy Suma dioksyn i furanów (WHO-PCDD/F-TEQ) (*)	Najwyższe dopuszczalne poziomy Suma dioksyn, furanów i dioksynopodobnych PCB (WHO-PCDD/F-PCB-TEQ) (*)	Metody pobierania próbek i wymagania dotyczące metod analizowania
5.1.1. Mięso i produkty mięsne (**)			Dyrektywa 2002/69/WE (****)
– przeżuwaczy (bydło, owce)	3,0 pg/g tłuszczu (***)	4,5 pg /g tłuszczu (***)	
– drobiu i dzicyzny hodowlanej	2,0 pg/g tłuszczu (***)	4,0 pg/g tłuszczu (***)	
– świń	1,0 pg/g tłuszczu (***)	1,5 pg/g tłuszczu (***)	
5.1.2. Wątroba i produkty pochodne zwierząt łądowych	6,0 pg/g tłuszczu (***)	12,0 pg/g tłuszczu (***)	
5.2. Mięso z mięśni ryb i produkty rybołówstwa i produkty z nich, z wyjątkiem węgorza (****) (*****)	4,0 pg/g żywej wagi	8,0 pg/g żywej wagi	Dyrektywa 2002/69/WE (****)
– Mięso z mięśni węgorza (<i>Anguilla anguilla</i>) i produkty z niego	4,0 pg/g żywej wagi	12,0 pg/g żywej wagi	
5.3. Mleko (*****) i przetwory mleczne, włącznie z tłuszczem maslanym	3,0 pg/g tłuszczu (***)	6,0 pg/g tłuszczu (***)	Dyrektywa 2002/69/WE (****)

(1) Współczynniki równoważności toksycznej (WHO-TEF) przyjęte w celu oceny ryzyka dla zdrowia ludzkiego na podstawie wniosków z posiedzenia Światowej Organizacji Zdrowia, które odbyło się w Sztokholmie, Szwecja, w dniach 15–18 czerwca 1997 r. (Van den Berg i wsp., (1998) Toxic Equivalency Factors (TEFs) for PCBs, PCDDs, PCDFs for Humans and for Wildlife. *Environmental Health Perspectives*, 106(12), 775).

Kongener	Wartość TEF	Kongener	Wartość TEF
Dibenzo-p-dioksyny (»PCDD«)		Dioksynopodobne PCB	
2,3,7,8-TCDD	1	Non-orto PCB + mono-orto PCB	
1,2,3,7,8-PeCDD	1	Non-orto PCB	
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1	PCB 77	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	PCB 81	0,0001
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	PCB 126	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	PCB 169	0,01
OCDD	0,0001		
Dibenzofurany (»PCDF«)		Mono-orto PCB	
2,3,7,8-TCDF	0,1	PCB 105	0,0001
1,2,3,7,8-PeCDF	0,05	PCB 114	0,0005
2,3,4,7,8-PeCDF	0,5	PCB 118	0,0001
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1	PCB 123	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 156	0,0005
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1	PCB 157	0,0005
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 167	0,00001
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01	PCB 189	0,0001
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01		
OCDF	0,0001		

Użyte skróty oznaczają: T = tetra; Pe = penta; Hx = heksta; Hp = hepta; O = okta; CDD = chlorodibenzodoksyna; CDF = chlorodibenzofuran; CB = chlorobifenyl.

Żywność	Najwyższe dopuszczalne poziomy Suma dioksyn i furanów (WHO-PCDD/F-TEQ) (*)	Najwyższe dopuszczalne poziomy Suma dioksyn, furanów i dioksynopodobnych PCB (WHO-PCDD/F-PCB-TEQ) (*)	Metody pobierania próbek i wymagania dotyczące metod analizowania
5.4. Kurze jaja i produkty jajeczne (*****)	3,0 pg/g tłuszczu (***)	6,0 pg/g tłuszczu (***)	Dyrektywa 2002/69/WE (****)
5.5. Oleje i tłuszcze – tłuszcz zwierzęcy -- z przeżuwaczy -- z drobiu i dziczyzny hodowlanej -- ze świń -- mieszany tłuszcz zwierzęcy – Olej roślinny i tłuszcze – olej ze zwierząt morskich (olej z ryb, olej z wątrobek rybich i oleje z innych organizmów morskich przeznaczonych do spożycia przez ludzi)	3,0 pg/g tłuszczu 2,0 pg/g tłuszczu 1,0 pg/g tłuszczu 2,0 pg/g tłuszczu 0,75 pg/g tłuszczu 2,0 pg/g tłuszczu	4,5 pg/g tłuszczu 4,0 pg/g tłuszczu 1,5 pg/g tłuszczu 3,0 pg/g tłuszczu 1,5 pg/g tłuszczu 10,0 pg/g tłuszczu	Dyrektywa 2002/69/WE (****)

(*) Górne granice stężeń: górne granice stężeń są obliczone przy założeniu, że wszystkie wartości różnych kongenerów poniżej granicy oznaczalności są równe granicy oznaczalności.

(**) Mięso bydła, owiec, świń, drobiu i dziczyzny hodowlanej, według definicji w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 139 z 30.4.2004. Wersja w brzmieniu poprawionym w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 22), z wykluczeniem podrobów jadalnych zgodnie z definicją w tym załączniku.

(***) Najwyższe dopuszczalne poziomy nie odnoszą się do artykułów żywnościowych zawierających < 1 % tłuszczu.

(****) Dz.U. L 209 z 6.8.2002, str. 5. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/44/WE (Dz.U. L 113 z 20.4.2004, str. 17).

(*****) Mięso z mięśni ryb i produkty rybołówstwa według definicji kategorii a), b), c), e) i f) wyszczególnionych w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.). Najwyższy dopuszczalny poziom odnosi się do skorupiaków, z wykluczeniem brązowego mięsa krabów oraz mięsa głowy i tułowia homarów i podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae and Palinuridae*) oraz do głowonogów bez wnętrzości.

(*****) Jeśli ryba ma być spożyta w całości, najwyższy dopuszczalny poziom odnosi się do całej ryby.

(*****) Mleko (surowe mleko, mleko do produkcji przetworów mlecznych oraz mleko poddane obróbce cieplnej, według definicji załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

(*****) Jaja kurze i produkty jajeczne według definicji w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004."

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 200/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****zmieniające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na niektóre produkty w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005, na rok gospodarczy 2005/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1423/95 z dnia 23 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu produktów innych niż melasy w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 2 akapit drugi, zdanie drugie, oraz art. 3 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych do przywozu cukru białego, cukru surowego i niektórych syropów w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006 zostały ustalone rozporządze-

niem Komisji (WE) nr 1011/2005 ⁽³⁾. Ceny te i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 159/2006 ⁽⁴⁾.

- (2) Dane, którymi obecnie dysponuje Komisja, prowadzą do zmiany wymienionych kwot, zgodnie z zasadami i szczegółowymi przepisami wykonawczymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 1423/95,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności stosowane do przywozu produktów, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1423/95, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 1011/2005 w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006, zmienia się zgodnie z kwotami wskazanymi w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lutego 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 24.6.1995, str. 16. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 624/98 (Dz.U. L 85 z 20.3.1998, str. 5).

⁽³⁾ Dz.U. L 170 z 1.7.2005, str. 35.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 25 z 28.1.2006, str. 19.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru surowego i produktów określonych kodem 1702 90 99 mające zastosowanie od dnia 4 lutego 2006 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto rozpatrywanego produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto rozpatrywanego produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	38,81	0,00
1701 11 90 ⁽¹⁾	38,81	3,26
1701 12 10 ⁽¹⁾	38,81	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	38,81	2,96
1701 91 00 ⁽²⁾	37,27	6,60
1701 99 10 ⁽²⁾	37,27	3,16
1701 99 90 ⁽²⁾	37,27	3,16
1702 90 99 ⁽³⁾	0,37	0,30

⁽¹⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt II rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 (Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1).

⁽²⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w załączniku I pkt I rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

⁽³⁾ Ustalenie dla 1 % zawartości sacharozy.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 201/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****zmieniające refundacje wywozowe do cukru białego i cukru surowego w stanie nieprzetworzonym, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 186/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Refundacje stosowane do wywozu cukru białego i cukru surowego w stanie nieprzetworzonym zostały ustalone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2006 ⁽²⁾.

- (2) Z uwagi na różnice pomiędzy danymi, którymi obecnie dysponuje Komisja, a danymi dostępnymi w chwili przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 186/2006, należy zmienić te refundacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Refundacje, które przyznaje się do wywozu produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, w stanie nieprzetworzonym i niedenaturowanych, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 186/2006, zmienia się i przedstawia w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lutego 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 3.2.2006, str. 7.

ZAŁĄCZNIK

REFUNDACJE WYWOZOWE DO CUKRU BIAŁEGO I CUKRU SUROWEGO W STANIE NIEPRZETWORZONYM OD DNIA 4 LUTEGO 2006 R. ^(e)

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
1701 11 90 9100	S00	EUR/100 kg	26,02 ^(f)
1701 11 90 9910	S00	EUR/100 kg	24,27 ^(f)
1701 12 90 9100	S00	EUR/100 kg	26,02 ^(f)
1701 12 90 9910	S00	EUR/100 kg	24,27 ^(f)
1701 91 00 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,2829
1701 99 10 9100	S00	EUR/100 kg	28,29
1701 99 10 9910	S00	EUR/100 kg	26,39
1701 99 10 9950	S00	EUR/100 kg	26,39
1701 99 90 9100	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,2829

NB: Kody produktów i kody miejsc przeznaczenia serii „A” zostały określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), ze zmianami.

Kody cyfrowe miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11).

Pozostałe miejsca przeznaczenia są określone następująco:

S00: wszystkie miejsca przeznaczenia (państwa trzecie, inne terytoria, zaopatrywanie w żywność i inne miejsca przeznaczenia traktowane jako wywóz poza Wspólnotę) z wyjątkiem Albanii, Chorwacji, Bośni i Hercegowiny, Serbii i Czarnogóry (wraz z Kosowem, określonym rezolucją nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z 10 czerwca 1999 r.) i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, poza przypadkiem cukru włączonego do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady nr 2201/96 (Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 29).

^(e) Kwoty refundacji ustalone w niniejszym załączniku nie są stosowane od dnia 1 lutego 2005 r. zgodnie z decyzją Rady 2005/45/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie zawarcia i tymczasowego stosowania Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską zmieniającej Umowę pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską z dnia 22 lipca 1972 r. odnośnie do przepisów znajdujących zastosowanie o przetworzonych produktach rolnych (Dz.U. L 23 z 26.1.2005, str. 17).

^(f) Niniejszą kwotę stosuje się do cukru surowego o uzysku wynoszącym 92 %. Jeżeli uzysk z wywożonego cukru surowego nie wynosi 92 %, stosowaną kwotę refundacji wylicza się zgodnie z przepisami art. 28 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 202/2006**z dnia 3 lutego 2006 r.****ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Protokół 4 w sprawie bawełny, załączony do Aktu Przystąpienia Grecji, ostatnio zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 1050/2001⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1051/2001 z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie pomocy produkcyjnej dla bawełny⁽²⁾, w szczególności jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana okresowo na podstawie ceny rynku światowego bawełny odziarnionej przy uwzględnieniu historycznych związków między ceną bawełny odziarnionej a wyliczoną ceną bawełny nieodziarnionej. Te historyczne związki zostały ustanowione w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1591/2001 z dnia 2 sierpnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu pomocy dla bawełny⁽³⁾. W przypadku gdy cena rynku światowego nie może być ustalona w powyższy sposób, zostaje ona określona na podstawie ostatniej ustalonej ceny.
- (2) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana dla produktu odpowiadającego pewnym cechom charakterystycznym i uwzględniając najkorzystniejsze oferty i notowania na rynku światowym pomiędzy

tymi, które są uważane za reprezentatywne dla rzeczywistych tendencji rynkowych. Do celów takiego ustalenia ceny uwzględnia się średnią z ofert i notowań otrzymaną na jednej lub więcej giełdach europejskich reprezentatywnych dla produktu dostarczonego na bazie cif do portu wspólnotowego i pochodzącego z różnych krajów dostarczających, uważanych za reprezentatywne dla handlu międzynarodowego. Jednakże aby uwzględnić różnice wynikające z jakości dostarczonego produktu lub z charakteru wspomnianych ofert i notowań, przewidziano dostosowania kryteriów do celów ustalenia ceny rynku światowego bawełny odziarnionej. Dostosowania te są określone w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1591/2001.

- (3) Stosowanie wyżej wymienionych kryteriów prowadzi do ustalenia ceny rynku światowego bawełny nieodziarnionej na poziomie wskazanym poniżej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej określona w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 jest ustalona na 24,357 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lutego 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 3.8.2001, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1486/2002 (Dz.U. L 223 z 20.8.2002, str. 3).

DYREKTYWA KOMISJI 2006/13/WE

z dnia 3 lutego 2006 r.

zmieniająca załączniki I i II do dyrektywy 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niepożądanych substancji w paszach zwierzęcych w odniesieniu do dioksyn i dioksynopodobnych PCB

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie niepożądanych substancji w paszach zwierzęcych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2002/32/WE stanowi, że wprowadzanie do obrotu i stosowanie produktów przeznaczonych do żywienia zwierząt, zawierających substancje niepożądane na poziomie przekraczającym maksymalne zawartości określone w załączniku I do tej dyrektywy, jest zabronione.
- (2) Termin „dioksyny”, przywołany w tej dyrektywie, obejmuje grupę 75 polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD) oraz grupę 135 polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF), kongenerów, z których 17 ma charakter toksyczny. Polichlorowane bifenylole (PCB) stanowią grupę 209 różnych kongenerów, które mogą być podzielone, ze względu na swoje właściwości toksykologiczne, na dwie grupy: 12 kongenerów wykazuje własności toksykologiczne podobne do dioksyn i dlatego często są one nazywane dioksynopodobnymi PCB. Inne PCB nie wykazują toksyczności dioksynopodobnej, lecz mają inny profil toksykologiczny.
- (3) Każdy kongener dioksyn lub dioksynopodobnych PCB prezentuje inny poziom toksyczności. Aby móc podsumować toksyczność tych różnych kongenerów, w celu ułatwienia oceny ryzyka i kontroli regulacyjnej wprowadzona została koncepcja współczynników równoważności toksycznej (TEF). Oznacza to, że wyniki analizy

odnoszące się do poszczególnych 17 kongenerów dioksyn i 12 kongenerów dioksynopodobnych PCB są wyrażone w postaci jednej jednostki wartościującej: „równoważnik toksyczny TCDD” (TEQ).

- (4) W dniu 30 maja 2001 r. Komitet Naukowy ds. Żywności (SCF) wydał opinię w sprawie oceny ryzyka dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności, aktualizując swoją opinię w tej sprawie z dnia 22 listopada 2000 r. w oparciu o nowe informacje naukowe dostępne od czasu wydania poprzedniej opinii⁽²⁾. SCF ustalił dopuszczalną tygodniową dawkę (TWI) dla dioksyn i dioksynopodobnych PCB na 14 pg WHO-TEQ/kg masy ciała. Szacunki dotyczące narażenia wskazują, że u znacznej części populacji Wspólnoty w pokarmie przekraczana jest dopuszczalna tygodniowa dawka. Dla pewnych grup ludności w niektórych krajach ryzyko może być większe ze względu na szczególne nawyki żywieniowe.
- (5) Narażenie ludzi na działanie dioksyn i dioksynopodobnych PCB w ponad 90 % pochodzi ze środków spożywczych. Środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego są zazwyczaj odpowiedzialne za 80 % całkowitego narażenia. Obciążenie dioksynami i dioksynopodobnymi PCB u zwierząt pochodzi głównie z paszy. Dlatego pasze i w niektórych przypadkach gleba są uważane za potencjalne źródła dioksyn i dioksynopodobnych PCB.
- (6) Komitet Naukowy ds. Żywności Zwierząt (SCAN) został poproszony o informacje na temat źródeł zanieczyszczenia pasz dioksynami i PCB, w tym dioksynopodobnymi PCB, narażenia zwierząt służących do produkcji żywności na dioksyny i PCB, przenoszenia tych składników na produkty spożywcze pochodzenia zwierzęcego i wszelkiego wpływu dioksyn i PCB zawartych w paszach na zdrowie zwierząt. W dniu 6 listopada 2000 r. SCAN wydał opinię. Określiła ona mączkę rybną i olej z ryb jako najbardziej skażone materiały paszowe. Tłuszcz zwierzęcy został określony jako następny najpoważniej skażony materiał. Wszystkie inne materiały paszowe pochodzenia zwierzęcego i roślinnego miały stosunkowo niski poziom zanieczyszczenia dioksynami. Nietrawione części pożywienia wykazały szeroki zakres zanieczyszczenia dioksynami w zależności od lokalizacji, stopnia zanieczyszczenia glebą i narażenia na źródła zanieczyszczenia atmosfery. SCAN zalecił, między innymi, położenie nacisku na zmniejszenie wpływu najbardziej skażonych materiałów na całkowite skażenie pokarmu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 30.5.2002, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/87/WE (Dz.U. L 318 z 6.12.2005, str. 19).

⁽²⁾ Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności w sprawie oceny ryzyka dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności wydana dnia 30 maja 2001 r. – wersja zaktualizowana oparta na nowych informacjach naukowych dostępnych od czasu przyjęcia przez SCF opinii z dnia 22 listopada 2000 r. (http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scf/out90_en.pdf).

- (7) Z toksykologicznego punktu widzenia najwyższy dopuszczalny poziom powinien dotyczyć dioksyn i dioksynopodobnych PCB, jednakże najwyższe dopuszczalne poziomy ustalono jedynie dla dioksyn, a nie dla dioksynopodobnych PCB, ponieważ dostępne dane dotyczące obecności dioksynopodobnych PCB były wówczas bardzo ograniczone. W międzyczasie jednak udostępniono więcej danych dotyczących obecności dioksynopodobnych PCB.
- (8) Zgodnie z dyrektywą 2002/32/WE Komisja miała po raz pierwszy dokonać przeglądu przepisów dotyczących dioksyn najpóźniej do końca 2004 r., w świetle nowych danych dotyczących obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB, w szczególności w celu włączenia dioksynopodobnych PCB do poziomów, jakie mają zostać ustalone.
- (9) Wszystkie podmioty w łańcuchu żywnościowym i paszowym nadal muszą dokładać wszelkich starań i podejmować niezbędne działania w celu ograniczenia obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB w paszy i żywności. Dyrektywa 2002/32/WE stanowi, odpowiednio, że najwyższe dopuszczalne poziomy powinny zostać poddane kolejnemu przeglądowi najpóźniej do dnia 31 grudnia 2006 r. w celu znacznego ich obniżenia. Biorąc pod uwagę czas niezbędny do otrzymania danych z monitorowania wystarczających do ustalenia znacznie niższych poziomów, należy ten termin przedłużyć.
- (10) Proponuje się ustalić najwyższe dopuszczalne poziomy sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB wyrażonej w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF, gdyż jest to najbardziej odpowiednie podejście z toksykologicznego punktu widzenia. W celu zapewnienia płynnego przejścia do nowych zasad, w okresie przejściowym oprócz nowo ustalonych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB nadal powinno się stosować dotychczas obowiązujące poziomy dioksyn. Odrębny najwyższy dopuszczalny poziom dla dioksyn (PCDD/F) obowiązuje nadal w okresie tymczasowym. Produkty przeznaczone do żywienia zwierząt, określone w pkt 27a, muszą w tym okresie spełniać wymagania dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów dla dioksyn oraz dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB. Do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozpatrzona kwestia zrezygnowania z odrębnego najwyższego dopuszczalnego poziomu dla dioksyn.
- (11) Bardzo ważne jest, aby wyniki analiz były przekazywane i interpretowane w sposób jednolity w celu zapewnienia zharmonizowanej metody wdrożenia w całej Wspólnocie. Dyrektywa Komisji 2002/70/WE z dnia 26 lipca 2002 r. ustanawiająca wymagania dotyczące określania poziomów dioksyn i dioksynopodobnych PCB w paszach⁽¹⁾ stanowi, że produkt przeznaczony do żywienia zwierząt należy uznać za niezgodny z ustanowionym najwyższym dopuszczalnym poziomem, jeżeli wyniki analiz potwierdzone po przeprowadzeniu powtórnej analizy i wyliczone jako średnia przynajmniej z dwóch odrębnych oznaczeń ponad uzasadnioną wątpliwość przekraczają najwyższy dopuszczalny poziom, biorąc pod uwagę niepewność pomiaru. Istnieją różne możliwości szacowania niepewności rozszerzonej⁽²⁾.
- (12) Zakres dyrektywy 2002/32/WE obejmuje możliwość ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów niepożądanych substancji w dodatkach paszowych. Duże ilości dioksyn wykryto w pierwiastkach śladowych, dlatego należy ustalić najwyższy dopuszczalny poziom dla dioksyn oraz sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB dla wszystkich dodatków należących do grupy funkcyjnej mieszanek pierwiastków śladowych oraz należy rozszerzyć najwyższe dopuszczalne poziomy na wszystkie dodatki należące do grupy funkcyjnej spoiw, środków przeciwzbrzylających i koagulantów.
- (13) W celu stymulowania proaktywnego podejścia do zmniejszenia obecności dioksyn i dioksynopodobnych PCB w żywności i paszy w zaleceniu Komisji 2002/201/WE z dnia 4 marca 2002 r. w sprawie zmniejszenia obecności dioksyn, furanów i PCB w paszach i środkach spożywczych⁽³⁾ określono progi podejmowania działań. Progi podejmowania działań są narzędziem dla właściwych władz i podmiotów gospodarczych umożliwiającym wyodrębnienie przypadków wymagających zidentyfikowania źródła zanieczyszczeń i podjęcia odpowiednich działań, aby je zredukować lub zlikwidować. Ponieważ źródła dioksyn i dioksynopodobnych PCB są różne, należy ustalić odrębne progi podejmowania działań z jednej strony dla dioksyn, a z drugiej strony dla dioksynopodobnych PCB.
- (14) Dyrektywa 2002/32/WE przewiduje możliwość ustalenia progów podejmowania działań. W związku z tym właściwe jest przeniesienie progów podejmowania działań z zalecenia 2002/201/WE do załącznika II do dyrektywy 2002/32/WE.
- (15) Zmniejszenie wynikające ze spożycia żywności narażenia ludności na dioksyny i dioksynopodobne PCB jest ważne i konieczne dla zapewnienia ochrony konsumentów. Ponieważ zanieczyszczenie żywności jest bezpośrednio zależne od zanieczyszczenia paszy, należy przyjąć jednolite podejście, aby zmniejszyć występowanie dioksyn i dioksynopodobnych PCB w poszczególnych ogniwach łańcucha żywnościowego, począwszy od materiałów paszowych poprzez zwierzęta służące do produkcji żywności do ludzi. Aby znacznie zmniejszyć obecność dioksyn i dioksynopodobnych PCB w paszy i żywności, stosuje się proaktywne podejście, dlatego najwyższe dopuszczalne poziomy należy poddać przeglądowi w określonym terminie w celu ustalenia niższych poziomów. W związku z powyższym najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozpatrzona kwestia znacznego obniżenia najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 6.8.2002, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/7/WE (Dz.U. L 27 z 29.1.2005, str. 41).

⁽²⁾ Informacje na temat różnych sposobów szacowania niepewności rozszerzonej i wartości niepewności pomiaru można znaleźć w raporcie „Raport na temat relacji między wynikami analiz, niedokładnością pomiaru, współczynnikami odzysku i przepisami ustawodawstwa UE dotyczącego żywności i paszy” – http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/report-sampling_analysis_2004_en.pdf

⁽³⁾ Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 69.

- (16) Podmioty gospodarcze muszą dołożyć starań, aby skutecznie zwiększyć swoje zdolności w zakresie usuwania dioksyn i dioksynopodobnych PCB z oleju z ryb. Muszą one dokonywać dalszych wysiłków w celu zbadania różnych możliwości usuwania dioksyn i dioksynopodobnych PCB z mączki rybnej i hydrolizatów białka rybnego. Gdy technologia usuwania zanieczyszczeń będzie dostępna także dla mączki rybnej i hydrolizatów białka rybnego, podmioty gospodarcze będą musiały podjąć wysiłki, aby zapewnić wystarczające zdolności w zakresie usuwania zanieczyszczeń. Znacznie niższy najwyższy dopuszczalny poziom dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB, którego wprowadzenie zostanie rozpatrzone do dnia 31 grudnia 2008 r., będzie dotyczyć oleju z ryb, mączki rybnej i hydrolizatów białka rybnego i będzie oparty na możliwościach technicznych najskuteczniejszej, ekonomicznie opłacalnej procedury usuwania zanieczyszczeń. Jeśli chodzi o karmę dla ryb, ten znacznie niższy poziom zostanie ustalony w oparciu o techniczne możliwości najskuteczniejszej, ekonomicznie opłacalnej procedury usuwania zanieczyszczeń z oleju z ryb i mączki rybnej.
- (17) Procedura ekstrakcji stosowana do analizy dioksyn i dioksynopodobnych PCB ma znaczny wpływ na wyniki analiz, w szczególności na produkty przeznaczone na paszę zwierzęcą pochodzenia mineralnego, w związku z czym właściwe jest określenie procedury ekstrakcji, jaka ma być wykorzystana do analizy dioksyn i dioksynopodobnych PCB, przed datą stosowania.
- (18) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2002/32/WE.
- (19) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach I i II do dyrektywy 2002/32/WE wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zachowania zgodności z niniejszą dyrektywą najpóźniej do dnia 4 listopada 2006 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów wraz z tabelą korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

a) Punkt 27 w załączniku I do dyrektywy 2002/32/WE otrzymuje następujące brzmienie:

Niepożądane substancje	Produkty przeznaczone do żywienia zwierząt	Maksymalna zawartość odpowiadająca paszy o zawartości wilgoci 12 %
(1)	(2)	(3)
„27a. Dioksyny (suma polichlorowanych dibenzo- <i>para</i> -dioksyn (PCDD) i polichlorowanych dibenzo-furanów (PCDF) wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF (współczynniki równoważności toksycznej, 1997)) (*)	a) Materiały paszowe pochodzenia roślinnego z wyjątkiem olejów roślinnych i ich produktów ubocznych	0,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	b) Oleje roślinne i ich produkty uboczne	0,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	c) Materiały paszowe pochodzenia mineralnego	1,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	d) Tłuszcz zwierzęcy, włącznie z tłuszczem mlecznym i tłuszczem z jaj	2,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	e) Inne produkty zwierząt lądowych, włącznie z mlekiem i przetworami mlecznymi oraz jaja i produkty jajeczne	0,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	f) Olej z ryb	6,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	g) Ryby, inne zwierzęta wodne, ich produkty i produkty uboczne z wyjątkiem oleju z ryb i hydrolizatów białka rybnego zawierających ponad 20 % tłuszczu (****)	1,25 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	h) Hydrolizaty białka rybnego zawierające ponad 20 % tłuszczu	2,25 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	i) Dodatki: glin kaolinowa, dwuwodny siarczan wapnia, wermikulit, natrolitepchnolite, glinian wapnia syntetyczny i clinoptilolit z osadu należące do grupy funkcyjnej spoiw i środków przeciwzbrylających	0,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	j) Dodatki należące do grupy funkcyjnej mieszanek pierwiastków śladowych	1,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	k) Premiksy	1,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	l) Mieszanki paszowe, z wyjątkiem pasz dla zwierząt futerkowych, karmy dla zwierząt domowych i ryb	0,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
	m) Karma dla ryb. Karma dla zwierząt domowych	2,25 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)
27b. Suma dioksyn i dioksynopodobnych PCB (suma polichlorowanych dibenzo- <i>para</i> -dioksyn (PCDD), polichlorowanych dibenzo-furanów (PCDF) i polichlorowanych bifenyli (PCB) wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF (współczynniki równoważności toksycznej, 1997)) (*)	a) Materiały paszowe pochodzenia roślinnego z wyjątkiem olejów roślinnych i ich produktów ubocznych	1,25 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	b) Oleje roślinne i ich produkty uboczne	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	c) Materiały paszowe pochodzenia mineralnego	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	d) Tłuszcz zwierzęcy, włącznie z tłuszczem mlecznym i tłuszczem z jaj	3,0 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)

(1)	(2)	(3)
	e) Inne produkty zwierząt lądowych, włącznie z mlekiem i przetworami mlecznymi oraz jaja i produkty jajeczne	1,25 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	f) Olej z ryb	24,0 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	g) Ryby, inne zwierzęta wodne, ich produkty i produkty uboczne z wyjątkiem oleju z ryb i hydrolizatów białka rybnego zawierających ponad 20 % tłuszczu (****)	4,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	h) Hydrolizaty białka rybnego zawierające ponad 20 % tłuszczu	11,0 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	i) Dodatki należące do grupy funkcyjnej spoiw i środków przeciwbrylających	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	j) Dodatki należące do grupy funkcyjnej mieszanek pierwiastków śladowych	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	k) Premiksy	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	l) Mieszanki paszowe, z wyjątkiem pasz dla zwierząt futerkowych, karmy dla zwierząt domowych i ryb	1,5 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)
	m) Karma dla ryb. Karma dla zwierząt domowych	7,0 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg (**)

(*) WHO-TEF przyjęte w celu oceny ryzyka dla zdrowia ludzkiego na podstawie wniosków z posiedzenia Światowej Organizacji Zdrowia, które odbyło się w Sztokholmie, Szwecja, w dniach 15–18 czerwca 1997 r. (Van den Berg i wsp., (1998) Toxic Equivalency Factors (TEFs) for PCBs, PCDDs, PCDFs for Humans and for Wildlife. *Environmental Health Perspectives*, 106(12), 775).

Kongener	Wartość TEF	Kongener	Wartość TEF
Dibenzo-p-dioksyny (PCDD)		Dioksynopodobne PCB	
2,3,7,8-TCDD	1	Non-orto PCB + Mono-orto PCB	
1,2,3,7,8-PeCDD	1	Non-orto PCB	
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1	PCB 77	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	PCB 81	0,0001
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	PCB 126	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	PCB 169	0,01
OCDD	0,0001	Mono-orto PCB	
Dibenzofurany (PCDF)		PCB 105	0,0001
2,3,7,8-TCDF	0,1	PCB 114	0,0005
1,2,3,7,8-PeCDF	0,05	PCB 118	0,0001
2,3,4,7,8-PeCDF	0,5	PCB 123	0,0001
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1	PCB 156	0,0005
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 157	0,0005
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1	PCB 167	0,00001
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 189	0,0001
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01		
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01		
OCDF	0,0001		

Użyte skróty oznaczają: T = tetra; Pe = penta; Hx = heksa; Hp = hepta; O = okta; CDD = chlorodibenzodioksyna; CDF = chlorodibenzofuran; CB = chlorobifenyl

(**) Górne granice stężeń: górne granice stężeń są obliczone przy założeniu, że wszystkie wartości różnych kongenerów poniżej granicy oznaczalności są równe granicy oznaczalności.

(***) Odrębny najwyższy dopuszczalny poziom dla dioksyn (PCDD/F) obowiązuje nadal w okresie tymczasowym. Produkty przeznaczone do żywienia zwierząt, określone w pkt 27a, muszą w tym okresie spełniać wymagania dotyczące najwyższych dopuszczalnych poziomów dla dioksyn i najwyższych dopuszczalnych poziomów dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB.

(****) Świeże ryby dostarczone bezpośrednio i użyte bez pośredniej przeróbki do produkcji pasz dla zwierząt futerkowych nie podlegają najwyższym dopuszczalnym poziomom, natomiast najwyższe dopuszczalne poziomy wynoszące 4,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg produktu i 8,0 ng WHO-PCDD/F-PCB-TEQ/kg produktu mają zastosowanie do świeżych ryb używanych do bezpośredniego karmienia zwierząt domowych, zoologicznych i cyrkowych. Produkty, przetworzone białko zwierzęce wyprodukowane z tych zwierząt (futerkowych, domowych, zoologicznych i cyrkowych) nie mogą wejść do łańcucha żywnościowego i karmienie nimi zwierząt hodowlanych, które są utrzymywane, tuczone lub hodowane do produkcji żywności jest zabronione."

b) Załącznik II do dyrektywy 2002/32/WE otrzymuje następujące brzmienie:

„Niepożądane substancje	Produkty przeznaczone do żywienia zwierząt	Próg podejmowania działań odpowiadający paszy o zawartości wilgoci 12 %	Uwagi i dodatkowe informacje (np. charakter badań, które mają zostać przeprowadzone)
(1)	(2)	(3)	(4)
1. Dioksyny (suma polichlorowanych dibenzo- <i>para</i> -dioksyn (PCDD), polichlorowanych dibenzo-furanów (PCDF) wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF (współczynniki równoważności toksycznej, 1997)) (*)	a) Materiały paszowe pochodzenia roślinnego z wyjątkiem olejów roślinnych i ich produktów ubocznych	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	b) Oleje roślinne i ich produkty uboczne	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	c) Materiały paszowe pochodzenia mineralnego	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	d) Tłuszcz zwierzęcy, włącznie z tłuszczem mlecznym i tłuszczem z jaj	1,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	e) Inne produkty zwierząt lądowych, włącznie z mlekiem i przetworami mlecznymi oraz jaja i produkty jajeczne	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	f) Olej z ryb	5,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.

(1)	(2)	(3)	(4)
	g) Ryby, inne zwierzęta wodne, ich produkty i produkty uboczne z wyjątkiem oleju z ryb i hydrolizatów białka rybnego zawierających ponad 20 % tłuszczu	1,0 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
	h) Hydrolizaty białka rybnego zawierające ponad 20 % tłuszczu	1,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
	i) Dodatki należące do grupy funkcyjnej spoiw i środków przeciwbrylających	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	j) Dodatki należące do grupy funkcyjnej mieszanek pierwiastków śladowych	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	k) Premiksy	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	l) Mieszanki paszowe, z wyjątkiem pasz dla zwierząt futerkowych, karmy dla zwierząt domowych i ryb	0,5 ng WHO-PCDD/F-TEQ/kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.

(1)	(2)	(3)	(4)
	m) Karma dla ryb. Karma dla zwierząt domowych	1,75 ng WHO-PCDD/F-TEQ/ kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
2. Dioksynopodobne PCB (suma polichlorowanych bifenyli (PCB) wyrażona w równoważnikach toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), przy zastosowaniu WHO-TEF (współczynniki równoważności toksycznej, 1997) (*)	a) Materiały paszowe pochodzenia roślinnego z wyjątkiem olejów roślinnych i ich produktów ubocznych	0,35 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	b) Oleje roślinne i ich produkty uboczne	0,5 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	c) Materiały paszowe pochodzenia mineralnego	0,35 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	d) Tłuszcz zwierzęcy, włącznie z tłuszczem mlecznym i tłuszczem z jaj	0,75 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	e) Inne produkty zwierząt lądowych, włącznie z mlekiem i przetworami mlecznymi oraz jajami i produkty jajeczne	0,35 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.

(1)	(2)	(3)	(4)
	f) Olej z ryb	14,0 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
	g) Ryby, inne zwierzęta wodne, ich produkty i produkty uboczne z wyjątkiem oleju z ryb i hydrolizatów białka rybnego zawierających ponad 20 % tłuszczu	2,5 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
	h) Hydrolizaty białka rybnego zawierające ponad 20 % tłuszczu	7,0 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.
	i) Dodatki należące do grupy funkcyjnej spoiw i środków przeciwbrylających	0,5 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	j) Dodatki należące do grupy funkcyjnej mieszanek pierwiastków śladowych	0,35 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.

(1)	(2)	(3)	(4)
	k) Premiksy	0,35 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	l) Mieszanki paszowe, z wyjątkiem pasz dla zwierząt futerkowych, karmy dla zwierząt domowych i ryb	0,5 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	Identyfikacja źródła zanieczyszczenia. Po zidentyfikowaniu źródła podjęcie, w miarę możliwości, odpowiednich działań w celu zredukowania lub zlikwidowania źródła zanieczyszczenia.
	m) Karma dla ryb. Karma dla zwierząt domowych	3,5 ng WHO-PCB-TEQ/ kg (**) (***)	W wielu przypadkach może nie być konieczne przeprowadzenie badań dotyczących źródła zanieczyszczenia, gdyż poziom tła na niektórych obszarach jest zbliżony do progu podejmowania działań lub wyższy. Niemniej jednak w przypadku przekroczenia progu podejmowania działań należy zapisać wszystkie informacje, jak okres pobierania próbek, pochodzenie geograficzne, gatunki ryb itd., pod kątem przyszłych środków przeciwdziałania obecności dioksyn i związków dioksynopodobnych w materiałach przeznaczonych do żywienia zwierząt.

(*) WHO-TEF przyjęte w celu oceny ryzyka dla zdrowia ludzkiego na podstawie wniosków z posiedzenia Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), które odbyło się w Sztokholmie, Szwecja, w dniach 15–18 czerwca 1997 r. (Van den Berg i wsp., (1998) Toxic Equivalency Factors (TEFs) for PCBs, PCDDs, PCDFs for Humans and for Wildlife. *Environmental Health Perspectives*, 106(12), 775).

Kongener	Wartość TEF	Kongener	Wartość TEF
Dibenzo-p-dioksyny (PCDD)		Dioksynopodobne PCB	
2,3,7,8-TCDD	1	Non-orto PCB + Mono-orto PCB	
1,2,3,7,8-PeCDD	1	Non-orto PCB	
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1	PCB 77	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	PCB 81	0,0001
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	PCB 126	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	PCB 169	0,01
OCDD	0,0001		
Dibenzofurany (PCDF)		Mono-orto PCB	
2,3,7,8-TCDF	0,1	PCB 105	0,0001
1,2,3,7,8-PeCDF	0,05	PCB 114	0,0005
2,3,4,7,8-PeCDF	0,5	PCB 118	0,0001
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1	PCB 123	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 156	0,0005
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1	PCB 157	0,0005
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 167	0,00001
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01	PCB 189	0,0001
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01		
OCDF	0,0001		

Użyte skróty oznaczają: T = tetra; Pe = penta; Hx = heksa; Hp = hepta; O = okta; CDD = chlorodibenzodioksyna; CDF = chlorodibenzofuran; CB = chlorobifenyl

(**) Górne granice stężeń: górne granice stężeń są obliczone przy założeniu, że wszystkie wartości różnych kongenerów poniżej granicy oznaczalności są równe granicy oznaczalności.

(***) Komisja dokona przeglądu tych progów najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r., w tym samym czasie, w jakim dokona przeglądu najwyższych dopuszczalnych poziomów dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych PCB"

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 2 grudnia 2005 r.

w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokołu EKG-ONZ w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń

(2006/61/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit pierwszy, a także art. 300 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Celem Protokołu EKG-ONZ w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń (zwanego dalej „Protokołem”) jest poprawa dostępu społeczeństwa do informacji, zgodnie z Konwencją EKG-ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „Konwencją z Aarhus”).

(2) Wspólnota podpisała Konwencję z Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdziła ją decyzją 2005/370/WE ⁽²⁾.

(3) Wspólnota podpisała Protokół w dniu 21 maja 2003 r.

(4) Protokół jest otwarty do ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przez Państwa Sygnatariuszy oraz przez regionalne organizacje integracji gospodarczej.

(5) Zgodnie z postanowieniami Protokołu, regionalna organizacja integracji gospodarczej jest zobowiązana określić w swoim instrumencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zakres swoich kompetencji w odniesieniu do spraw regulowanych Protokołem.

(6) Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń ⁽³⁾ włącza postanowienia Protokołu do prawodawstwa wspólnotowego.

(7) Artykuł 20 Protokołu przewiduje uproszczoną i przyspieszoną procedurę dokonywania zmian w załącznikach do Protokołu.

(8) W związku z tym właściwe jest zatwierdzenie Protokołu w imieniu Wspólnoty,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym w imieniu Wspólnoty zatwierdza się Protokół EKG-ONZ w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń.

Tekst Protokołu zawiera załącznik A do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia dokumentu zatwierdzającego na ręce Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, zgodnie z art. 25 Protokołu.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 30 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1.

Artykuł 3

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia, w imieniu Wspólnoty, deklaracji kompetencji przedstawionej w załączniku B do niniejszej decyzji, zgodnie z art. 26 ust. 4 Protokołu.

Artykuł 4

1. W odniesieniu do spraw podlegających kompetencji Wspólnoty, Komisja upoważniona jest do zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty zmian do załączników do Protokołu, zgodnie z jego art. 20.

2. W wykonywaniu tego zadania Komisję wspiera specjalny komitet powołany przez Radę.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, ogranicza się do tych zmian, które są spójne z właściwym prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń, i nie powodują żadnych zmian tego prawodawstwa.

4. W przypadku gdy zmiana do załączników do Protokołu nie jest wprowadzona do właściwego prawodawstwa wspólnotowego w terminie dwunastu miesięcy od daty jej rozesłania przez Depozytariusza, Komisja przed upływem terminu dwunastu miesięcy przedłoży Depozytariuszowi pisemne powiadomienie o nieprzyjęciu tej zmiany, zgodnie z art. 20 ust. 8 Protokołu. W przypadku gdy zmiana ta zostanie następnie wprowadzona, Komisja niezwłocznie wycofa powiadomienie.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2005 r.

W imieniu Rady
M. BECKETT
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

PROTOKÓŁ W SPRAWIE REJESTRÓW UWALNIANIA I TRANSFERU ZANIECZYSZCZEŃ

Strony Protokołu,

Przypominając artykuł 5 ustęp 9 oraz artykuł 10 ustęp 2 Konwencji z 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Konwencji z Aarhus),

Uznając, że rejestry uwalniania i transferu zanieczyszczeń stanowią istotny mechanizm zwiększenia odpowiedzialności firm, redukcji zanieczyszczeń i wspierania zrównoważonego rozwoju, zgodnie z postanowieniami Deklaracji z Lukki przyjętej na pierwszym posiedzeniu Stron Konwencji z Aarhus,

Uwzględniając zasadę 10 Deklaracji z Rio z 1992 r. w sprawie Środowiska i Rozwoju,

Uwzględniając także zasady i zobowiązania uzgodnione podczas Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1992 r. w sprawie środowiska i rozwoju, w szczególności postanowienia rozdziału 19 Agendy 21,

Biorąc pod uwagę Program dalszego wdrażania Agendy 21 przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych podczas dziewiętnastej sesji specjalnej w 1997 r., w którym wzywa się między innymi do zwiększenia krajowych potencjałów i możliwości do zbierania, przetwarzania i rozpowszechniania informacji, do ułatwiania publicznego dostępu do informacji dotyczących globalnych aspektów środowiskowych za pomocą odpowiednich środków,

Uwzględniając Plan wdrażania Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju z 2002 r., który zachęca do rozwijania spójnych, zintegrowanych informacji o chemikaliach za pomocą środków, takich jak krajowe rejestry uwalniania i transferu zanieczyszczeń,

Biorąc pod uwagę prace Międzyrządowego Forum Bezpieczeństwa Chemicznego, w szczególności Deklarację z 2000 r. z Bahii w sprawie bezpieczeństwa chemicznego, priorytetów działania po roku 2000 oraz planu działania w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń/inwentaryzacji emisji,

Biorąc pod uwagę także działania podejmowane w ramach Programu bezpiecznej gospodarki chemikaliami,

Biorąc ponadto pod uwagę prace Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, w szczególności Zalecenie Rady w sprawie wdrażania rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń, w którym Rada wzywa kraje członkowskie do utworzenia i uczynienia publicznie dostępnymi krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń,

Pragnąc stworzyć mechanizm przyczyniający się do umożliwienia zarówno obecnemu, jak i przyszłym pokoleniom życia w środowisku odpowiednim dla zdrowia i pomyślności, poprzez zapewnienie rozwoju publicznie dostępnego systemu informacji o środowisku,

Pragnąc także zapewnić, że rozwój takich systemów będzie brał pod uwagę zasady zrównoważonego rozwoju takie jak podejście oparte na przezroczności wyrażone w zasadzie 15 Deklaracji z 1992 r. z Rio w sprawie Środowiska i Rozwoju,

Uznając związek pomiędzy odpowiednim systemem informacji o środowisku i wykonywaniem praw zawartych w Konwencji z Aarhus,

Zauważając potrzebę współpracy w ramach innych międzynarodowych inicjatyw dotyczących zanieczyszczeń i odpadów, w tym w ramach Konwencji Sztokholmskiej z 2001 r. w sprawie stałych zanieczyszczeń organicznych oraz Konwencji Bazylejskiej z 1989 r. w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych,

Uznając, że celami zintegrowanego podejścia do minimalizowania zanieczyszczeń i ilości odpadów powstałych z procesów w instalacjach przemysłowych i z innych źródeł są: osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości, dążenie do zrównoważonego i bezpiecznego dla środowiska rozwoju oraz do ochrony zdrowia obecnego i przyszłych pokoleń,

Przekonane o wartości rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń jako ekonomicznie efektywnego narzędzia zachęcania do poprawy stanu środowiska, do dostarczania publicznego dostępu do informacji o zanieczyszczeniach uwalnianych do otoczenia i przemieszczanych w otoczeniu oraz do wykorzystywania przez Rządy sposobów ukazywania redukcji zanieczyszczeń, monitoringu przestrzegania pewnych porozumień międzynarodowych, ustalania priorytetów i oceny postępu osiąganego poprzez środowiskowe polityki i programy,

Wierząc, że rejestry uwalniania i transferu zanieczyszczeń mogą przynieść namacalne korzyści dla przemysłu poprzez poprawę zarządzania zanieczyszczeniami,

Zauważając możliwości wykorzystywania danych z rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń w powiązaniu z informacjami o zdrowiu, środowisku, demografii, ekonomii lub innymi odpowiednimi informacjami w celu lepszego zrozumienia potencjalnych problemów, identyfikacji „punktów zapalnych”, podejmowania środków zapobiegawczych i łagodzących oraz ustanawiania priorytetów zarządzania środowiskiem,

Uznając znaczenie ochrony prywatności zidentyfikowanych lub dających się zidentyfikować osób fizycznych podczas przetwarzania informacji przekazywanych do rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń zgodnie z właściwymi standardami międzynarodowymi odnoszącymi się do ochrony danych,

Uznając także znaczenie rozwoju odpowiadających sobie na szczeblu międzynarodowym krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń dla zwiększenia porównywalności danych,

Zauważając, że wiele państw członkowskich Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, Wspólnoty Europejskiej i Stron Północnoamerykańskiego Porozumienia Wolnego Handlu podejmuje działania mające na celu zbieranie danych o uwalnianiu i transferach zanieczyszczeń z różnych źródeł oraz publiczne udostępnianie tych danych oraz korzystając z cennego doświadczenia niektórych krajów,

Biorąc pod uwagę różne podejścia istniejących rejestrów emisji oraz potrzebę unikania ich powielania i dlatego też uznając, że potrzebny jest pewien stopień elastyczności,

Zalecając stały rozwój krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń,

Zalecając także utworzenie połączeń pomiędzy krajowymi rejestrami uwalniania i transferu zanieczyszczeń oraz systemami informacji o innych uwolnieniach mających znaczenie dla społeczeństwa,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszego Protokołu jest rozszerzenie dostępu społeczeństwa do informacji poprzez utworzenie spójnych, zintegrowanych, ogólnokrajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń (PRTR), zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu, który mógłby ułatwić udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska, jak również przyczynić się do zapobiegania i redukcji zanieczyszczenia środowiska.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego Protokołu:

- 1) „Strona” oznacza, jeżeli z tekstu nie wynika inaczej, państwo albo regionalną organizację integracji gospodarczej, o której mowa w artykule 24, która wyraziła zgodę na związanie niniejszym Protokołem, i w stosunku do której Protokół wszedł w życie;
- 2) „Konwencja” oznacza Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzoną w Aarhus w Danii w dniu 25 czerwca 1998 r.;
- 3) „społeczeństwo” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowym ustawodawstwem lub praktyką krajową, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 4) „zakład” oznacza jedną lub więcej instalacji w tym samym miejscu lub w miejscach przyległych, należących lub obsługiwanych przez tę samą osobę fizyczną lub prawną;

- 5) „właściwy organ” oznacza organ lub organy krajowe, lub jakikolwiek inny podmiot lub podmioty właściwe, wyznaczone przez Stronę do zarządzania krajowym systemem rejestru uwalniania i transferu zanieczyszczeń;
- 6) „zanieczyszczenie” oznacza substancję lub grupę substancji, które mogą być szkodliwe dla środowiska naturalnego lub zdrowia ludzkiego ze względu na ich własności i ich wprowadzenie do środowiska naturalnego;
- 7) „uwolnienie” oznacza każde wprowadzenie zanieczyszczeń do środowiska w wyniku dowolnej działalności człowieka, zamierzonej lub przypadkowej, rutynowej lub nierutynowej, w tym wycieki, emisje, odprowadzenia, wprowadzenia, unieszkodliwianie lub składowanie, lub odprowadzenia poprzez układy kanalizacyjne bez końcowego oczyszczania ścieków;
- 8) „transfer poza miejsce powstania” oznacza przemieszczenie poza granice zakładu zanieczyszczeń albo odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia lub odzysku oraz zanieczyszczeń w ściekach przeznaczonych do oczyszczenia;
- 9) „źródła rozproszone” oznaczają wiele mniejszych lub rozrzuconych źródeł, z których zanieczyszczenia mogą być uwalniane do gleby, powietrza lub wody, których łączne oddziaływanie na te ośrodki może być znaczące i w wypadku których niepraktyczne jest zbieranie sprawozdań z każdego z nich z osobna;
- 10) pojęcia „krajowy” i „ogólnokrajowy” w odniesieniu do wynikających z niniejszego Protokołu obowiązków Stron będących regionalnymi organizacjami integracji gospodarczej są interpretowane jako odnoszące się do danego regionu, o ile nie wskazano inaczej;
- 11) „odpady” oznaczają substancje lub przedmioty:
 - a) które są unieszkodliwiane lub odzyskiwane;
 - b) których unieszkodliwienie lub odzysk są planowane; lub
 - c) których unieszkodliwienie lub odzysk są wymagane przez przepisy prawa krajowego;
- 12) „odpady niebezpieczne” oznaczają odpady zdefiniowane jako niebezpieczne w przepisach prawa krajowego;
- 13) „inne odpady” oznaczają odpady inne niż niebezpieczne;
- 14) „ścieki” oznaczają zużytą wodę zawierającą substancje lub przedmioty, będącą przedmiotem regulacji prawa krajowego.

Artykuł 3

Przepisy ogólne

1. Każda ze Stron podejmuje konieczne środki ustawodawcze, administracyjne i inne, a także odpowiednie środki egzekucji w celu wdrożenia przepisów niniejszego Protokołu.
2. Przepisy niniejszego Protokołu nie naruszają prawa Strony do utrzymywania lub wprowadzenia szerszego lub bardziej dostępnego publicznie rejestru uwalniania i transferu zanieczyszczeń, niż wymagany na podstawie tego Protokołu.
3. Każda ze Stron podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że osoby zatrudnione w zakładzie oraz członkowie społeczeństwa przekazujący władzom publicznym informację o naruszeniu przez zakład prawa krajowego implementującego niniejszy Protokół nie są za swoje działania karane, prześladowane lub nękanie przez ten zakład lub władze publiczne.
4. Podczas implementacji niniejszego Protokołu każda ze Stron kieruje się podejściem opartym na przezorności wyrażonym w Zasadzie 15 Deklaracji z 1992 r. z Rio w sprawie Środowiska i Rozwoju.
5. W celu uniknięcia podwójnej sprawozdawczości, systemy rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń mogą być integrowane, w takim stopniu, w jakim to możliwe, z istniejącymi źródłami informacji, takimi jak mechanizmy sprawozdawczości wynikające z zezwoleń lub pozwoleń na daną działalność.
6. Strony dążą do ujednoczenia krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń.

Artykuł 4

Kluczowe elementy systemu rejestru uwalniania i transferu zanieczyszczeń

Zgodnie z niniejszym Protokołem każda ze Stron tworzy i prowadzi publicznie dostępny krajowy rejestr uwalniania i transferu zanieczyszczeń, który:

- a) jest oparty na danych pochodzących z konkretnego zakładu w odniesieniu do sprawozdawczości dotyczącej źródeł punktowych;
- b) zawiera sprawozdawczość dotyczącą źródeł rozproszonych;
- c) jest oparty na kryterium konkretnego zanieczyszczenia lub, odpowiednio, na kryterium rodzaju odpadu;
- d) dotyczy wszystkich elementów środowiska, z wyłączeniem uwolnień do powietrza, gleby i wody;

- e) zawiera informacje o transferach;
- f) jest oparty na obowiązkowej sprawozdawczości okresowej;
- g) zawiera ujednolicone i dostarczane terminowo dane, przewidyje ograniczoną liczbę ujednoliconych wartości progowych wprowadzających obowiązek sprawozdawania oraz ewentualne ograniczone możliwości traktowania danych jako poufne;
- h) jest spójny i tak skonstruowany, aby był łatwy w obsłudze i publicznie dostępny, w tym w formie elektronicznej;
- i) pozwala na udział społeczeństwa w rozwoju i modyfikacji rejestru; oraz
- j) istnieje w postaci usystematyzowanej komputerowej bazy danych lub w postaci kilku połączonych baz danych prowadzonych przez organ właściwy.

Artykuł 5

Konstrukcja i struktura

1. Każda ze Stron zapewnia, że dane znajdujące się w rejestrze, o którym mowa w art. 4, są prezentowane zarówno w formie zagregowanej, jak i niezagregowanej, tak aby informacje o uwolnieniach i transferach mogły być wyszukiwane i dały się zidentyfikować według kryterium:

- a) zakładu i jego geograficznego położenia;
- b) rodzaju działalności;
- c) właściciela lub operatora oraz, tam, gdzie to stosowne, przedsiębiorstwa;
- d) odpowiednio, rodzaju zanieczyszczenia lub odpadu;
- e) każdego z elementów środowiska, do którego zanieczyszczenie jest uwalniane; oraz
- f) zgodnie ze wskazaniem artykułu 7 ustęp 5, miejsca przeznaczenia transferu oraz, odpowiednio, procesów unieszkodliwiania lub odzysku odpadów.

2. Każda ze Stron zapewnia ponadto, że dane mogą być wyszukiwane i identyfikowane według kryterium włączonych do rejestru źródeł rozproszonych.

3. Każda ze Stron konstruuje swój rejestr, biorąc pod uwagę możliwość jego przyszłego rozszerzenia oraz zapewniając publiczny dostęp do danych sprawozdanych za co najmniej dziesięć ostatnich lat sprawozdawczych.

4. Rejestr jest skonstruowany w taki sposób, aby publiczny dostęp do niego za pomocą środków elektronicznych, takich jak Internet, był maksymalnie ułatwiony. Konstrukcja rejestru ma pozwolić, aby, w normalnych warunkach, informacje zawarte w nim były stale i natychmiast dostępne za pomocą środków elektronicznych.

5. Każda ze Stron umieszcza w swoim rejestrze odesłania do swoich odpowiednich istniejących, publicznie dostępnych baz danych związanych tematycznie z ochroną środowiska.

6. Każda ze Stron umieszcza w swoim rejestrze odesłania do rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń innych Stron Protokołu oraz, tam, gdzie to wykonalne, do rejestrów innych państw.

Artykuł 6

Zakres Protokołu

1. Każda ze Stron zapewnia, że utworzony przez nią rejestr zawiera informacje o:

- a) uwolnieniach zanieczyszczeń objętych obowiązkiem sprawozdawczości na mocy artykułu 7 ustęp 2;
- b) transferach poza miejsce powstania objętych obowiązkiem sprawozdawczości na mocy artykułu 7 ustęp 2; oraz
- c) uwolnieniach zanieczyszczeń ze źródeł rozproszonych wymaganych na mocy artykułu 7 ustęp 4.

2. Po dokonaniu oceny doświadczeń zdobytych podczas rozwijania krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń i podczas implementacji niniejszego Protokołu, oraz biorąc pod uwagę odpowiednie procesy międzynarodowe, Posiedzenie Stron dokonuje przeglądu przewidzianych w niniejszym Protokole wymagań dotyczących sprawozdawczości oraz rozważa następujące kwestie w kontekście dalszego rozwijania Protokołu:

- a) korektę listy rodzajów działalności wymienionych w załączniku I;
- b) korektę listy zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II;
- c) korektę wartości progowych w załącznikach I i II; oraz
- d) włączenie innych odpowiednich aspektów, takich jak informacje o transferach poza miejsce powstania, magazynowanie, specyfikacja wymogów dotyczących sprawozdawczości ze źródeł rozproszonych lub rozwój kryteriów obejmowania zanieczyszczeń przepisami niniejszego Protokołu.

Artykuł 7

Wymagania dotyczące sprawozdawczości

1. Każda ze Stron, według swojego wyboru:

- a) wymaga od właściciela lub operatora każdego indywidualnego zakładu znajdującego się w ramach jej jurysdykcji, prowadzącego jeden lub więcej rodzajów działalności wymienionych w załączniku I z przekroczeniem stosownych wartości progowych wymienionych w załączniku I, kolumna 1, oraz:

- i) uwalniającego którekolwiek z zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II w ilościach przekraczających stosowne wartości progowe wymienione w załączniku II, kolumna 1;
- ii) transferującego poza miejsce powstania którekolwiek z zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II w ilościach przekraczających stosowne wartości progowe wymienione w załączniku II, kolumna 2, w przypadku gdy Strona opowiedziała się za sprawozdawczością w zakresie transferów opartą na kryterium konkretnego zanieczyszczenia zgodnie z ustępem 5 litera d);
- iii) transferującego poza miejsce powstania ponad 2 ton odpadów niebezpiecznych rocznie lub ponad 2 000 ton innych odpadów rocznie, w przypadku gdy Strona opowiedziała się za sprawozdawczością w zakresie transferów opartą na kryterium rodzaju odpadu zgodnie z ustępem 5 litera d); lub
- iv) transferującego poza miejsce powstania którekolwiek z zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II w ściekach przeznaczonych do oczyszczalni ścieków, w ilościach przekraczających stosowne wartości progowe wymienione w załączniku II, kolumna 1b;

wymaga przestrzegania obowiązków nałożonych na tego właściciela lub operatora zgodnie z ustępem 2; lub

- b) wymaga od właściciela lub operatora każdego indywidualnego zakładu znajdującego się w obrębie jej jurysdykcji, prowadzącego jeden lub więcej rodzajów działalności wymienionych w załączniku I przy zatrudnieniu równym lub przekraczającym wartości progowe wymienione w załączniku I, kolumna 2, oraz wytwarzającego, przetwarzającego lub używającego którekolwiek z zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II w ilościach przekraczających stosowane wartości progowe wymienione w załączniku II, kolumna 3, aby przestrzegał obowiązków nałożonych na tego właściciela lub operatora zgodnie z ustępem 2.

2. Każda ze Stron wymaga od właściciela lub operatora zakładu, o którym mowa w ustępie 1, aby przedkładał informacje wymienione w ustępach 5 i 6 oraz, zgodnie z zawartymi w nich wymaganiami, w odniesieniu do tych zanieczyszczeń i odpadów, dla których wartości progowe zostały przekroczone.

3. Do osiągnięcia celu niniejszego Protokołu, Strona może zdecydować, że w odniesieniu do konkretnego zanieczyszczenia stosuje się wartość progową określającą poziom uwolnienia albo wartość progową określającą poziom wytwarzania, przetwarzania lub używania, pod warunkiem że powoduje to zwiększenie ilości odpowiednich informacji o uwolnieniach lub transferach dostępnych w jej rejestrze.

4. Każda ze Stron zapewnia, że jej właściwy organ zbiera informacje o uwolnieniach zanieczyszczeń ze źródeł rozproszonych wymienionych w ustępach 7 i 8 lub wyznacza jedną lub więcej władz publicznych lub właściwych podmiotów do zbierania tych informacji, w celu włączenia ich do rejestru.

5. Każda ze Stron będzie wymagać od właścicieli lub operatorów zakładów objętych obowiązkiem sprawozdawczości na podstawie ustępu 2 kompletowania i przedkładania organowi właściwemu następujących informacji dotyczących zakładu:

- a) nazwa, adres, położenie geograficzne oraz rodzaj lub rodzaje działalności prowadzonej w zakładzie objętym obowiązkiem sprawozdawczości, a także nazwisko lub nazwę właściciela lub operatora oraz, tam, gdzie to stosowne, przedsiębiorstwa;
- b) nazwa i identyfikator numeryczny każdego z zanieczyszczeń objętych obowiązkiem sprawozdawczości zgodnie z ustępem 2;
- c) ilość każdego zanieczyszczenia objętego obowiązkiem sprawozdawczości zgodnie z ustępem 2, uwalnianego z zakładu do środowiska w roku sprawozdawczym, zarówno w formie zagregowanej, jak i stosownie do tego, czy uwolnienie nastąpiło do powietrza, wody czy do gleby, włączając w to zatłaczanie pod powierzchnię ziemi;
- d) opcjonalnie:
 - i) ilość każdego zanieczyszczenia objętego obowiązkiem sprawozdawczości zgodnie z ustępem 2, które zostało transferowane poza miejsce powstania w roku sprawozdawczym, z wyszczególnieniem ilości przemieszczonych w celu unieszkodliwienia i w celu odzysku, a także nazwa i adres zakładu, do którego nastąpił transfer; albo
 - ii) ilość odpadów objętych obowiązkiem sprawozdawczości zgodnie z ustępem 2, transferowanych poza miejsce powstania w roku sprawozdawczym, z wyszczególnieniem odpadów niebezpiecznych i innych odpadów, w celu poddania jakimkolwiek procesowi odzysku lub unieszkodliwienia, oznaczając odpowiednio literą „R” albo „D” w zależności od tego, czy odpady są przeznaczone do odzysku czy do unieszkodliwienia zgodnie z załącznikiem III, a także, w odniesieniu do transgranicznego przemieszczania odpadów niebezpiecznych, nazwa i adres podmiotu unieszkodliwiającego lub prowadzącego odzysk odpadów oraz rzeczywiste miejsce unieszkodliwiania lub odzysku odpadów, do którego nastąpił transfer;
- e) ilość każdego zanieczyszczenia w ściekach, objętego obowiązkiem sprawozdawczości zgodnie z ustępem 2, transferowanego poza miejsce powstania w roku sprawozdawczym; oraz
- f) typ metodologii użytej do uzyskania informacji, o których mowa w literach c)–e), zgodnie z artykułem 9 ustęp 2, ze wskazaniem, czy informacje oparte zostały na pomiarach, obliczeniach, czy szacunkach.

6. Informacje, o których mowa w ustępie 5 litery c)–e), zawierają informacje o uwolnieniach będących rezultatem zarówno normalnej działalności, jak i wydarzeń nadzwyczajnych.

7. Każda ze Stron przedstawia w swoim rejestrze, według odpowiedniego podziału przestrzennego, informacje o uwolnieniach zanieczyszczeń ze źródeł rozproszonych, w odniesieniu do których Strona ta postanowiła, że dane o nich są zbierane przez odpowiednie organy i wykonalne jest włączenie tych danych. W przypadku gdy, zgodnie z postanowieniem Strony, dane takie nie istnieją, Strona ta podejmie środki w celu zapoczątkowania sprawozdawczości w zakresie uwolnień odpowiednich zanieczyszczeń z jednego lub większej ilości źródeł rozproszonych, zgodnie ze swoimi priorytetami krajowymi.

8. Informacje, o których mowa w ustępie 7, zawierają informacje o typie metodologii użytej do uzyskania informacji.

Artykuł 8

Cykl sprawozdawczości

1. Każda ze Stron zapewnia, że informacje, których włączenie do jej rejestru jest wymagane, są publicznie dostępne, opracowywane i prezentowane w rejestrze w każdym roku kalendarzowym. Rokiem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy, którego dotyczą dane informacje. Dla każdej ze Stron pierwszym rokiem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy następujący po wejściu w życie niniejszego Protokołu w stosunku do tej Strony. Sprawozdawczość wymagana na mocy artykułu 7 następuje w cyklu rocznym. Drugi rok sprawozdawczy może być jednak rokiem kalendarzowym następującym nie bezpośrednio po pierwszym roku sprawozdawczym, lecz dopiero jako kolejny rok kalendarzowy.

2. Każda ze Stron niebędąca regionalną organizacją integracji gospodarczej zapewnia, że informacje są włączane do jej rejestru w terminie piętnastu miesięcy od zakończenia każdego roku sprawozdawczego. Informacje dotyczące pierwszego roku sprawozdawczego są jednak włączone do rejestru w terminie dwóch lat od zakończenia tego roku sprawozdawczego.

3. Każda ze Stron będąca regionalną organizacją integracji gospodarczej zapewnia, że informacje dotyczące poszczególnych lat sprawozdawczych są włączone do rejestru w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym Strony niebędące regionalnymi organizacjami integracji gospodarczej mają obowiązek włączyć informacje do swoich rejestrów.

Artykuł 9

Ewidencjonowanie i przechowywanie danych

1. Każda ze Stron wymaga od właścicieli lub operatorów zakładów będących przedmiotem wymagań dotyczących sprawozdawczości określonych w artykule 7, aby ewidencjonowali dane konieczne do określenia, zgodnie z ustępem 2 i z odpowiednią częstotliwością, dokonywanych przez dany zakład

uwolnień i transferów poza miejsce powstania, będących przedmiotem sprawozdawczości na mocy artykułu 7, oraz aby przechowywali i udostępniali właściwym władzom ewidencję danych, na podstawie których uzyskano przekazane w raporcie informacje, za okres pięciu lat od zakończenia roku sprawozdawczego, którego dotyczą. Ewidencje te przedstawiają również metodologię użytą do zebrania danych.

2. Każda ze Stron wymaga od właścicieli lub operatorów zakładów będących przedmiotem sprawozdawczości na mocy artykułu 7, aby posługiwali się najlepszymi dostępnymi informacjami, które mogą zawierać dane o wynikach monitoringu, czynniki powodujące emisję, równania bilansu masowego, wyniki monitoringu pośredniego lub innych obliczeń, wyniki ocen technicznych i innych ocen. Tam, gdzie to stosowne, informacje powinny być zbierane z zastosowaniem metodologii uznawanych na forum międzynarodowym.

Artykuł 10

Ocena jakości

1. Każda ze Stron wymaga od właścicieli lub operatorów zakładów podlegających wymaganiom dotyczącym sprawozdawczości określonym w artykule 7 ustęp 1, aby zapewнили jakość danych zawartych w raportach.

2. Każda ze Stron zapewnia, że dane zawarte w jej rejestrze są przedmiotem oceny jakości przeprowadzanej przez organ właściwy, dotyczącej w szczególności ich kompletności, spójności i wiarygodności, z uwzględnieniem wytycznych, które mogą zostać opracowane przez Posiedzenie Stron.

Artykuł 11

Publiczny dostęp do informacji

1. Każda ze Stron zapewnia publiczny dostęp do informacji zawartych w prowadzonym przez nią rejestrze uwalniania i transferu zanieczyszczeń, bez konieczności wykazywania jakiegokolwiek interesu i zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu, w pierwszym rzędzie przez zapewnienie bezpośredniego elektronicznego dostępu do rejestru za pomocą publicznych sieci telekomunikacyjnych.

2. W przypadku gdy informacje zawarte w prowadzonym przez Stronę rejestrze nie są łatwo publicznie dostępne za pomocą środków elektronicznych, każda ze Stron zapewnia, że jej organ właściwy udostępnia te informacje na żądanie, za pomocą innych skutecznych środków, tak szybko, jak to możliwe, lecz nie później niż jeden miesiąc po złożeniu wniosku.

3. Z zastrzeżeniem ustępu 4, każda ze Stron zapewnia, że dostęp do informacji zawartych w rejestrze jest bezpłatny.

4. Każda ze Stron może zezwolić swojemu organowi właściwemu na pobieranie opłat za sporządzenie kopii i przesłanie określonych informacji, o których mowa w ustępie 2, opłaty te nie mogą jednak przekraczać uzasadnionych stawek.

5. W przypadku gdy informacje zawarte w prowadzonym przez Stronę rejestrze nie są łatwo publicznie dostępne za pomocą środków elektronicznych, każda ze Stron ułatwia elektroniczny dostęp do swojego rejestru w miejscach publicznie dostępnych, na przykład w bibliotekach publicznych, urzędach władz lokalnych lub innych odpowiednich miejscach.

Artykuł 12

Poufność

1. Każda ze Stron może upoważnić właściwy organ do uznania za poufną informację znajdującą się w rejestrze, w przypadku gdy publiczne ujawnienie tej informacji miałooby szkodliwy wpływ na:

- a) stosunki międzynarodowe, obronę narodową lub bezpieczeństwo publiczne;
- b) wymiar sprawiedliwości, prawo do bezstronnego procesu lub zdolność prowadzenia przez władzę publiczną dochodzenia w sprawach karnych lub dyscyplinarnych;
- c) tajemnicę handlową lub przemysłową, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych;
- d) prawa własności intelektualnej; lub
- e) poufność danych lub akt osobowych dotyczących osoby fizycznej, tam, gdzie zachowanie takiej poufności jest przewidziane przez prawo krajowe, a osoba ta nie zgadza się na publiczne ujawnienie informacji.

Powyższe powody umożliwiające zachowanie poufności są interpretowane w sposób zawężający, z uwzględnieniem interesu społecznego przemawiającego za ujawnieniem informacji oraz tego, czy żądana informacja dotyczy uwolnień do środowiska.

2. W ramach ustępu 1 litera c) informacje dotyczące uwolnień mające znaczenie dla ochrony środowiska ujawnia się zgodnie z prawem krajowym.

3. W każdym przypadku uznania informacji za poufną zgodnie z ustępem 1, w rejestrze wskazuje się, jaki typ informacji został utajniony, na przykład poprzez dostarczenie, jeśli to możliwe, ogólnych informacji chemicznych oraz wskazanie powodu utajnienia.

Artykuł 13

Udział społeczeństwa w rozwoju krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń

1. Każda ze Stron zapewnia odpowiednie możliwości udziału społeczeństwa w rozwoju krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń, w ramach swojego prawa krajowego.

2. Do realizacji celu wyrażonego w ustępie 1 każda ze Stron zapewnia możliwość bezpłatnego dostępu do informacji dotyczących proponowanych środków rozwoju krajowego rejestru uwalniania i transferu zanieczyszczeń oraz możliwość składania wszelkich komentarzy, informacji, analiz lub opinii odnoszących się do procesu podejmowania decyzji, a organ właściwy bierze w należyty sposób pod uwagę taki wkład społeczny.

3. Każda ze Stron zapewnia, aby po podjęciu decyzji o utworzeniu lub istotnej zmianie rejestru informacja o decyzji i o uzasadniających ją okolicznościach została podana do publicznej wiadomości w terminie.

Artykuł 14

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Każda ze Stron zapewnia, w ramach ustawodawstwa krajowego, aby każda osoba, która stwierdza, że jej żądanie udostępnienia informacji na mocy artykułu 11 ustęp 2 pozostało nierozpatrzone, niesłusznie odrzucone w całości lub w części, nieodpowiednio rozpatrzone lub w inny sposób niepotraktowane zgodnie z postanowieniami tego ustępu, miała dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem powołanym z mocy ustawy.

2. Wymagania określone w ustępie 1 nie naruszają odpowiednich praw i obowiązków Stron wynikających z obowiązujących stosowanych między nimi traktatów, dotyczących spraw uregulowanych w niniejszym artykule.

Artykuł 15

Wzmocnienie instytucjonalne

1. Każda ze Stron wspiera społeczną świadomość w zakresie rejestru uwalniania i transferu zanieczyszczeń oraz zapewnia udzielanie społeczeństwu pomocy i wskazówek w zakresie dostępu do rejestru, w zrozumieniu zawartych w nim informacji oraz w zakresie korzystania z tych informacji.

2. Każda ze Stron powinna zapewnić odpowiedzialnym organom i podmiotom właściwe wzmocnienie instytucjonalne oraz wskazówki pomocne przy wykonywaniu obowiązków wynikających z niniejszego Protokołu.

Artykuł 16

Współpraca międzynarodowa

1. Tam, gdzie to stosowne, Strony współpracują i wspierają się wzajemnie:

- a) w międzynarodowych działaniach służących realizacji celów niniejszego Protokołu;
- b) na podstawie wzajemnego porozumienia zainteresowanych Stron, we wdrażaniu krajowych systemów zgodnie z niniejszym Protokołem;
- c) w przekazywaniu informacji objętych niniejszym Protokołem, dotyczących uwolnień i transferów na obszarach przygranicznych; oraz
- d) w przekazywaniu informacji objętych niniejszym Protokołem, dotyczących transferów między Stronami.

2. Tam, gdzie to stosowne, Strony popierają współpracę między sobą i z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi w celu promowania:

- a) społecznej świadomości na poziomie międzynarodowym;
- b) przepływu technologii; oraz
- c) zabezpieczenia pomocy technicznej w sprawach związanych z niniejszym Protokołem dla Stron należących do krajów rozwijających się oraz dla Stron, których gospodarka znajduje się w okresie transformacji.

Artykuł 17

Posiedzenie stron

1. Niniejszym ustanawia się Posiedzenie Stron. Jego pierwsza sesja zwołuje się nie później niż w ciągu dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu. Następnie zwykłe sesje Posiedzenia Stron odbywają się łącznie albo równolegle ze zwykłymi Posiedzeniami Stron Konwencji, chyba że Strony niniejszego Protokołu postanowią inaczej. Posiedzenie Stron odbywa się na sesji nadzwyczajnej, jeśli samo tak zdecyduje podczas sesji zwykłej, albo na pisemny wniosek którejkolwiek ze Stron, pod warunkiem że w terminie sześciu miesięcy od zakomunikowania go wszystkim Stronom przez Sekretarza Wykonawczego Europejskiej Komisji Gospodarczej wniosek taki uzyska poparcie co najmniej jednej trzeciej Stron.

2. Posiedzenie Stron dokonuje w sposób ciągły przeglądu wdrażania i rozwoju niniejszego Protokołu, opierając się na

okresowych sprawozdaniach Stron oraz, mając ten cel na uwadze:

- a) dokonuje przeglądu rozwoju rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń i popiera ich stałe wzmocnienie i ujednoczanie;
- b) opracowuje wytyczne ułatwiające ich Stronom sprawozdawczość, unikając przy tym dublowania wysiłków w tym zakresie;
- c) opracowuje plan prac;
- d) rozpatruje i, tam, gdzie to stosowne, przyjmuje środki w celu zwiększenia współpracy międzynarodowej zgodnie z artykułem 16;
- e) tworzy instytucje pomocnicze, które uznaje za potrzebne;
- f) rozpatruje i przyjmuje propozycje zmian do niniejszego Protokołu i jego załączników, które uznaje za potrzebne dla osiągnięcia celu Protokołu, zgodnie z postanowieniami artykułu 20;
- g) podczas pierwszej sesji rozważa i przyjmuje w drodze konsensusu reguły proceduralne dotyczące swoich sesji i sesji swoich instytucji pomocniczych, biorąc pod uwagę wszelkie reguły proceduralne przyjęte przez Posiedzenie Stron Konwencji;
- h) rozpatruje ustanowienie rozwiązań finansowych w drodze konsensusu oraz mechanizmów pomocy technicznej ułatwiających wdrażanie niniejszego Protokołu;
- i) tam, gdzie to stosowne, korzysta z usług innych odpowiednich instytucji międzynarodowych dla osiągnięcia celów niniejszego Protokołu;
- j) rozpatruje i podejmuje wszelkie dodatkowe działania, które mogą być wymagane dla wsparcia celów niniejszego Protokołu, takie jak przyjęcie wytycznych i zaleceń popierających jego wdrażanie.

3. Posiedzenie Stron ułatwia wymianę informacji dotyczących doświadczeń zdobytych podczas sprawozdawczości w zakresie transferów z zastosowaniem podejścia opartego na kryterium zanieczyszczenia i na kryterium rodzaju odpadu oraz dokonuje przeglądu tych doświadczeń w celu zbadania możliwości ujednoczenia tych dwóch podejść, biorąc pod uwagę interes społeczny w zakresie dostępu do informacji, zgodnie z artykułem 1, a także ogólną skuteczność krajowych rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń.

4. Organizacja Narodów Zjednoczonych, jej wyspecjalizowane agencje oraz Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej, jak również każde państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej uprawnione na mocy artykułu 24 do podpisania niniejszego Protokołu, lecz niebędące jego Stronami, jak również każda organizacja międzynarodowa właściwa w dziedzinach, których dotyczy Protokół, są uprawnione do uczestniczenia jako obserwatorzy w sesjach Posiedzenia Stron. Ich wstęp i uczestnictwo podlega regułom proceduralnym przyjętym przez Posiedzenie Stron.

5. Każda organizacja pozarządowa właściwa w dziedzinach, których dotyczy Protokół, która zawiadomiła Sekretarza Wykonawczego Europejskiej Komisji Gospodarczej o swojej chęci uczestniczenia w sesji Posiedzenia Stron, jest uprawniona do uczestniczenia jako obserwator, chyba że sprzeciwi się temu jedna trzecia obecnych. Jej wstęp i uczestnictwo podlega regułom proceduralnym przyjętym przez Posiedzenie Stron.

Artykuł 18

Prawo do głosowania

1. Z wyjątkiem przewidzianym w ustępie 2, każda ze Stron niniejszego Protokołu ma prawo do jednego głosu.

2. Regionalne organizacje integracji gospodarczej, w sprawach podlegających ich właściwości, mają prawo do głosowania ilością głosów równą liczbie ich państw członkowskich, które są Stronami. Organizacje te nie mogą korzystać z prawa do głosowania, jeżeli ich państwa członkowskie korzystają ze swojego prawa do głosowania i odwrotnie.

Artykuł 19

Załączniki

Załączniki do niniejszego Protokołu stanowią jego integralną część i, o ile wyraźnie nie stwierdzono inaczej, odwołanie do niniejszego Protokołu stanowi jednocześnie odwołanie do jego załączników.

Artykuł 20

Zmiany

1. Każda Strona może proponować zmiany do niniejszego Protokołu.

2. Propozycje zmian do niniejszego Protokołu są rozpatrywane na sesji Posiedzenia Stron.

3. Każdą proponowaną zmianę do niniejszego Protokołu składa się na piśmie do sekretariatu, który przekazuje ją wszystkim Stronom, innym Państwom i regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, które zgodziły się na związanie

niniejszym Protokołem, a w stosunku do których nie wszedł on jeszcze w życie, oraz Sygnatariuszom, co najmniej na sześć miesięcy przed sesją, na której zostanie zaproponowane przyjęcie tej zmiany.

4. Strony dokładają wszelkich starań, aby porozumienie co do każdej proponowanej zmiany zostało osiągnięte w drodze konsensusu. Jeżeli wszelkie środki do osiągnięcia konsensusu zostaną wyczerpane, a porozumienie nie zostanie osiągnięte, zmiana może w ostateczności zostać przyjęta większością trzech czwartych głosów Stron obecnych na sesji i głosujących.

5. Do celów niniejszego artykułu, „Strony obecne i głosujące” oznacza Strony obecne i oddające głos za lub przeciw.

6. Każda zmiana do niniejszego Protokołu przyjęta zgodnie z ustępem 4 jest przekazywana przez sekretariat Depozytariuszowi, który rozsyła ją wśród wszystkich Stron, innych Państw i regionalnych organizacji integracji gospodarczej, które zgodziły się na związanie niniejszym Protokołem, a w stosunku do których nie wszedł on jeszcze w życie, oraz wśród Sygnatariuszy.

7. Zmiana inna niż dotycząca załącznika wchodzi w życie w stosunku do Stron, które ją ratyfikowały, przyjęły lub zatwierdziły dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania przez Depozytariusza dokumentów potwierdzających ratyfikację, przyjęcie lub zatwierdzenie od co najmniej trzech czwartych Stron, które były nimi w czasie, kiedy zmiana była przyjmowana. Następnie, zmiana wchodzi w życie w stosunku do każdej innej Strony dziewięćdziesiątego dnia od dnia złożenia przez tę Stronę dokumentu potwierdzającego ratyfikację, przyjęcie lub zatwierdzenie zmiany.

8. W przypadku zmiany do załącznika Strona, która jej nie akceptuje, zawiadamia o tym Depozytariusza na piśmie w terminie dwunastu miesięcy od dnia rozesłania tej zmiany przez Depozytariusza. Depozytariusz niezwłocznie informuje wszystkie Strony o otrzymaniu takiego zawiadomienia. Strona może w dowolnej chwili wycofać zawiadomienie o braku akceptacji, po czym zmiana do załącznika wchodzi w życie w stosunku do tej Strony.

9. Po upływie dwunastu miesięcy od dnia rozesłania przez Depozytariusza zmiany do załącznika zgodnie z ustępem 6, zmiana ta wchodzi w życie w stosunku do tych Stron, które nie przedłożyły Depozytariuszowi zawiadomienia zgodnie z ustępem 8, pod warunkiem że w tym czasie zawiadomienia takie złożyła nie więcej niż jedna trzecia Stron będących nimi w czasie, kiedy zmiana do załącznika była przyjmowana.

10. W przypadku gdy zmiana do załącznika jest bezpośrednio związana ze zmianą do Protokołu, nie wchodzi ona w życie do czasu wejścia w życie zmiany do Protokołu.

Artykuł 21**Sekretariat**

Sekretarz Wykonawczy Europejskiej Komisji Gospodarczej spełnia następujące funkcje sekretariatu:

- a) przygotowywanie i obsługa sesji Posiedzenia Stron;
- b) przekazywanie Stronom sprawozdań i innych informacji otrzymywanych zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu;
- c) przekazywanie Posiedzeniu Stron sprawozdań o działalności sekretariatu; oraz
- d) wszelkie inne funkcje, które mogą zostać określone przez Posiedzenie Stron w oparciu o dostępne środki.

Artykuł 22**Przegląd stosowania**

Na swojej pierwszej sesji Posiedzenie Stron ustanawia w drodze konsensusu procedury współpracy i mechanizmy instytucjonalne o charakterze niesądowym, niespornym i doradczym, zajmujące się oceną i wspieraniem przestrzegania postanowień niniejszego Protokołu oraz przypadkami nieprzestrzegania. Ustanawiając takie procedury i mechanizmy, Posiedzenie Stron rozważa między innymi, czy zezwolić na przyjmowanie informacji dotyczących spraw związanych z niniejszym Protokołem od członków społeczeństwa.

Artykuł 23**Rozstrzygnięcie sporów**

1. W razie powstania sporu pomiędzy dwoma lub więcej Stronami, dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszego Protokołu, poszukują one rozwiązań w drodze negocjacji lub za pomocą jakiegokolwiek innego pokojowego sposobu rozstrzygnięcia sporów uzgodnionego przez strony sporu.

2. Przy podpisywaniu, ratyfikacji, zatwierdzeniu, przyjęciu lub przystąpieniu do niniejszego Protokołu, albo w późniejszym terminie, Państwo może oświadczyć Depozytariuszowi na piśmie, że dla sporów nierozwiązanych zgodnie z postanowieniami ustępu 1 przyjmuje ono jeden lub oba z następujących sposobów rozstrzygnięcia sporów jako obowiązujące w stosunku do każdej Strony przyjmującej takie samo zobowiązanie:

- a) przedłożenie sporu Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości;
- b) arbitraż zgodnie z procedurą ustaloną w załączniku IV.

Regionalna organizacja integracji gospodarczej może złożyć skuteczną deklarację w stosunku do arbitrażu zgodnie z procedurą, o której mowa w literze b).

3. Jeżeli strony sporu zgodziły się na oba sposoby rozstrzygnięcia sporów, o których mowa w ustępie 2, spór może zostać poddany tylko Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, chyba że strony sporu uzgodnią inaczej.

Artykuł 24**Podpisanie**

Niniejszy Protokół jest otwarty do podpisu w Kijowie (Ukraina) od dnia 21 do dnia 23 maja 2003 r. podczas piątej Konferencji Ministerialnej „Środowisko dla Europy”, a następnie w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku do dnia 31 grudnia 2003 r., dla wszystkich państw będących członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz dla regionalnych organizacji integracji gospodarczej utworzonych przez suwerenne państwa członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych, którym państwa członkowskie przekazały kompetencje w sprawach regulowanych niniejszym Protokołem, włączając w to kompetencję do zawierania traktatów w tych sprawach.

Artykuł 25**Depozytariusz**

Funkcję Depozytariusza niniejszego Protokołu pełni Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 26**Ratyfikacja, zatwierdzenie, przyjęcie lub przystąpienie**

1. Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez Państwa sygnatariuszy lub przez regionalne organizacje integracji gospodarczej, o których mowa w artykule 24.

2. Niniejszy Protokół jest otwarty od dnia 1 stycznia 2004 r. dla przystąpienia przez Państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej, o których mowa w artykule 24.

3. Każda regionalna organizacja integracji gospodarczej, o której mowa w artykule 24, stając się Stroną, a której żadne z państw członkowskich nie jest Stroną, przyjmuje na siebie wszystkie zobowiązania wynikające z niniejszego Protokołu. W przypadku organizacji, której jedno lub więcej Państw członkowskich jest Stroną, organizacja ta i jej państwa członkowskie decydują o podziale odpowiedzialności za wypełnienie zobowiązań wynikających z niniejszego Protokołu. W takich przypadkach organizacja i jej państwa członkowskie nie mogą równocześnie korzystać z uprawnień wynikających z niniejszego Protokołu.

4. Regionalne organizacje integracji gospodarczej, o których mowa w artykule 24, w swoich instrumentach ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia określają zakres swoich kompetencji w odniesieniu do spraw uregulowanych niniejszym Protokołem. Organizacje te informują także Depozytariusza o każdej istotnej zmianie w zakresie ich kompetencji.

Artykuł 27

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia od dnia złożenia szesnastego instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
2. Do celów ustępu 1 żadnego instrumentu złożonego przez regionalną organizację integracji gospodarczej nie zalicza się jako dodatkowego w stosunku do złożonych przez państwa członkowskie tej organizacji.
3. Dla każdego Państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej, które ratyfikują, przyjmą lub zatwierdzą niniejszy Protokół lub przystąpią do niego po złożeniu szesnastego dokumentu potwierdzającego ratyfikację, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie, Protokół wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia od dnia złożenia przez to Państwo lub organizację instrumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 28

Zastrzeżenia

W odniesieniu do Protokołu nie dopuszcza się składania żadnych zastrzeżeń.

Artykuł 29

Wypowiedzenie

W każdym czasie, po upływie trzech lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu w odniesieniu do danej Strony, Strona ta może wypowiedzieć Protokół poprzez złożenie Depozytariuszowi pisemnego zawiadomienia. Każde takie zawiadomienie staje się skuteczne dziewięćdziesiątego dnia od dnia otrzymania wypowiedzenia przez Depozytariusza.

Artykuł 30

Teksty autentyczne

Oryginał niniejszego Protokołu, którego teksty angielski, francuski i rosyjski są jednakowo autentyczne, jest złożony u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół.

SPORZĄDZONO w Kijowie, dnia dwudziestego pierwszego maja, dwa tysiące trzeciego roku.

ZAŁĄCZNIK I

RODZAJE DZIAŁALNOŚCI

Nr	Rodzaj działalności	Próg wydajności (kolumna 1)	Próg zatrudnienia (kolumna 2)
1.	Sektor energetyczny		
(a)	Rafinerie ropy naftowej i gazu ziemnego	*	10 zatrudnionych
(b)	Instalacje do zgazowania i upłynniania węgla	*	
(c)	Elektrociepłownie i inne instalacje do spalania paliw	moc nominalna: 50 megawatów (MW)	
(d)	Piece koksownicze	*	
(e)	Młyny węglowe	zdolność produkcyjna: 1 tona na godzinę	
(f)	Instalacje do wytwarzania produktów węglowych i bezdymnego paliwa stałego	*	
2.	Produkcja i obróbka metali		
(a)	Instalacje do prażenia lub spiekania rud metali (w tym rudy siarczkowej)	*	10 zatrudnionych
(b)	Instalacje do produkcji surówki lub stali (wytop pierwotny lub wtórny), w tym do odlewania ciągłego	zdolność produkcyjna: 2,5 tony na godzinę	
(c)	Instalacje do obróbki metali żelaznych: (i) Walcownie gorące (ii) Kuźnie z młotami (iii) Nakładanie metalicznych powłok ochronnych	zdolność produkcyjna: 20 ton stali surowej na godzinę energia młota: 50 kilodżuli, stosowana moc cieplna przekracza 20 MW wielkość wsadu: 2 tony surowej stali na godzinę	
(d)	Odlewnie metali żelaznych	zdolność produkcyjna: 20 ton na dzień	
(e)	Instalacje: (i) Do produkcji metali nieżelaznych z rudy, koncentratów lub surowców wtórnych przy użyciu procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych	*	
(f)	Instalacje do powierzchniowej obróbki metali i tworzyw sztucznych przy użyciu procesu elektrolitycznego lub chemicznego	pojemność wanien procesowych: 30 m ³	

Nr	Rodzaj działalności	Próg wydajności (kolumna 1)	Próg zatrudnienia (kolumna 2)
3.	Przemysł mineralny		
(a)	Górnictwo podziemne i działalności powiązane	*	10 zatrudnionych
(b)	Górnictwo odkrywkowe i kamieniołomy	powierzchnia wydobycia wynosi 25 hektarów	
(c)	Instalacje do produkcji: (i) Klinkieru cementowego w piecach obrotowych (ii) Wapna w piecach obrotowych (iii) Klinkieru cementowego lub wapna w innych piecach	zdolność produkcyjna: 500 ton na dzień zdolność produkcyjna przekraczająca 50 ton na dzień zdolność produkcyjna: 50 ton na dzień	
(d)	Instalacje do produkcji azbestu oraz wytwarzania produktów na bazie azbestu	*	
(e)	Instalacje do wytwarzania szkła, w tym włókna szklanego	wydajność topienia: 20 ton na dzień	
(f)	Instalacje do wytopu materiałów mineralnych, w tym produkcja włókien mineralnych	wydajność topienia: 20 ton na dzień	
(g)	Instalacje do wytwarzania produktów ceramicznych przez wypalanie, w tym dachówek, cegieł, cegieł ogniotrwałych, płytek, wyrobów kamionkowych lub porcelany	zdolność produkcyjna: 75 ton na dzień lub pojemność pieca: 4 m ³ i gęstość ustawienia produktu w piecu: 300 kg/m ³	

Nr	Rodzaj działalności	Próg wydajności (kolumna 1)	Próg zatrudnienia (kolumna 2)
4.	Przemysł chemiczny		
(a)	Instalacje chemiczne do wytwarzania na skalę przemysłową podstawowych związków organicznych, takich jak: <ul style="list-style-type: none"> (i) Węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne) (ii) Pochodne węglowodorów zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, octany, etery, nadtlarki, żywice epoksydowe (iii) Pochodne węglowodorów zawierające siarkę (iv) Pochodne węglowodorów zawierające azot, takie jak aminy, amidy, azotyny, nitrozwiązki lub azotany, nitryle, cyjaniany, izocyjaniany (v) Pochodne węglowodorów zawierające fosfor (vi) Pochodne węglowodorów zawierające rtęć (vii) Związki metaloorganiczne (viii) Podstawowe tworzywa sztuczne (polimery, włókna syntetyczne i włókna celulozowe) (ix) Kauczuki syntetyczne (x) Barwniki i pigmenty (xi) Środki powierzchniowo czynne 	*	
(b)	Instalacje chemiczne do produkcji na skalę przemysłową podstawowych związków nieorganicznych, takich jak: <ul style="list-style-type: none"> (i) Gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorek, fluor lub fluorowodór, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu (ii) Kwasy, takie jak kwas chromowy, kwas fluorowodorowy, kwas fosforowy, kwas azotowy, kwas chlorowodorowy, kwas siarkowy, oleum, kwasy siarkawe (iii) Zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu (iv) Sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, nadboran, azotan srebra (v) Niemetale, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, taki jak węglík wapnia, krzem, węglík krzemu 	*	10 zatrudnionych
(c)	Instalacje chemiczne do produkcji na skalę przemysłową nawozów fosforowych, azotowych lub potasowych (nawozów prostych lub złożonych)	*	
(d)	Instalacje chemiczne do produkcji na skalę przemysłową podstawowych środków ochrony roślin i biocydów	*	
(e)	Instalacje wykorzystujące proces chemiczny lub biologiczny do produkcji na skalę przemysłową podstawowych produktów farmaceutycznych	*	
(f)	Instalacje do produkcji na skalę przemysłową materiałów wybuchowych i produktów pirotechnicznych	*	10 zatrudnionych

Nr	Rodzaj działalności	Próg wydajności (kolumna 1)	Próg zatrudnienia (kolumna 2)
5.	Gospodarka odpadami i ściekami		
(a)	Instalacje do spalania, pirolizy, odzysku, chemicznego usuwania lub składowania odpadów niebezpiecznych	przyjmujące 10 ton na dobę	10 zatrudnionych
(b)	Instalacje do spalania odpadów komunalnych	zdolność produkcyjna: 3 tony na godzinę	
(c)	Instalacje do unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne	zdolność przetwarzania: 50 ton na dobę	
(d)	Składowiska (z wyłączeniem składowisk odpadów obojętnych)	przyjmujące 10 ton na dobę lub o całkowitej pojemności 25 000 ton	
(e)	Instalacje do unieszkodliwiania lub recyklingu padliny zwierzęcej lub odpadów zwierzęcych	zdolność produkcyjna: 10 ton na dobę	
(f)	Oczyszczalnie ścieków komunalnych	wydajność odpowiadająca liczbie 100 000 mieszkańców	
(g)	Niezależnie eksploatowane oczyszczalnie ścieków przemysłowych, które obsługują jedną lub więcej rodzajów działalności wymienionych w niniejszym aneksie	wydajność: 10 000 m ³ na dobę	
6.	Produkcja i przetwórstwo papieru i drewna		
(a)	Zakłady przemysłowe do produkcji pulpy drzewnej lub podobnych materiałów włóknistych	*	10 zatrudnionych
(b)	Zakłady przemysłowe do produkcji papieru i tektury oraz innych podstawowych produktów drewnopochodnych (takich jak płyta wiórowa, płyta pilśniowa i sklejka)	zdolność produkcyjna: 20 ton na dobę	
(c)	Zakłady przemysłowe do konserwacji drewna i produktów drewnopochodnych za pomocą środków chemicznych	zdolność produkcyjna: 50 m ³ na dobę	
7.	Intensywny chów lub hodowla inwentarza żywego i akwakultura		
(a)	Instalacje do intensywnej hodowli lub chowu drobiu lub świń	(i) 40 000 miejsc dla drobiu (ii) 2 000 miejsc dla świń (powyżej 30 kg) (iii) 750 miejsc dla macior	10 zatrudnionych
(b)	Intensywna akwakultura	1 000 ton ryb i skorupiaków na rok	10 zatrudnionych
8.	Produkty zwierzęce i roślinne w sektorze spożywczym		
(a)	Ubojnie	zdolność produkcyjna: 50 ton tusz na dobę	10 zatrudnionych
(b)	Obróbka i przetwórstwo produktów spożywczych i napojów z: (i) Surowców zwierzęcych (innych niż mleko) (ii) Surowców roślinnych	zdolność produkcyjna: 75 ton wyrobów gotowych na dobę zdolność produkcyjna: 300 ton wyrobów gotowych na dobę (średnia wartość kwartalna)	
(c)	Obróbka i przetwórstwo mleka	zdolność przetwarzania: 200 ton mleka na dobę (średnia wartość roczna)	

Nr	Rodzaj działalności	Próg wydajności (kolumna 1)	Próg zatrudnienia (kolumna 2)
9.	Inne rodzaje działalności		
(a)	Zakłady obróbki wstępnej (operacje takie jak mycie, bielenie, merceryzacja) lub barwienia włókien lub materiałów włókienniczych	zdolność przetwarzania: 10 ton na dobę	10 zatrudnionych
(b)	Zakłady garbowania skór	zdolność produkcyjna: 12 ton wyrobów gotowych na dobę	
(c)	Instalacje do obróbki powierzchniowej substancji, przedmiotów lub produktów przy użyciu rozpuszczalników organicznych, w szczególności do zdobienia, nadrukowywania, powlekania, odtłuszczenia, impregnacji, gruntowania, malowania, czyszczenia lub nasączenia	zużycie rozpuszczalnika: 150 kg na godzinę lub 200 ton na rok	
(d)	Instalacje do produkcji węgla (sadzy) lub elektrografitu poprzez spalanie lub grafityzację	*	
(e)	Instalacje do budowy i malowania statków lub do usuwania farby ze statków	wydajność dla statków o długości 100 m	

Wyjaśnienia:

Kolumna 1 zawiera próg wydajności, o którym mowa w artykule 7 ustęp 1 litera a).

Gwiazdka (*) wskazuje, że w danym przypadku nie określono progu wydajności (wszystkie zakłady są objęte obowiązkiem sprawozdawczości).

Kolumna 2 zawiera progi zatrudnienia, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 litera b).

„10 zatrudnionych” oznacza równowartość zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy.

ZAŁĄCZNIK II

ZANIECZYSZCZENIA

Nr	Numer CAS	Zanieczyszczenie	Wartość progowa dla uwolnień (kolumna 1)			Wartość progowa dla transferów zanieczyszczeń poza miejsce powstania (kolumna 2)	Wartość progowa dla wytwarzania, przetwarzania lub używania (kolumna 3)
			do powietrza (kolumna 1a)	do wody (kolumna 1b)	do gleby (kolumna 1c)		
			kg/rok	kg/rok	kg/rok		
1	74-82-8	Metan (CH ₄)	100 000	-	-	-	*
2	630-08-0	Tlenek węgla (CO)	500 000	-	-	-	*
3	124-38-9	Dwutlenek węgla (CO ₂)	100 milionów	-	-	-	*
4		Fluorowęglowodory (HFCs)	100	-	-	-	*
5	10024-97-2	Podtlenek azotu (N ₂ O)	10 000	-	-	-	*
6	7664-41-7	Amoniak (NH ₃)	10 000	-	-	-	10 000
7		Niemetanowe lotne związki organiczne (NMVOC)	100 000	-	-	-	*
8		Tlenki azotu (NO _x /NO ₂)	100 000	-	-	-	*
9		Perfluorowęglowodory (PFCs)	100	-	-	-	*
10	2551-62-4	Sześćciofluorek siarki (SF ₆)	50	-	-	-	*
11		Tlenki siarki (SO _x /SO ₂)	150 000	-	-	-	*
12		Całkowity azot	-	50 000	50 000	10 000	10 000
13		Całkowity fosfor	-	5 000	5 000	10 000	10 000
14		Wodorochlorofluorowęglowodory (HCFCs)	1	-	-	100	10 000
15		Chlorofluorowęglowodory (CFCs)	1	-	-	100	10 000
16		Halony	1	-	-	100	10 000
17	7440-38-2	Arsen i jego związki (oznaczone jako As)	20	5	5	50	50
18	7440-43-9	Kadm i jego związki (oznaczone jako Cd)	10	5	5	5	5
19	7440-47-3	Chrom i jego związki (oznaczone jako Cr)	100	50	50	200	10 000
20	7440-50-8	Miedź i jej związki (oznaczone jako Cu)	100	50	50	500	10 000
21	7439-97-6	Rtęć i jej związki (oznaczone jako Hg)	10	1	1	5	5
22	7440-02-0	Nikiel i jego związki (oznaczone jako Ni)	50	20	20	500	10 000
23	7439-92-1	Ołów i jego związki (oznaczone jako Pb)	200	20	20	50	50
24	7440-66-6	Cynk i jego związki (oznaczone jako Zn)	200	100	100	1 000	10 000
25	15972-60-8	Alachlor	-	1	1	5	10 000
26	309-00-2	Aldryna	1	1	1	1	1
27	1912-24-9	Atrazyna	-	1	1	5	10 000
28	57-74-9	Chlordan	1	1	1	1	1
29	143-50-0	Chlordekon	1	1	1	1	1
30	470-90-6	Chlorfenwinfos	-	1	1	5	10 000
31	85535-84-8	Chloroalkany, C ₁₀ -C ₁₃	-	1	1	10	10 000
32	2921-88-2	Chloropiryfos	-	1	1	5	10 000
33	50-29-3	DDT	1	1	1	1	1
34	107-06-2	1,2-dwuchloroetan (EDC)	1 000	10	10	100	10 000
35	75-09-2	Dwuchlorometan (DCM)	1 000	10	10	100	10 000

Nr	Numer CAS	Zanieczyszczenie	Wartość progowa dla uwolnień (kolumna 1)			Wartość progowa dla transferów zanieczyszczeń poza miejsce powstania (kolumna 2)	Wartość progowa dla wytwarzania, przetwarzania lub używania (kolumna 3)
			do powietrza (kolumna 1a)	do wody (kolumna 1b)	do gleby (kolumna 1c)		
			kg/rok	kg/rok	kg/rok		
36	60-57-1	Dieldryna	1	1	1	1	1
37	330-54-1	Diuron	-	1	1	5	10 000
38	115-29-7	Endosulfan	-	1	1	5	10 000
39	72-20-8	Endryna	1	1	1	1	1
40		Związki halogenoorganiczne (oznaczone jako AOX)	-	1 000	1 000	1 000	10 000
41	76-44-8	Heptachlor	1	1	1	1	1
42	118-74-1	Sześciochlorobenzen (HCB)	10	1	1	1	5
43	87-68-3	Sześciochlorobutadien (HCBd)	-	1	1	5	10 000
44	608-73-1	1,2,3,4,5,6-sześciochlorocykloheksan (HCH)	10	1	1	1	10
45	58-89-9	Lindan	1	1	1	1	1
46	2385-85-5	Mirex	1	1	1	1	1
47		PCDD + PCDF (dioksyiny + furany) (oznaczone jako TEQ)	0,001	0,001	0,001	0,001	0,001
48	608-93-5	Pentachlorobenzen	1	1	1	5	50
49	87-86-5	Pentachlorofenol (PCP)	10	1	1	5	10 000
50	1336-36-3	Polichlorowane dwufenyle (PCBs)	0,1	0,1	0,1	1	50
51	122-34-9	Symazyna	-	1	1	5	10 000
52	127-18-4	Czterochloroetylen (PER)	2 000	-	-	1 000	10 000
53	56-23-5	Czterochlorometan (TCM)	100	-	-	1 000	10 000
54	12002-48-1	Trichlorobenzeny (TCBs)	10	-	-	1 000	10 000
55	71-55-6	1,1,1-trichloroetan	100	-	-	1 000	10 000
56	79-34-5	1,1,2,2-tetrachloroetan	50	-	-	1 000	10 000
57	79-01-6	Trichloroetylen	2 000	-	-	1 000	10 000
58	67-66-3	Trichlorometan	500	-	-	1 000	10 000
59	8001-35-2	Toksafen	1	1	1	1	1
60	75-01-4	Chlorek winylu	1 000	10	10	100	10 000
61	120-12-7	Antracen	50	1	1	50	50
62	71-43-2	Benzen	1 000	200 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	200 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	2 000 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	10 000
63		Bromowane dwufenyletery (PBDE)	-	1	1	5	10 000
64		Nonylphenoletoxylate (NP/NPEs) i substancje pokrewne	-	1	1	5	10 000
65	100-41-4	Etylobenzen	-	200 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	200 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	2 000 (oznaczone jako BTEX) ^(e)	10 000
66	75-21-8	Tlenek etylenu	1 000	10	10	100	10 000
67	34123-59-6	Izoproturon	-	1	1	5	10 000
68	91-20-3	Naftalen	100	10	10	100	10 000
69		Związki organiczne cyny (jako całkowita Sn)	-	50	50	50	10 000

Nr	Numer CAS	Zanieczyszczenie	Wartość progowa dla uwolnień (kolumna 1)			Wartość progowa dla transferów zanieczyszczeń poza miejsce powstania (kolumna 2)	Wartość progowa dla wytwarzania, przetwarzania lub używania (kolumna 3)
			do powietrza (kolumna 1a)	do wody (kolumna 1b)	do gleby (kolumna 1c)		
			kg/rok	kg/rok	kg/rok		
70	117-81-7	Di-(2-etyloheksylo)ftalan (DEHP)	10	1	1	100	10 000
71	108-95-2	Fenole (jako całkowity C)	-	20	20	200	10 000
72		Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (PAHs) ^(b)	50	5	5	50	50
73	108-88-3	Toluen	-	200 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	200 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	2 000 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	10 000
74		Tributylocyna i jej związki	-	1	1	5	10 000
75		Trifenylocyna i jej związki	-	1	1	5	10 000
76		Całkowity węgiel organiczny (TOC) (jako całkowity C lub ChZT3)	-	50 000	-	-	**
77	1582-09-8	Trifluralin	-	1	1	5	10 000
78	1330-20-7	Ksylene	-	200 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	200 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	2 000 (oznaczone jako BTEX) ^(a)	10 000
79		Chlorki (jako całkowity Cl)	-	2 miliony	2 miliony	2 miliony	10 000 ^(c)
80		Chlor i jego związki nieorganiczne (jako HCl)	10 000	-	-	-	10 000
81	1332-21-4	Azbest	1	1	1	10	10 000
82		Cyjanki (jako całkowite CN)	-	50	50	500	10 000
83		Fluorki (jako całkowity F)	-	2 000	2 000	10 000	10 000 ^(c)
84		Fluor i jego związki nieorganiczne (oznaczane jako HF)	5 000	-	-	-	10 000
85	74-90-8	Cyjanowódor (HCN)	200	-	-	-	10 000
86		Pył zawieszony (PM ₁₀)	50 000	-	-	-	*

Wyjaśnienia:

Nadany zanieczyszczeniu numer CAS oznacza precyzyjny identyfikator w serwisie „Chemical Abstracts”.

Kolumna 1 zawiera wartości progowe, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 litera a) podpunkty i) oraz iv). W przypadku gdy wartość progowa podana w podkolumnie (powietrze, woda lub gleba) zostanie przekroczona, sprawozdawczość w zakresie uwolnień lub – dla zanieczyszczeń zawartych w ściekach przeznaczonych do oczyszczalni ścieków – w zakresie transferów do elementu środowiska wymienionego w tej podkolumnie wymagana jest w stosunku do danego zakładu, w odniesieniu tych Stron, które opowiedziały się za systemem sprawozdawczości zgodnie z artykułem 7 ustęp 1 litera a).

Kolumna 2 zawiera wartości progowe, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 litera a) podpunkt ii). W przypadku gdy wartość progowa podana w tej kolumnie zostanie przekroczona dla danego zanieczyszczenia, sprawozdawczość w zakresie transferów tego zanieczyszczenia poza miejsce powstania wymagana jest w stosunku do danego zakładu, w odniesieniu tych Stron, które opowiedziały się za systemem sprawozdawczości zgodnie z artykułem 7 ustęp 1 litera a) podpunkt ii).

Kolumna 3 zawiera wartości progowe, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 litera b). W przypadku gdy wartość progowa podana w tej kolumnie zostanie przekroczona dla danego zanieczyszczenia, sprawozdawczość w zakresie uwolnień i transferów tego zanieczyszczenia poza miejsce powstania wymagana jest w stosunku do danego zakładu, w odniesieniu tych Stron, które opowiedziały się za systemem sprawozdawczości zgodnie z artykułem 7 ustęp 1 litera b).

Myslnik (-) wskazuje, że dany parametr nie powoduje obowiązku sprawozdawczości.

Gwiazdka (*) wskazuje, że dla danego zanieczyszczenia należy stosować wartości progowe dotyczące uwolnień z kolumny (1)(a) zamiast wartości progowych dotyczących wytwarzania, przetwarzania lub używania.

Podwójna gwiazdka (**) wskazuje, że dla danego zanieczyszczenia należy stosować wartości progowe dotyczące uwolnień z kolumny (1)(b) zamiast wartości progowych dotyczących wytwarzania, przetwarzania lub używania.

Przypisy:

^(a) O pojedynczym zanieczyszczeniu należy sprawozdawać w przypadku, gdy przekroczona została wartość progowa dla BTEX (suma parametrów benzenu, toluenu, etylobenzenu, ksilenu).

^(b) Policykliczne węglowodory aromatyczne (PAHs) należy mierzyć jako benzo(a)piren (50-32-8), benzo(b)fluoranthene (205-99-2), benzo(k)fluoranthene (207-08-9), indeno(1,2,3-cd)pyren (193-39-5) (zaczepnięte z Protokołu w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości).

^(c) Jako związki nieorganiczne.

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

PROCESY UNIESZKODLIWIANIA ODPADÓW („D”)

- Składowanie na powierzchni ziemi (np. na składowiskach)
- Obróbka w glebie i ziemi (np. biodegradacja odpadów płynnych lub szlamów w glebie i ziemi)
- Składowanie przez głębokie zatłaczanie (np. wtryskiwanie odpadów, które można pompować do szybów, wysadów solnych lub naturalnie powstałych składnic)
- Retencja powierzchniowa (np. umieszczanie odpadów płynnych lub szlamów na poletkach osadowych lub lagunach)
- Specjalne procesy składowania (np. umieszczanie w uszczelnionych komórkach zamkniętych i odizolowanych wzajemnie od siebie i od środowiska)
- Uwalnianie do zbiorników wodnych z wyjątkiem mórz/oceanów
- Uwalnianie do mórz/oceanów, w tym lokowanie na dnie mórz
- Obróbka biologiczna niewymieniona w innym punkcie niniejszego załącznika, w wyniku której powstają związki lub mieszaniny usuwane za pomocą któregośkolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części
- Obróbka fizykochemiczna niewymieniona w innym punkcie niniejszego załącznika, w wyniku której powstają związki lub mieszaniny usuwane za pomocą któregośkolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części (np. parowanie, suszenie, kalcynacja, neutralizowanie, strącanie)
- Spalanie na powierzchni ziemi
- Spalanie na morzu
- Stałe składowanie (np. lokowanie w pojemnikach w kopalni)
- Sporządzanie mieszanek lub mieszanie przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części
- Przepakowywanie przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części
- Magazynowanie w czasie któregośkolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części

CZĘŚĆ B

PROCESY ODZYSKU ODPADÓW („R”)

- Wykorzystanie jako paliwa (innego niż w drodze bezpośredniego spalania) lub innego środka wytwarzania energii
- Recykling/odzysk rozpuszczalników
- Recykling/odzysk substancji organicznych, które nie są używane jako rozpuszczalniki
- Recykling/odzysk metali i związków metali
- Recykling/odzysk innych materiałów nieorganicznych
- Regeneracja kwasów lub zasad
- Odzyskiwanie składników stosowanych do usuwania zanieczyszczeń
- Odzyskiwanie składników z katalizatorów

- Powtórna rafinacja oleju lub inne sposoby ponownego wykorzystania oleju
 - Rozprowadzenie na powierzchni ziemi w celu nawożenia lub ekologicznego ulepszania gleby
 - Wykorzystanie pozostałości otrzymanych w wyniku któregokolwiek z działań wymienionych w niniejszej części
 - Wymiana odpadów w celu poddania któremukolwiek z działań wymienionych w niniejszej części
 - Magazynowanie odpadów przeznaczonych do wykorzystania przy użyciu któregokolwiek z procesów wymienionych w niniejszej części
-

ZAŁĄCZNIK IV

ARBITRAŻ

1. W przypadku poddania sporu arbitrażowi zgodnie z artykułem 23 ustęp 2 niniejszego Protokołu, strona lub strony powiadamiają drugą stronę lub strony przy pomocy środków dyplomatycznych, jak również sekretariat o przedmiocie arbitrażu, wskazując w szczególności artykuły niniejszego Protokołu, których interpretacja lub zastosowanie jest przedmiotem sporu. Sekretariat przekazuje otrzymaną informację wszystkim stronom niniejszego Protokołu.
2. Trybunał arbitrażowy składa się z trzech członków. Zarówno strona lub strony skarżące, jak i przeciwna strona lub strony sporu wyznaczają po jednym arbitrze, a dwóch wyznaczonych w ten sposób arbitrów wyznacza wspólnie trzeciego arbitra, który jest przewodniczącym trybunału arbitrażowego. Przewodniczący trybunału arbitrażowego nie może być obywatelem żadnej ze stron sporu, mieć stałego miejsca pobytu na terytorium żadnej z tych stron, być zatrudnionym przez którąś ze stron ani być związanym w żadnym charakterze ze sporną sprawą.
3. Jeżeli przewodniczący trybunału arbitrażowego nie został wyznaczony w terminie dwóch miesięcy od wyznaczenia drugiego arbitra, Sekretarz Wykonawczy Europejskiej Komisji Gospodarczej, na prośbę jednej ze stron sporu, wyznacza przewodniczącego w terminie następnych dwóch miesięcy.
4. Jeżeli jedna ze stron sporu nie wyznaczy arbitra w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia, o którym mowa w ustępie 1, druga strona może poinformować o tym Sekretarza Wykonawczego Europejskiej Komisji Gospodarczej, który wyznaczy przewodniczącego trybunału arbitrażowego w terminie następnych dwóch miesięcy. Po otrzymaniu nominacji przewodniczący trybunału arbitrażowego zwraca się do strony, która nie wyznaczyła arbitra, z wnioskiem o jego wyznaczenie w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli strona nie uczyni tego w wyznaczonym okresie, przewodniczący informuje o tym Sekretarza Wykonawczego Europejskiej Komisji Gospodarczej, który dokonuje tej nominacji w terminie kolejnych dwóch miesięcy.
5. Trybunał arbitrażowy wydaje decyzje zgodnie z prawem międzynarodowym oraz z postanowieniami niniejszego Protokołu.
6. Każdy trybunał arbitrażowy ustanowiony na mocy postanowień zawartych w niniejszym załączniku formułuje własne przepisy proceduralne.
7. Decyzje trybunału arbitrażowego, dotyczące zarówno spraw proceduralnych, jak i materialnych, są podejmowane większością głosów jego członków.
8. Trybunał może zastosować wszelkie odpowiednie środki dla ustalenia faktów.
9. Strony sporu ułatwiają pracę trybunału arbitrażowego oraz, wykorzystując wszelkie środki, którymi dysponują, w szczególności:
 - a) dostarczają wszelkich stosownych dokumentów, urządzeń i informacji; oraz
 - b) umożliwiają, w razie potrzeby, powoływanie świadków lub ekspertów oraz uzyskiwanie ich dowodów.
10. Strony i arbitrzy są zobowiązani przestrzegać poufnego charakteru każdej informacji, którą otrzymują poufnie w czasie procedury trybunału arbitrażowego.
11. Trybunał arbitrażowy może, na wniosek jednej ze Stron, zalecić przejściowe środki ochrony.
12. Jeżeli jedna ze stron sporu nie stawia się przed trybunałem arbitrażowym lub nie podejmuje obrony w sprawie, druga strona może zażądać, aby trybunał arbitrażowy kontynuował postępowanie i przedstawił decyzję końcową. Nieobecność strony lub niepodjęcie przez stronę obrony w sprawie nie stanowi przeszkody dla procesu. Trybunał arbitrażowy przed przedstawieniem decyzji końcowej musi upewnić się, że skarga jest właściwie uzasadniona w świetle faktów i prawa.

13. Trybunał arbitrażowy może wysłuchać i uznać wzajemne roszczenia przeciwne pochodzące bezpośrednio z przedmiotu sporu.
 14. Wydatki trybunału arbitrażowego, w tym wynagrodzenie jego członków, ponoszą strony sporu w równych częściach, jeżeli Trybunał nie określi tego inaczej z powodu szczególnych okoliczności sprawy. Trybunał prowadzi spis wszystkich wydatków i sporządza dla stron na ten temat komunikat końcowy.
 15. Każda ze Stron niniejszego Protokołu mająca interes prawny dotyczący przedmiotu sporu, i której może dotyczyć decyzja w danej sprawie, może za zgodą trybunału interweniować w postępowaniu.
 16. Trybunał arbitrażowy wydaje wyrok w terminie pięciu miesięcy od daty powołania, chyba że uzna za konieczne przedłużenie terminu na okres nieprzekraczający kolejnych pięciu miesięcy.
 17. Wyrok trybunału arbitrażowego podlega uzasadnieniu. Wyrok jest ostateczny i wiążący dla wszystkich stron sporu. Trybunał arbitrażowy przekazuje wyrok Stronom sporu oraz sekretariatowi. Sekretariat przekazuje otrzymaną informację wszystkim Stronom niniejszego Protokołu.
 18. Każdy spór, który może powstać między stronami, dotyczący interpretacji lub wykonania wyroku końcowego, może być przedłożony przez każdą z tych stron trybunałowi arbitrażowemu, który wydał decyzję, lub, jeżeli trybunał nie może zostać zwołany, innemu trybunałowi utworzonemu w tym celu w ten sam sposób, w jaki został powołany pierwszy trybunał.
-

ZAŁĄCZNIK B

Deklaracja Wspólnoty Europejskiej zgodnie z artykułem 26 ustęp 4 Protokołu EKG-ONZ w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń

Wspólnota Europejska oświadcza, że zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 175 ustęp 1, posiada kompetencje do zawierania umów międzynarodowych oraz wykonywania zobowiązań z nich wynikających, które przyczyniają się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- ochrony zdrowia ludzkiego,
- ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych,
- wspierania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego.

Rejestry uwalniania i transferu zanieczyszczeń stanowią odpowiednie narzędzia służące zachęcaniu do poprawy wyników osiągniętych w zakresie ochrony środowiska naturalnego, udostępnianiu społeczeństwu informacji na temat uwolnionych zanieczyszczeń i służące właściwym organom do analizowania tendencji, przedstawiania postępu w zmniejszaniu poziomu zanieczyszczeń, wspierania monitorowania zgodności oraz oceniania postępów, przyczyniając się tym samym do osiągnięcia powyższych celów.

Ponadto Wspólnota Europejska oświadcza, że przyjęła już przepisy prawne, wiążące jej Państwa Członkowskie, obejmujące swoim zakresem sprawy regulowane niniejszym Protokołem, oraz przekaze i uaktualni, stosownie, wykaz tych przepisów prawnych zgodnie z art. 26 ust. 4.

Wspólnota Europejska jest odpowiedzialna za wykonanie tych zobowiązań wynikających z Protokołu, które są objęte obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego.

Wykonywanie przez Wspólnotę jej kompetencji podlega z definicji stałemu rozwojowi.

DECYZJA RADY

z dnia 23 stycznia 2006 r.

umożliwiająca krajom objętym europejską polityką sąsiedztwa, jak również Rosji korzystanie z Programu Pomocy Technicznej i Wymiany Informacji (TAIEX)

(2006/62/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 181a ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dziedzinie pomocy przedakcesyjnej pośrednie zarządzanie scentralizowane okazało się w przeszłości cennym narzędziem, szczególnie w zakresie działań Biura Wymiany Informacji o Pomocy Technicznej (TAIEX).
- (2) Celem europejskiej polityki sąsiedztwa (ENP), jak określono w dokumencie strategicznym Komisji przyjętym w maju 2004 r., jest wspólne korzystanie z krajami sąsiadującymi z rozszerzenia Unii Europejskiej w 2004 r. oraz wykorzystanie niektórych instrumentów i doświadczenia zdobytego w procesie rozszerzenia do zbliżenia krajów partnerskich do UE, dążąc do stopniowej integracji gospodarczej i pogłębienia integracji politycznej. Państwa w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa powinny mieć więc możliwość korzystania z TAIEX.
- (3) Na piętnastym szczycie UE–Rosja, który odbył się dnia 10 maja 2005 r., UE i Rosja przyjęły „mapy drogowe” dotyczące stworzenia czterech wspólnych obszarów, określające podobne do ENP cele, to znaczy wzmocnienie współpracy i dążenie do zbliżenia przepisów i ustawodawstw do wyższych standardów.
- (4) Rosja będzie uprawniona do korzystania z funduszy w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI).
- (5) Artykuł 54 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ („rozporządzenie finansowe”) pozwala na wykonanie budżetu Wspólnoty poprzez pośrednie zarządzanie scentralizowane i określa szczególne warunki dotyczące wykonania budżetu, pod warunkiem że uprawnia do tego akt podstawowy danego programu.
- (6) Niezbędne jest zharmonizowane wdrożenie pomocy poprzez TAIEX. Niniejsza decyzja powinna wobec tego stosować takie samo podejście jak rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z dnia 18 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy gospodarczej dla niektórych krajów Europy Środkowej i Wschodniej ⁽³⁾ (Phare), rozporządzenie Rady (WE) nr 2666/2000 z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie pomocy dla Albanii, Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Republiki Federalnej Jugosławii i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii ⁽⁴⁾ (CARDS) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 2500/2001 z dnia 17 grudnia 2001 r. dotyczące przedakcesyjnej pomocy finansowej dla Turcji ⁽⁵⁾.
- (7) Część działań określonych w rozporządzeniu Rady (WE, Euratom) nr 99/2000 z dnia 29 grudnia 1999 r. dotyczącym świadczenia pomocy dla państw partnerskich w Europie Wschodniej i Azji Środkowej ⁽⁶⁾ wchodzi w zakres Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej („Traktat Euratom”). Aspekty te nie są objęte niniejszą decyzją.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Celem niniejszej decyzji jest umożliwienie krajom objętym europejską polityką sąsiedztwa oraz Rosji, w szczególności tym wdrażającym plany działania lub „mapy drogowe”, korzystanie z pomocy poprzez TAIEX, który dostarczy ukierunkowaną pomoc techniczną, zapewniającą krajom partnerskim wsparcie w interpretacji i opracowywaniu prawodawstwa związanego z planami działania oraz w zakresie wdrażania i egzekwowania.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2257/2004 (Dz.U. L 389 z 30.12.2004, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 306 z 7.12.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2112/2005 (Dz.U. L 344 z 27.12.2005, str. 23).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 342 z 27.12.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2112/2005.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 12 z 18.1.2000, str. 1.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Artykuł 2

W celu wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1488/96 z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie środków finansowych i technicznych (MEDA) towarzyszących reformom struktur gospodarczych i społecznych w ramach partnerstwa Eurośródziemnomorskiego⁽¹⁾ i rozporządzenia (WE, Euratom) nr 99/2000 Komisja może, zgodnie z art. 54 ust. 2 rozporządzenia finansowego, podjąć decyzję o powierzeniu zadań władzy publicznej, w szczególności zadań związanych z wykonaniem budżetu wynikających z takiej decyzji, organowi wdrażającemu program TAIEX realizowany zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3906/89, rozporządzeniem (WE) nr 2666/2000 oraz rozporządzeniem (WE) nr 2500/2001.

Artykuł 3

Niniejszej decyzji nie stosuje się do tych części działań wdrażanych w ramach rozporządzenia (WE, Euratom) nr 99/2000, które wchodzą w zakres Traktatu Euratom.

Artykuł 4

Działania, do których uprawnia niniejsza decyzja, są finansowane z linii budżetowej 19 06 01 Pomoc dla krajów partnerskich w Europie Wschodniej i w Azji Środkowej, związanej z nią linii budżetowej na koszty administracyjne 19 01 04 07, linii budżetowej 19 08 02 01 MEDA (działania towarzyszące reformom struktury gospodarczej i społecznej śródziemnomorskich krajów trzecich) oraz związanej z nią linii budżetowej na koszty administracyjne 19 01 04 06.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 stycznia 2006 r.

W imieniu Rady

J. PRÖLL

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 30.7.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2112/2005.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 listopada 2003 r.

dotycząca programu pomocy, który zamierzają wprowadzić Włochy, region Piemont, na rzecz ograniczenia zanieczyszczenia powietrza na jego terytorium

(notyfikowana jako dokument nr C(2003) 3520)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/63/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁾,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

(1) W piśmie z dnia 16 grudnia 2002 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 18 grudnia 2002 r. (A/39321) oraz piśmie z dnia 20 grudnia 2002 r., zarejestrowanym dnia 31 grudnia 2002 r. (A/39483), władze włoskie zgłosiły, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE, program pomocy regionu Piemont, dotyczący rozbudowy sieci stacji dystrybucji gazu ziemnego dla pojazdów samochodowych.

(2) W piśmie D/50722 z dnia 3 lutego 2003 r. Komisja zwróciła się o dodatkowe informacje w zakresie zgłoszonego programu pomocy.

(3) Władze włoskie przekazały informacje uzupełniające w piśmie A/32278, z dnia 25 marca 2003 r., zarejestrowanym w dniu 28 marca 2003 r.

(4) W piśmie SG(2003) D/229965 z dnia 28 maja 2003 r. Komisja poinformowała Włochy, iż podjęła decyzję o wszczęciu postępowania określonego w art. 88 ust. 2 Traktatu WE w związku z proponowanym programem pomocy.

(5) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie (jednego miesiąca), zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

(6) Komisja otrzymała uwagi stron trzecich w dniu 29 sierpnia 2003 r. (*Bundesverband der deutschen Gas- und Wasserwirtschaft e. V.*, BGW, Niemcy), w dniu 1 września 2003 r. (*Bundesministerium der Finanzen*, Niemcy), w dniu 2 września 2003 r. (*OMV Erdgas*, Austria).

(7) Oficjalna odpowiedź Włoch – po dwukrotnym zwróceniu się władz włoskich w dniach 10 lipca i 5 sierpnia 2003 r. o przedłużenie terminu wyznaczonego na odpowiedź i po udzieleniu przez Komisję zgody na to przedłużenie w dniu 7 sierpnia 2003 r. – została przekazana w piśmie z dnia 10 października 2003 r. (A/37006).

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 183 z 2.8.2003, str. 5.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS PROGRAMU POMOCY

2.1. Podstawa prawna i cel programu pomocy

- (8) Zgłoszona pomoc opiera się na przepisach następujących aktów prawnych:

A. Ustawodawstwo podstawowe

- Decyzja Zarządu Regionu (DGR) nr 67-7675 z dnia 11 listopada 2002 r. „Program rozbudowy sieci sprzedaży gazu ziemnego stosowanego jako paliwa dla pojazdów samochodowych. Przeniesienie do gmin środków na dofinansowanie przedsiębiorstw zamierzających zrealizować inwestycje w stacje dystrybucji gazu ziemnego dla pojazdów samochodowych. Określenie terminów składania wniosków oraz kryteria ich oceny”;

B. Ustawodawstwo dodatkowe

- Ustawa nr 426 z dnia 9 grudnia 1998 r. „Nowe działania w zakresie ochrony środowiska”,
- Dekret ministerialny z dnia 22 grudnia 2000 r. „Określenie krajowej sieci gazociągów na podstawie art. 9 dekretu z mocą ustawy nr 164 z dnia 23 maja 2000 r.”,
- Dekret ministerialny nr 256 z dnia 17 lipca 1998 r. „Rozporządzenie wprowadzające przepisy w zakresie ulg dla pojazdów zasilanych gazem ziemnym lub gazem płynnym (LPG)”,
- Dekret ministerialny z dnia 28 maja 1999 r. „Udzielanie przez Kasę Depozytów i Pożyczek kredytów dla jednostek samorządu terytorialnego na finansowanie działań w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w ustawie nr 426 z dnia 9 grudnia 1998 r.”,
- Dekret ministerialny z dnia 5 kwietnia 2001 r. „Dotacje bezpośrednie dla obywateli z tytułu zakupu pojazdów elektrycznych i pojazdów zasilanych gazem ziemnym lub LPG oraz montażu instalacji na gaz ziemny i LPG”,
- Decyzja Zarządu Regionu nr 13-7622 „Rozpowszechnianie stosowania gazu ziemnego i LPG, jak również innych nowoczesnych sposobów zasilania o niewielkim wpływie na środowisko w pojazdach wykorzystywanych do świadczenia usług użyteczności publicznej. Określenie kryteriów rozdziału i przeniesienie środków do prowincji”;

- Decyzja Zarządu Regionu nr 62-6806 „Kryteria ogólne i zasady finansowania Planu inwestycji w lokalny transport publiczny w Piemontcie, na podstawie ustawy 194/98. Przyznanie na rzecz Regionalnej Dyrekcji Transportu kwoty 9 009 895,07 EUR w dziale budżetu 25192/2002”.

- (9) Program dotyczy rozbudowy sieci stacji paliwowych zajmujących się dystrybucją gazu ziemnego (metanu) dla pojazdów samochodowych. Obecnie na terytorium Piemontu istnieje jedynie dwanaście tego typu stacji, w porównaniu z 80 działającymi w regionie Emilia Romagna i 64 w regionie Wenecja Euganejska. Uznaje się, iż liczba ta jest niewystarczająca do spełnienia celu z Kioto w zakresie redukcji emisji CO₂ – do poziomu ustalonego w przepisach krajowych i regionalnych – oraz do ograniczenia wpływu na środowisko innych substancji niebezpiecznych istniejących w atmosferze poprzez redukcję w skali regionalnej poziomu następujących związków: a) dwutlenku siarki; b) pyłu drobnego; c) benzenu. Emisja tych związków zanieczyszczających jest konsekwencją zagęszczenia ruchu drogowego i nadmiernego stosowania określonej mieszanki paliw tradycyjnych. Z tego powodu region Piemont skoncentrował swoje działania na kwestii transportu publicznego i prywatnego, zarówno w zakresie natężenia ruchu/struktury pojazdów, jak i dystrybucji paliw.

2.2. Forma pomocy

- (10) Proponowana pomoc udzielana jest w formie dotacji.

2.3. Intensywność, beneficjenci i koszty kwalifikowane

- (11) Wysokość pomocy wynosi 150 000 EUR na jedną stację paliw. Nie została wskazana jej intensywność. Koszty kwalifikowane i beneficjenci zostali opisani w części 4 „Uwagi Włoch”.

2.4. Budżet i czas trwania

- (12) Budżet programu wynosi około 5 mln EUR. Czas trwania programu zależy od środków budżetowych, które zostały rozłożone na lata 2002, 2003 i 2004.

3. POWODY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (13) W decyzji z dnia 28 maja 2003 r. (w dalszej części zwanej decyzją o wszczęciu postępowania) Komisja przedstawiła wątpliwości, jakie budzi pod wieloma względami zgłoszony program pomocy.

3.1. Wątpliwości w zakresie wysokości pomocy

- (14) Komisja zauważyła, że kwota pomocy przekracza górny pułap w wysokości 100 000 EUR, który może zostać przyznany jednemu przedsiębiorstwu w okresie trzech lat, ustalony w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis*⁽³⁾ i stwierdziła, iż włoskie władze nie zamierzają obniżyć planowanego dotacji w wysokości 150 000 EUR na jedną stację tankowania, ponieważ kwota ta miałaby stanowić minimalną kwotę mogącą zachęcić do inwestycji w nowe stacje tankowania gazu w regionie.

3.2. Wątpliwości w zakresie odległości sieci od granic wewnątrzspółnotowych oraz w zakresie możliwego wpływu programu pomocy na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, jako że programu nie można traktować jako pomocy *de minimis*

- (15) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zauważyła, że z pierwszej analizy wynika, iż istnieje możliwość wpływu programu na wymianę handlową, jako że gaz ziemny jest przedmiotem obrotu międzynarodowego, a stacje tankowania mogą być ulokowane w pobliżu granicy.

3.3. Wątpliwości w zakresie własności stacji tankowania gazu ziemnego i tożsamości beneficjentów pomocy

- (16) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nawiązała do wcześniejszej decyzji, wydanej w podobnym przypadku – decyzji 1999/705/WE z dnia 20 lipca 1999 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Niderlandy na rzecz 633 niderlandzkich stacji paliw usytuowanych w regionach graniczących z Niemcami⁽⁴⁾. Powyższa decyzja została potwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 czerwca 2002 r.⁽⁵⁾

3.4. Wątpliwości w zakresie wpływu programu pomocy na środowisko

- (17) Komisja zauważyła, iż w zgłoszeniu pomocy włoskie władze nie wykazały w jasny sposób, że korzyści dla środowiska, jakie miałyby przynieść wdrożenie pomocy, są realne.
- (18) Dwie kwestie wskazane w decyzji 1999/705/WE i w późniejszym wyroku Trybunału Sprawiedliwości, o których mowa w pkt 16, mają szczególne znaczenie dla analizy niniejszego przypadku.

- (19) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła szczególną uwagę na kwestię prawidłowego określenia „beneficjenta”, który może być podmiotem innym i nietożsamym ze „stacją tankowania”. Taki przypadek miałby miejsce, na przykład, jeżeli a) ten sam właściciel posiadałby lub zarządzałby kilkoma stacjami lub b) ten sam dystrybutor złożyłby kilka wniosków o dofinansowanie. Dla dużego przedsiębiorstwa petrochemicznego całkiem realne jest posiadanie *de facto* kontroli nad zarządzaniem stacją dystrybucji paliw na podstawie umowy zakupu na zasadzie wyłączności lub innych rodzajów umów.

- (20) W konsekwencji, aby sprawdzić, czy nie dochodzi do niezgodnej ze wspólnym rynkiem kumulacji pomocy, Komisja dokonała klasyfikacji stacji tankowania według sześciu kategorii, z czego trzy najważniejsze to:

a) kategoria dystrybutorów-właścicieli (ang. *dealer-owned/dealer-operated*, w dalszej części zwana Do/Do), w której dystrybutor jest właścicielem stacji i zarządza nią na własne ryzyko, a jednocześnie jest związany z przedsiębiorstwem petrochemicznym (dostawcą) umową zakupu na zasadzie wyłączności;

b) kategoria dystrybutorów-dzierżawców (ang. *company-owned/dealer-operated*, w dalszej części zwana Co/Do), w której dystrybutor dzierżawi stację i zarządza nią na własne ryzyko, a jednocześnie jest związany z dostawcą umową zakupu na zasadzie wyłączności;

c) kategoria dystrybutorów zależnych (ang. *company-owned/company-operated*, w dalszej części zwana Co/Co), w której stacja zarządzana jest przez pracowników lub podmioty zależne od przedsiębiorstwa petrochemicznego. W tym przypadku zarządzający nie ponoszą ryzyka i nie mogą dowolnie wybierać dostawców.

- (21) Obowiązek wykazania, kto jest rzeczywistym właścicielem stacji tankowania i jakiego rodzaju stosunek umowny łączy dostawcę z dystrybutorem, spoczywa na władzach włoskich. W tym celu Komisja skierowała do włoskich władz dwa zapytania dotyczące odpowiednio 1) propozycji zmiany programu w taki sposób, by był on zgodny ze wszystkimi przepisami rozporządzenia (WE) nr 69/2001⁽⁶⁾ oraz 2) struktury własnościowej stacji tankowania, a także wielkości przedsiębiorstw beneficjentów. W szczególności Komisja zwróciła się z zapytaniem, czy wszystkie stacje – lub część nowych stacji – wejdą w skład sieci sprzedaży należącej do któregoś z dużych przedsiębiorstw lub międzynarodowych grup petrochemicznych.

⁽³⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 30.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 280 z 30.10.1999, str. 87.

⁽⁵⁾ Sprawa C-382/99 „Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich”, Zb.Orz. 2002 str. I-5163.

⁽⁶⁾ Patrz: przypis 3.

(22) Komisja uznała za niewystarczające odpowiedzi udzielone przez władze włoskie. Z jednej strony nie były one bowiem w stanie wykluczyć, że wnioski o dopłaty mogłyby być składane wielokrotnie przez różne stacje należące do tego samego dużego przedsiębiorstwa. Z drugiej strony nie dostarczono dowodów na to, iż zarządzającego (podmiot zarządzający stacją) wiązałyby z dostawcą umowa⁽⁷⁾ tak skonstruowana, by nie pozostawiać zarządzającemu żadnych możliwości podejmowania samodzielnych decyzji.

3.5. Wątpliwości w zakresie kosztów kwalifikowanych

(23) Komisja zauważyła, że pomoc inwestycyjna nie jest w wyraźny sposób związana z żadnymi kosztami kwalifikowanymi w rozumieniu wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego⁽⁸⁾, a w szczególności pkt 37 powyższych wytycznych. Z drugiej strony pomoc inwestycyjna, zgłoszona w ramach rozpatrywanego programu pomocy, nie należy do żadnej z kategorii, o których mowa w pkt 29 (pomoc inwestycyjna mająca na celu umożliwienie osiągnięcia norm wykraczających ponad obowiązujące normy wspólnotowe), 30 (oszczędność energii), 31 (skorzystanie z produkcji energii elektrycznej i ciepła) oraz 32 (wspieranie odnawialnych źródeł energii) wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy na rzecz ochrony środowiska naturalnego⁽⁹⁾.

3.6. Uwagi końcowe

(24) Pomimo wątpliwości Komisja uznała, iż istniało założenie *a priori*, że ewentualne zakłócenia konkurencji będą miały ograniczony charakter.

(25) Komisja zauważyła również, że rozpatrywany program pomocy nie jest zgodny także z innymi wytycznymi lub przepisami.

4. UWAGI WŁOCH

4.1. Oddziaływanie programu pomocy na środowisko

(26) W przedłożonych uwagach władze włoskie wyrażają opinię, że aby zrealizować cele z Kioto – zawarte w przepisach wspólnotowych oraz w prawodawstwie włoskim – konieczne jest podjęcie działań na polu jednej z najbardziej zanieczyszczających środowisko sfer działalności człowieka, jaką jest transport drogowy (mobilność). Związki CO₂, PM₁₀, PM_{2,5} i NO₂ to główne czynniki zanieczyszczające, powstające w wyniku tej działalności, a gaz ziemny stanowi najlepszą alternatywę dla paliw tradycyjnych. Rozpowszechnienie jego wykorzystania powinno dotyczyć zarówno transportu publicz-

nego, pojazdów służących użyteczności publicznej, jak i transportu drogowego towarów.

(27) Poza tym w Piemencie ruch pojazdów samochodowych w centrach miast liczących ponad 10 000 mieszkańców poddany jest ograniczeniom. W tym zakresie gaz ziemny może pełnić znaczącą rolę w realizacji celu zrównoważonej mobilności.

(28) Potwierdzeniem znaczącej redukcji emisji substancji zanieczyszczających w wyniku zastąpienia pojazdów zasilanych paliwami tradycyjnymi (autobusów, samochodów ciężarowych, dostawczych itd.) pojazdami zasilanymi gazem ziemnym są dane statyczne dostarczone przez piemontskie władze regionalne.

(29) Sama Komisja proponowała zastąpienie 20 % zużycia benzyny i oleju napędowego, wykorzystywanych dla potrzeb transportu drogowego, paliwami alternatywnymi, a gaz ziemny został wskazany jako jedno z paliw, które może znacząco przyczynić się do realizacji tego założenia.

4.2. Wielkość pomocy

(30) W przedłożonych uwagach włoskie władze uznają, że dopłata 150 000 EUR dla każdej stacji paliw stanowi minimalną kwotę, mogącą stanowić zachętę i promować inwestycje, polegające zarówno na realizacji infrastruktury w formie nowych stacji tankowania gazu ziemnego dla pojazdów samochodowych, jak i w formie nowych punktów tankowania (dystrybutor lub pompa wraz z odpowiednią infrastrukturą) na terenie stacji już istniejących. Kwota 150 000 EUR opiera się na szacunkowym wyliczeniu wysokości minimalnej zachęty w sektorze, w którym rentowność w normalnych warunkach rynkowych uznawana jest za niską ze względu na długi okres amortyzacji kapitału i bardzo niski poziom marż. Dowodzi tego fakt, iż w ostatnich 25 latach powstało jedynie sześć punktów sprzedaży.

(31) Na poparcie swoich argumentów władze włoskie dostarczyły Komisji szacunkowe wyliczenia marży operacyjnej, realizowanej przez właściciela średniej wielkości stacji, oparte na kosztach liczonych dla hipotetycznej stacji tankowania gazu ziemnego dla pojazdów samochodowych przyłączonej do gazociągu pod ciśnieniem między 5 a 12 barów. Marża operacyjna bez odliczania kosztów zmiennych i kosztów stałych wynosi 0,069 EUR/m³ sprzedanego gazu. Po odjęciu kosztów zmiennych poziom zysku spada do 0,040 EUR/m³ (marża średnio stosowana przez zarządzającego stacją), z czego trzeba jeszcze potrącić roczne koszty stałe (koszty zatrudnienia, utrzymania stacji i koszty administracyjne) szacowane na 10 000 EUR w skali roku.

(32) W przykładzie opisanym przez włoskie władze jedynie 2,51 % rocznego obrotu stacji paliw pochodzi ze sprzedaży gazu ziemnego.

⁽⁷⁾ Na przykład umowa zakupu na zasadzie wyłączności lub inna umowa wiążąca – oraz ewentualnie specjalne klauzule o wyłączności, wiążące dostawcę i stację paliw.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

⁽⁹⁾ W pkt 68–71 wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego (Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3) znajduje się odwołanie do zobowiązania określonego w protokole z Kioto, podpisanego przez Państwa Członkowskie i przez Wspólnotę, do ograniczenia lub zmniejszenia emisji gazów powodujących efekt cieplarniany, ale stwierdza się także, iż „nadal jest zbyt wcześnie, by określać kryteria zatwierdzania jakiegokolwiek tego rodzaju pomocy [przynawanej przez Państwa Członkowskie]”.

4.3. Koszty inwestycji w stacje dystrybucji

- (33) W swojej odpowiedzi władze włoskie przekazały szczegółowy wykaz kwalifikowanych kosztów inwestycyjnych. Są to wyłącznie urządzenia i oprzyrządowanie, niezbędne do tankowania gazu oraz do zapewnienia bezpieczeństwa stacji, a w szczególności:
- kabina pomiarowa,
 - sprzężarki,
 - zbiorniki wyrównawcze,
 - aparatura kontrolna i panele sterowania gazem,
 - obudowa sprzężarek,
 - agregaty chłodzące,
 - kabiny elektryczne,
 - podwójne dystrybutory szybkiego tankowania,
 - zadaszenia dystrybutorów gazu,
 - inne ewentualne wyposażenie, niezbędne do tankowania gazu ziemnego i zapewnienia bezpieczeństwa stacji.
- (34) Koszty powyższego wyposażenia, licząc wyłącznie koszty kwalifikujące się do dofinansowania, według władz włoskich wynoszą średnio 500 000 EUR, jeżeli rozpatruje się systemy sprężania połączone z gazociągiem przyłączem o ciśnieniu między 5 a 12 barów.
- (35) Do innych kosztów, uznanych za niekwalifikowane, zaliczają się: przyłącza do rurociągu gazowego, do sieci elektrycznej i do innych mediów (które średnio wynoszą około 100 000 EUR, z możliwymi wahaniami, uzależnionymi przede wszystkim od odległości i rodzaju terenu); zakup gruntu; roboty budowlane (połączenie z siecią drogową); koszty dodatkowe (koszty projektu, pozyskanie niezbędnych zezwoleń i koncesji). Wszystkie te koszty pokrywa w całości inwestor.
- (36) Mimo że nie jest konieczna dalsza analiza kwot związanych z podanymi przez włoskie władze kosztami inwestycji w dodatkowy punkt sprzedaży gazu ziemnego na istniejącej już stacji paliw, ponieważ podjęta została decyzja o nietraktowaniu proponowanego programu jako pomocy państwa, Komisja uznaje za dopuszczalną maksymalną kwotę 300 000 EUR na koszty realizacji stanowiska tankowania gazu, na podstawie warunków rynkowych w innych Państwach Członkowskich.

4.4. Odległość sieci od granic wewnątrzspółnotowych i możliwy wpływ programu pomocy na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi

- (37) Biorąc pod uwagę szczególną strukturę oferty krajowej, a także w wyniku strategicznych wyborów, podjętych w przeszłości w celu zróżnicowania oferty i ograniczenia uzależnienia od ropy naftowej, Włochy posiadają bardzo wysoki udział gazu ziemnego w strukturze głównych paliw samochodowych.
- (38) W poniższej tabeli zestawiono sytuację Włoch oraz innych krajów europejskich. ⁽¹⁰⁾

Kraj	Stacje LPG	Stacje gazu ziemnego
Austria	15	8
Belgia	625	8
Bułgaria	36	0
Chorwacja	16	1
Dania	465	1
Finlandia	3	5
Francja	1 962	12
Niemcy	396	356 (51 w budowie)
Grecja	35	brak danych
Irlandia	150	2
Włochy	2 126	402
Luksemburg	12	5
Norwegia	31	4
Niderlandy	2 200	9
Polska	3 300	8
Portugalia	140	5
Zjednoczone Królestwo	1 254	13
Czechy	350	12
Rosja	342	208
Słowacja	25	4
Słowenia	6	brak danych
Hiszpania	39	10
Szwecja	11	23
Szwajcaria	14	27
Turcja	181	3
Ukraina	brak danych	87
Węgry	40	3

⁽¹⁰⁾ Assogasliquidi Consorzio ECOGAS.

(39) W kolejnej tabeli zestawiono sytuację w poszczególnych włoskich regionach.

Region	Stacje gazu ziemnego
Dolina Aosty	0
Piemont	12 ⁽¹⁾
Liguria	7
Lombardia	29
Wenecja Euganejska	68
Friuli-Wenecja Julijska	4
Trydent – Górna Adyga	3
Emilia-Romania	81
Marche	44
Abrucja	12
Molise	3
Toskania	51
Umbria	16
Lacjum	13
Apulia	20
Kampania	19
Basilicata	3
Kalabria	1
Sycylia	6
Sardynia	0
„Pompy białe” (stacje niezależne, niewyszczególnione na poziomie regionalnym); wszystkie paliwa	[976]
Ogółem Włochy	392

⁽¹⁾ Suma stacji w Piemontie wzrasta do 14, jeżeli uwzględni się 2 „pompy białe”.

(40) Wśród 1 974 ⁽¹¹⁾ stacji dystrybucji paliw dla pojazdów samochodowych, istniejących w Piemontie (w 1980 r. było ich 3 753), stacji posiadających zezwolenie na dystrybucję gazu ziemnego jest 14, z czego działa 12; z tej ostatniej liczby tylko sześć powstało w ostatnich 25 latach. Prowincje Turyn i Alessandria reprezentują największy udział (po sześć stacji), kolejne miejsca zajmują Cuneo i Novara, na terenie których istnieje po jednej stacji. W prowincjach Asti, Biella, Verbania i Vercelli nie ma w ogóle stacji.

(41) Planowany budżet programu pozwoli na stworzenie jedynie 33 stacji. Jeżeli chodzi o zapotrzebowanie na to paliwo, w Piemontie zarejestrowanych jest około 5 500 pojazdów wyposażonych w instalację na gaz ziemny (co stanowi 0,16 % ogółu pojazdów). Na poziomie ogólnokrajowym samochodów wyposażonych w instalację na gaz ziemny jest około 330 000, co stanowi 0,80 % wszystkich pojazdów.

(42) Jeżeli chodzi o bliskość stacji do granicy z Francją, a także o możliwy wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, włoskie władze podają następujące argumenty:

— Zasięg pojazdów zasilanych gazem ziemnym wynosi około 300 km; dlatego tankowania muszą odbywać się na stacjach tak rozmieszczonych, by możliwy był dojazd do nich w godzinach ich otwarcia (obowiązujące przepisy włoskie wykluczają możliwość samoobsługi).

— Geograficzne rozmieszczenie gazociągów w poważnym stopniu warunkuje lokalizację stacji, które – aby mogły być rentowne – muszą znajdować się w niewielkiej odległości od najbliższego gazociągu. Z mapy dostarczonej przez włoskie władze można odczytać przebieg dwóch gazociągów najbliższych granicy włosko-francuskiej: 1) gazociąg „Val di Susa” łączy Salbertrand z Bardonecchia, przebiegając przez Oulx; 2) gazociąg „Val Chisone” przebiega wzdłuż doliny między Roure i Cesana Torinese, w połowie drogi między Sestriere i Clavière, na granicy francuskiej. Oba gazociągi połączone są Sauze d'Oulx.

— Regionalne władze Piemontu utrzymują, że stacje tankowania gazu ziemnego we Włoszech nie stanowią żadnej konkurencji dla istniejących lub przyszłych stacji francuskich i nie zakłócają, ani też nie grożą zakłóceniem konkurencji w takiej mierze, by szkodziło to wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Przeciwnie, przewidywany wzrost liczby pojazdów zasilanych gazem ziemnym w Piemontie mógłby – dzięki zwiększeniu ruchu przygranicznego – prowadzić do wzrostu sprzedaży gazu ziemnego także na stacjach innych niż włoskie, a więc zlokalizowanych we Francji lub innych Państwach Członkowskich.

(43) Podsumowując, wyżej opisany stan rzeczy wyklucza wszelki wpływ negatywny piemonckich stacji tankowania na poziomie przygranicznym i zakłada na chwilę obecną, iż program pomocy będzie miał oddziaływanie wyłącznie regionalne, a w przyszłości będzie potencjalnie wywierał wpływ pozytywny.

4.5. Własność stacji tankowania gazu ziemnego i tożsamość beneficjentów pomocy (rodzaj umowy między dostawcą a zarządzającym stacją)

(44) Rynek sprzedaży paliw (dystrybucji) został uwolniony w 1998 r. ⁽¹²⁾

⁽¹¹⁾ Stan na czerwiec 2003 r.

⁽¹²⁾ Na podstawie dekretu z mocą ustawy nr 32/1998.

- (45) Do uzyskania zezwolenia mają prawo wszystkie podmioty, spełniające wymogi subiektywne i obiektywne (bezpieczeństwo, minimalne standardy obsługi, ochrona środowiska naturalnego itd.). Zezwolenie wystawiane jest przez właściwe jednostki samorządu gminnego. W programie pomocy nie dokonano rozróżnienia między inwestorami ze względu na ich wielkość czy udział w rynku, w związku z czym jest on kierowany zarówno do dużych firm petrochemicznych, jak i niezależnych dystrybutorów, już działających na tym rynku lub chcących dopiero taką działalność rozpocząć. Ograniczona wielkość budżetu pozwala na stworzenie jedynie 33 stacji; beneficjenci będą wybrani na podstawie procedury otwartej (przetargowej).
- (46) Posiadacz zezwolenia może zarządzać stacją bezpośrednio lub oddać ją w zarządzanie podmiotom trzecim (zarządzającym) na podstawie umowy nieodpłatnego przekazania w użytkowanie zawartej na okres co najmniej sześciu lat (z możliwością przedłużenia) lub umowy o dostawę paliw⁽¹³⁾.
- (47) Posiadaczami zezwoleń mogą być przedsiębiorstwa petrochemiczne posiadające własną markę (ERG, Tamoil) bądź podmioty niezależne (tak zwane placówki sieciowe lub *retisti*). Z danych dostarczonych przez władze włoskie wynika, że przedsiębiorstwa petrochemiczne posiadające własną markę są właścicielami około 65 % stacji wybudowanych w Piemontcie, natomiast własnością podmiotów niezależnych jest pozostałe 35 %.
- (48) Jeżeli posiadaczem zezwolenia jest przedsiębiorstwo petrochemiczne, a jest to model przeważający – zarówno w regionie Piemont, jak i w pozostałej części Włoch – i jednocześnie to samo przedsiębiorstwo petrochemiczne jest właścicielem stacji, którą jednak zarządza podmiot trzeci (Co/Do), wówczas dystrybutor obejmuje stację paliw w dzierżawę i zarządza nią na własne ryzyko, a jednocześnie jest związany z dostawcą-posiadaczem zezwolenia umową zakupu na zasadzie wyłączności (umowa dostawy wł. *somministrazione*) lub umową nieodpłatnego przekazania w użytkowanie (umowa użyczenia wł. *comodato petrolifero*)⁽¹⁴⁾. W takim przypadku punkt dystrybucji prowadzony jest pod marką przedsiębiorstwa petrochemicznego, które jest właścicielem całej infrastruktury i które prowadzi inwestycje niezbędne do realizacji zmian i modernizacji stacji. Zarządzający kupuje paliwa od przedsiębiorstwa petrochemicznego, uzyskując termin płatności odroczonej na trzy-cztery dni. Zarządzający, który stał się wyłącznym właścicielem paliw (gaz ziemny/gaz LPG), sprzedaje je po cenie ustalonej dowolnie, ale przedsiębiorstwo petrochemiczne może zalecić określoną cenę sprzedaży detalicznej lub ustalić górny pułap ceny.
- (49) Na terenie Piemontu tylko w dziesięciu przypadkach stosowany jest model Co/Co, w którym przedsiębiorstwo petrochemiczne jest właścicielem stacji i bezpośrednio nią zarządza. Na żadnej z tak prowadzonych stacji nie ma sprzedaży gazu ziemnego.
- (50) Umowy/porozumienia między przedsiębiorstwami petrochemicznymi (właściciel-posiadacz zezwolenia) a stowarzyszeniami zarządzającymi stacjami zostały zgłoszone i zatwierdzone przez włoski Urząd Ochrony Konkurencji i Rynku.
- (51) Jeżeli chodzi o pozostałe 35 % stacji – gdzie dystrybutor jest także właścicielem Do/Do – zarządzający (placówka sieciowa) zawiera umowę z przedsiębiorstwem petrochemicznym, która reguluje kwestie używania znaku firmowego i sprzedaży paliw na zasadzie wyłączności⁽¹⁵⁾.

5. UWAGI STRON ZAINTERESOWANYCH

- (52) Wszystkie zainteresowane strony, które zgłosiły swoje uwagi zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁶⁾, zgodnie popierają stanowisko regionu Piemont w kwestii konieczności promowania wykorzystania gazu ziemnego w branży transportowej ze względu na potrzebę ochrony środowiska naturalnego.
- (53) OMV Erdgas podkreśla korzyści dla środowiska, jakie niesłaby proponowana inicjatywa i znaczenie propagowania stosowania gazu ziemnego jako celu polityki ochrony środowiska. Wykorzystanie gazu ziemnego jako paliwa dla pojazdów samochodowych wiąże się ze znaczącymi nakładami, ponoszonymi przez największych europejskich producentów samochodów (Fiat, Opel, Volvo, Renault, VW, Ford i Mercedes) na rzecz przestawienia produkcji, poważne prace w tym zakresie obejmują także sektor samochodów dostawczych. Jednak rynek gazu ziemnego nie osiągnął jeszcze zaawansowanej dojrzałości i wymaga dalszych inwestycji. Pierwszy krok w tym kierunku polega na rozwinięciu odpowiedniej infrastruktury w postaci stacji paliw, która, z uwagi na ograniczoną wciąż liczbę jeżdżących po europejskich drogach samochodów zasilanych gazem ziemnym, nie jest jeszcze dochodowa. Wniosek w sprawie dyrektywy, przedstawiony przez Komisję dnia 7 listopada 2001 r. wyznaczył jako cel wykorzystanie gazu ziemnego jako paliwa samochodowego na poziomie 10 % rynku paliw do końca 2020 r.⁽¹⁷⁾ W efekcie konieczne i uzasadnione wydaje się kierowanie pomocy na rzecz rozbudowy infrastruktury dla gazu ziemnego. OMV Erdgas podkreśla ponadto podstawową różnicę między programem proponowanym przez Piemont a projektem niderlandzkim, który zakładał udzielanie pomocy stacjom paliw zlokalizowanym na granicy z Niemcami, w celu zrekompensowania różnicy cenowej związanej z odmiennymi stawkami akcyzy stosowanymi w regionach przygranicznych, co miało umożliwić dystrybutorom niderlandzkim konkurowanie na równych warunkach ze stacjami niemieckimi, położonymi po drugiej stronie granicy. W przypadku Piemontu sytuacja taka nie ma miejsca.

⁽¹³⁾ Zwanych *contratto di comodato* (umowa użyczenia) i *contratto di somministrazione* (umowa dostawy).

⁽¹⁴⁾ W nawiązaniu do dyskusji nad precedensem holenderskim, patrz: pkt 17–22.

⁽¹⁵⁾ Zwanej *contratto di convenzionamento* („umową o stałej współpracy”); umowy takie zawierane są na różny okres, często roczny, lecz nigdy nie przekraczający pięciu lat.

⁽¹⁶⁾ Patrz: przypis 1.

⁽¹⁷⁾ Uwagi te nie zostały szczegółowo rozpatrzone przez Komisję, mimo że Komisja nie w pełni zgadza się z tymi uwagami, ponieważ w ocenie stwierdzono, że program nie stanowi pomocy państwa.

- (54) Także rząd federalny Niemiec podkreśla w swoich uwagach znaczącą różnicę między przypadkiem niderlandzkim a włoskim. Przede wszystkim widać wyraźnie, że w przypadku przepisów uchwalonych przez region Piemont nie znajduje zastosowania zasada *de minimis* i wszelka dyskusja na ten temat byłaby bezprzedmiotowa. Z drugiej strony rząd niemiecki utrzymuje, że rozpatrywany program mieści się w ramach wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska i winien być oceniany w świetle tych wytycznych, ze względu na swój zadeklarowany cel (który należy odróżniać od skutku). Inne argumenty przytoczone przez rząd niemiecki nie różnią się od przedłożonych przez OMV Erdgas⁽¹⁸⁾.
- (55) BGW (Bundesverband der deutschen Gas- und Wasserwirtschaft), Federalne Zrzeszenie Przemysłu Wodnego i Gazowego, opowiada się za inicjatywą regionu Piemont i przedstawia przykłady analogicznych przedsięwzięć i działań podejmowanych w Niemczech w celu rozwijania rynku gazu ziemnego dla pojazdów samochodowych. Głównym argumentem jest to, że stacje tankowania gazu we Włoszech nie konkurują wcale ze stacjami niemieckimi i nie ma tu żadnych przesłanek, z których można by wnioskować o zakłóceniu lub zagrożeniu zakłóceniem konkurencji, które mogłyby przynieść szkodę wymianie handlowej między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Przeciwnie, przewidywany wzrost liczby samochodów zasilanych gazem ziemny w Piemontcie mógłby – dzięki zwiększeniu drogowego ruchu przygranicznego – prowadzić do wzrostu sprzedaży gazu ziemnego także na niemieckich stacjach tankowania, co samo w sobie stanowi pozytywny kierunek rozwoju. Warto zauważyć, że tych samych argumentów użyły władze regionu Piemont w odniesieniu do Francji.
- (58) Przepisy uchwalone przez Piemont stanowią korzyść, udzielaną ze środków publicznych (dopłaty w wysokości 150 000 EUR z budżetu regionu Piemont) na rzecz niektórych przedsiębiorstw (posiadaczy zezwoleń, właścicieli stacji paliw). Dlatego też przepisy te mają charakter selektywny. Jednak z dowodów dostarczonych przez władze włoskie po wszczęciu przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego wynika, że wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, o którym mowa w art. 87 ust. 1, nie występuje.
- (59) Należy jednak zauważyć, że przepisy te mogłyby wywierać wpływ na wymianę handlową, gdyby istniała konkurencja między dystrybutorami włoskimi otrzymującymi dofinansowanie od regionu Piemont a dystrybutorami gazu ziemnego w innym Państwie Członkowskim. W tym względzie należy podkreślić, że jedynym Państwem Członkowskim, z którym region Piemont posiada granicę, jest Francja. Na przeważającej długości granica ta przebiega w górach, a przejazd przez nie samochodem możliwy jest wyłącznie przez przełęcze alpejskie lub płatne odcinki autostrady biegnące tunelami. Poza tym punkty dystrybucji muszą być podłączone do gazociągów istniejących na terenie regionu; jak już wskazano wcześniej, dwa gazociągi najbliższe granicy Piemontu z Francją przechodzą przez Alpy w Bardonecchia oraz w Cesana Torinese, miejscowościach, do których z Francji można dojechać przez płatny tunel Frejus w pierwszym przypadku i przełęcz Montgenèvre w drugim. Inaczej niż miało to miejsce w przypadku będącym przedmiotem decyzji 1999/705/WE, nie można zatem założyć, że kierowcy będą przekraczali granicę po to, by zaopatrzyć się w tańszy gaz ziemny; tym bardziej, że zasięg samochodu zasilanego gazem ziemnym jest mniejszy niż w przypadku pojazdu zasilanego benzyną (300 km w porównaniu z co najmniej 600 km), a tankowanie gazu możliwe jest tylko w godzinach otwarcia stacji.

6. OCENA

6.1. Zgodność środka pomocy z prawem

- (56) Włoskie władze spełniły ciążący na nich na mocy art. 88 ust. 3 Traktatu obowiązek, zgłaszając pomoc Komisji przed jej wprowadzeniem w życie.

6.2. Istnienie pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1

- (57) Zgodnie z treścią art. 87 ust. 1 Traktatu „wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi”.
- (60) Należy również zauważyć, że wdrożenie programu mogłoby zakłócać wymianę handlową, gdyby w jego ramach jedno przedsiębiorstwo mogło otrzymać kilka dotacji na budowę kilku stacji tankowania gazu ziemnego. W tej kwestii przypomina się, że – z uwagi na planowany budżet – przewiduje się budowę wyłącznie 33 nowych stacji. Dotacje będą przyznawane w trybie konkursowym. W praktyce tylko istniejące stacje paliw otrzymają dofinansowanie, ponieważ żadna stacja nie zdoła osiągnąć rentowności, jeżeli będzie ograniczała się wyłącznie do sprzedaży gazu ziemnego. Z 1 974 stacji paliw istniejących na terenie regionu Piemont tylko 10 zarządzanych jest bezpośrednio przez właścicieli (Co/Co), a więc przez przedsiębiorstwa petrochemiczne. Z pozostałych 1 964 stacji część zarządzana jest przez dystrybutorów, którzy są ich właścicielami (Do/Do) (około 35 %), a reszta, to jest około 65 %, stanowi własność przedsiębiorstw petrochemicznych, ale zarządzana jest przez podmioty trzecie (Co/Do).

⁽¹⁸⁾ Rząd niemiecki cytuje inne dokumenty lub programy Komisji na poparcie swego stanowiska: Zielona księga Komisji „Ku europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego”; dyrektywa 1999/30/WE (odnosząca się do wartości dopuszczalnych dla różnych związków w otaczającym powietrzu); Biała księga Komisji „Europejska polityka transportowa do 2010 r.”; programy wspólnotowe BiR CIVITAS I i CIVITAS II (czysta komunikacja miejska); komunikat Komisji w sprawie „paliw alternatywnych dla pojazdów samochodowych i działań mających promować wykorzystanie biopaliw” (COM(2001) 547 wersja ostateczna).

W rozpatrywanym przypadku nie chodzi więc o mechanizm podobny do klauzuli dotyczącej systemu zarządzania cenami (PMS), na podstawie której, w modelach Do/Do i Co/Do, dopłata miała wyrównywać straty przedsiębiorstwa petrochemicznego, jak miało to miejsce w przypadku będącym przedmiotem decyzji 1999/705/WE⁽¹⁹⁾. Dlatego też jedna spółka może otrzymać kilka dotacji wyłącznie w modelu Co/Co. Zakładając, że 33 dotacje zostaną rozdzielone proporcjonalnie do istniejących udziałów poszczególnych kategorii stacji, a więc Co/Co, Do/Do i Co/Do, nie jest możliwe, by jedno przedsiębiorstwo petrochemiczne otrzymało więcej niż jedną dotację. Poza tym należy zauważyć, że obecnie żadna z 14 stacji prowadzących sprzedaż gazu nie należy do kategorii Co/Co. Dodatkowo władze włoskie zobowiązały się do nieudzielania żadnej pomocy stacjom paliw tego typu. Na podstawie powyższych stwierdzeń jest więc niemożliwe, by jedno przedsiębiorstwo petrochemiczne mogło otrzymać kilka dotacji i aby ten fakt mógł wpłynąć na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 87 ust. Traktatu WE.

6.3. Wnioski

- (61) W świetle powyższego Komisja uznaje, że program pomocy na rozbudowę sieci sprzedaży gazu ziemnego

dla pojazdów samochodowych, zgłoszony przez region Piemont, nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program, który zamierzają wprowadzić Włochy (region Piemont) w celu ograniczenia emisji gazów prowadzących do powstawania efektu cieplarnianego, na podstawie decyzji Zarządu Regionu (DGR) nr 67-7675 z dnia 11 listopada 2002 r. nie stanowi pomocy państwa.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 listopada 2003 r.

W imieniu Komisji

Mario MONTI

Członek Komisji

⁽¹⁹⁾ Patrz w szczególności: pkt 85 decyzji.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 1 lutego 2006 r.

zmieniająca decyzję 2005/393/WE w zakresie stref zamkniętych w odniesieniu do choroby niebieskiego języka w Hiszpanii i Portugalii

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 180)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/64/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiającą przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 3 i art. 19 akapit trzeci,

W załączniku I do decyzji 2005/393/WE wykazy stref zamkniętych w strefie E w odniesieniu do Hiszpanii i Portugalii otrzymują następujące brzmienie:

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 2000/75/WE ustanawia zasady kontroli i środki zwalczania choroby niebieskiego języka we Wspólnocie, w tym także określa strefy ochrony i nadzoru oraz zakaz opuszczania tych stref przez zwierzęta.

„Hiszpania:

— prowincje Cádiz, Málaga, Sevilla, Huelva, Córdoba, Cáceres, Badajoz, Toledo i Ciudad Real,

— prowincja Jaen (okolice Jaen, Andujar, Alcala la Real, Huelma, Linares, Santiesteban del Puerto, Ubeda),

— prowincja Avila (okolice Arenas de San Pedro, Candelada, Cebreros, Las Navas del Marques, Navalunga, Sotillo de la Adrada),

— prowincja Salamanca (okolice Bejar, Ciudad Rodrigo i Sequeros),

— prowincja Madrid (okolice Aranjuez, El Escorial, Grinon, Navalcarnero i San Martin de Valdeiglesias).”

(2) Decyzja Komisji 2005/393/WE z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie stref ochrony i nadzoru w odniesieniu do choroby niebieskiego języka i warunków dotyczących przemieszczeń z tych stref lub przez te strefy ⁽²⁾ przewiduje wyznaczenie ogólnych obszarów geograficznych, na których Państwa Członkowskie ustanawiają strefy ochrony i nadzoru („strefy zamknięte”) w odniesieniu do choroby niebieskiego języka.

„Portugalia:

— Dykcja ds. Rolnictwa Regionu Algarve: wszystkie gminy,

— Dykcja ds. Rolnictwa Regionu Alentejo: wszystkie gminy,

(3) Hiszpania i Portugalia poinformowały Komisję o wykryciu serotypu 4 wirusa występującego na wielu peryferyjnych obszarach strefy zamkniętej E.

(4) W związku z powyższym zasięg stref zamkniętych powinien być powiększony z uwzględnieniem dostępnych danych dotyczących ekologii nosiciela i rozwoju jego okresowej aktywności.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2005/393/WE.

— Dykcja ds. Rolnictwa Regionu Ribatejo e Oeste: gminy Almada, Barreiro, Moita, Seixal, Sesimbra, Montijo, Coruche, Setúbal, Palmela, Alcochete, Benavente, Salvaterra de Magos, Almeirim, Alpiarça, Chamusca, Constância, Abrantes i Sardoal,

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

— Dykcja ds. Rolnictwa Regionu Beira Interior: gminy Penamacor, Fundão, Oleiros, Sertã, Vila de Rei, Idanha-a-Nova, Castelo Branco, Proença-a-Nova, Vila Velha de Rodão and Mação.”

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 74.

⁽²⁾ Dz.U. L 130 z 24.5.2005, str. 22. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2005/828/WE (Dz.U. L 311 z 26.11.2005, str. 37).

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 7 lutego 2006 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 lutego 2006 r.****zmieniająca decyzję 97/467/WE w zakresie włączenia jednego zakładu z Urugwaju do tymczasowego wykazu zakładów państw trzecich, z których państwom członkowskim zezwala się na przywóz mięsa ptaków bezgrzebieniowych***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 233)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2006/65/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 95/408/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie warunków ustalania na okres przejściowy tymczasowych wykazów zakładów państw trzecich, z których państwom członkowskim zezwala się na przywóz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów rybołówstwa lub żywych małży ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 2 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 97/467/WE z dnia 7 lipca 1997 r. ustalająca tymczasowe wykazy zakładów państw trzecich, z których państwa członkowskie zezwalają na przywóz mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej ⁽²⁾ ustala tymczasowe wykazy zakładów z państw trzecich, z których państwa członkowskie dopuszczają przywóz mięsa dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, mięsa króliczego i mięsa ptaków bezgrzebieniowych.
- (2) Urugwaj podał nazwę jednego zakładu produkującego mięso ptaków bezgrzebieniowych, w odniesieniu do którego odpowiedzialne organy zaświadczyły, że zakład ten przestrzega przepisów wspólnotowych.
- (3) Zakład ten powinien zatem zostać włączony do wykazów określonych w decyzji 97/467/WE.
- (4) Przywóz z wymienionego zakładu nie będzie podlegał zmniejszonej kontroli bezpośredniej zgodnie z dyrektywą Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia

1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽³⁾.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 97/467/WE.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodnie z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku II do decyzji 97/467/WE wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 11 lutego 2006 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 17. Decyzja ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 33; sprostowanie w Dz.U. L 195 z 2.6.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 26.7.1997, str. 57. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2005/302/WE (Dz.U. L 95 z 14.4.2005, str. 62).

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 9. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1; sprostowanie w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku II dodaje się następujący tekst:

„País: Uruguay/Země: Uruguay/Land: Uruguay/Land: Uruguay/Riik: Uruguay/Χώρα: Ουρουγουάη/Country: Uruguay/
Pays: Uruguay/Paese: Uruguay/Valsts: Urugvaja/Šalis: Urugvajus/Ország: Uruguay/Pajjiž: L-Urugvaj/Land: Uruguay/
Państwo: Urugwaj/País: Uruguai/Krajina: Urugvaj/Država: Urugvaj/Maa: Uruguay/Land: Uruguay

1	2	3	4	5	6
240	Caltés S.A.	Paso de los Toros	Tacuarembó	CP, SH”	